

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

SAYI 12 ARALIK 1982 / 2,-DM

Bu destan yazılacaktır...

10 DEVRİMCİ MİLİTAN KATLEDİLDİ!

- *Katledildikten sonra Hêzik çayına atılmış olan devrimcilerin cesetleri tanınmaz hale geldikten sonra çıkarıldı!*
- *Katledilen devrimcilerin çoğu PKK militanı!*

21 Kasım 1982 Pazar günü Türk gazeteleri, Türkiye-Irak sınır boyundan geçen Dicle nehrinde 10 cesedin bulunduğunu ve cesetlerin üzerinde çıkan yasak yayın ve silahlardan bu kişilerin KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ (PKK) militanları olduğunun tespit edildikleri biçiminde bir haber yayınladılar.

Gazetelere göre, bu militanlar Irak'a geçerken ya da Irak'tan gelirken "suda boğulmuşlar" ve olay, taşan nehrin sullarının çekilmesi üzerine, cesetlerin Dicle nehrinin bir kolu olan sınır boyundaki Hêzik çayından karaya vurması ile açığa çıkmıştır. Sıkıyönetim makamları tarafından Türk gezetelerine verilen olay hakkındaki bu bilgiler, gerçeği gizlemek için uydurulmuş, yanlış ve maksatlı bilgilerdir.

Evet, böyle bir olay vardır ve bahsedilen nehirden 10 cesedin çıkarıldığı doğrudur. Ayrıca bu 10 kişiden önemli bir çoğunluğun, sömürgeciler ve sömürgeci basının "Apocular"olarak ifade ettikleri KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ (PKK)'nin partizanları olduğu da doğrudur. Ancak olay; bu güçlerin belirttiği gibi, "nehirden geçerken boğulma olayı değil, o bölgede faaliyet yürüten PKK partizanlarından bir gurup ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada şehit düşen PKK'lı partizanların cesetlerinin askerler tarafından nehire atılması biçimindedir.

Olay aynen şöyledir;

Ekim ayı sonlarında Güney Kürdistan'da faaliyet göstermekte olan bir gurup PKK partizanı,bir bölgeden başka bir bölgeye geçmek isterken, yöredeki muhbir ve ajanlar vasıtası ile durumdan haberdar olan sömürgeci askeri kuvvetlerin pususuna düşmüşlerdir. PKK partizanları ile sömürgeci güçler arasında çıkan ve uzun süre devam eden çatışmada partizanlardan birkaç kişi kurtulmayı başarırken, önemli bir bölümü katledilmiştir. Partizanların cesetlerini derhal suya atan sömürgeciler, olaydan sonra tüm bölgede bir ayı aşkın süre büyük bir askeri harekat yürütmüş, dağı, taşı askerlerle doldurarak, tüm giriş çıkışları kontrol altında tutmuş, köylülerin köylerinden dışarı çıkmalarını her ne surette olursa olsun yasaklamışlardır. Bu operasyonlar nedeniyle her türlü irtibatın kesilmesi yüzünden olaydan haberdar olunamamış, ancak cesetler karaya vurup, durum herkes tarafından anlaşıldıktan sonra olayın duyulması engellenememiştir. Bunun üzerine sömürgeciler hemen basına bu yalan haberi dikte etmişler ve böylece olayın aslının öğrenilmesi engelenmeye çalışılmıştır.

Sömürgeciler bu yalana niçin ihtiyaç duymuşlardır?

Çünkü, onlar iki yıldan beridir gerek ulusal gerekse de uluslararası kamuoyuna yaptıkları tüm açıklamalarda, başta PKK olmak üzere,tüm devrimci ve ilerici hareketleri yok ettiklerini söyleyerek Kürdistan ve Türkiye halklarının, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine olan inançlarını kırmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Bunun için devrimcilere ve halka iki yılı aşkın süredir akılalmaz işkenceler ve katliamlar uygulamakta, dünyanın gözü önünde her türlü teröre pervasızca baş vurmaktadırlar. Ancak onlar tüm zorbalıklarına katliamlarına ve hatta halkın, cunta yönetimini onaylaması olarak göstermek istenen anayasa referandumunun, % 90'ın üzerindeki "evet" sonucuna rağmen Kürdistan halkının, bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun daha alevlendiğini ve onun PKK'ye olan

Devamı 19. sayfada

PKK-MK'si sömürgeci-faşist cuntanın girişimleri sonucu PKK sorumlu kadrolarından Kesire ÖCALAN'ın İnterpol tarafından 18-23 Kasım 1982 tarihleri arasında İsveç'te, TKP-ML örgütünden Hüseyin BALKIR'ın F. Almanya'da tutuklanması ve cuntanın Kürdistan ve Türkiye devrimci ve demokratik güçleri üzerindeki komplo ve imha girişimleri ile ilgili bir duyuru yayınladı.

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLERİNİN VE EMPERYALİST DAYANAKLARININ HİÇBİR KOMPLO VE İMHA GİRİŞİMİ, PKK ÖNDERLİĞİNDEKİ KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK HAREKETİNİN ZAFERE ULAŞMASINI ENGELLEYEMEYECEKTİR

Genelde Kürdistan ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine, özelde ise Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini önderi PKK'na karşı yürüttüğü baskı, yıldırma ve imha politikası, devrimci ve demokratik güçlerin direnişi ile esas olarak boşa çıkarılmasına rağmen, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu güçleri ve önderlerini hangi yöntemle olursa olsun etkisiz kılma ve yoketme çabasından vazgeçmemiş, aksine, içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal krizin derinleşmesi nedeniyle daha da arttmıştır.

Bu anlayışın bir ürünü olarak askeri-faşist cunta, Temmuz 1982'de çoğunluğunu devrimci kadro ve önderlerin teşkil ettiği 50'yi aşkın kişi hakkında düzmece cinayet suçlamaları ile haklarında "Kırmızı Bülten" yayınlayarak İnterpol'e başvurmuş ve görüldükleri yerde tutuklanıp iadelerinin sağlanması için faaliyete geçmiş bulunmaktadır.

Aralarında Partimiz önder kadrolarının da yer aldığı ve bunlardan Kesire ÖCALAN yoldaşımızın 18-23 Kasım tarihleri arasında İsveç'te, TKP-ML Partizan örgütünden Hüseyin Balkır'ın ise F. Almanya'da tutuklanmasına yolaçan cuntanın bu komplo girişimi hakkında Partimiz, devrimci ve demokratik kamuoyuna aşağıdaki duyuruyu yapmayı gerekli görmüştür

Dünya halklarının önemli bir çoğunluğu, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratmak için, bağımsız ve özgür bir gelişme ortamında dev adımlarla ilerlemelerini sürdürürken; Kürdistan halkı, tarihin çoktan çöp sepetine attığı, köhnemiş klasik sömürgeci bir boyunduruğu kırmak için, amansız bir mücadele yürütmektedir. Ülkemizin her parçasında ve her alanda yükselmekte olan bu mücadele; gerçek tarihsel, sosyal ve siyasal anlamını, bu iğrenç sömürgeci egemenlik ve zorbalığı, askeri faşist bir diktatörlükle zirveye ulaştıran ve onu uluslararası bağlantıları ile en çıplak bir biçimde temsil eden faşist Türk sömürgeciliğine karşı, Kuzey-Batı Kürdistan'da geliştirilmekte olan PKK önderliğindeki Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde bulmaktadır. Kürdistan devrimi, bağrında taşıdığı çelişkiler ve sahip olduğu özellikler nedeniyle, faşist Türk

Devamı 18. sayfada

İÇİNDEKİLER

PKK 2. KONGRESİ YAPILDI

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞ MÜCADELESİ! KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!

Parti yolunda ileri

Gazetemize gelen haberlere göre Kürdistan İşçi Partisi (PKK) 20-25 Ağustos tarihleri arasında 2. olağan Kongresini yapmıştır. Emperyalist, siyonist saldırının Ortadoğu üzerinde sıcak savaş boyutlarına vardığı bir dönemde ve sömürgeci-faşist bir diktatörlük altında olağanüstü koşulların yaşandığı Kürdistan ve Türkiye ortamında, üzerindeki tüm imha uygulamalarına rağmen PKK'ın Kongreyi yeterli bir katılımla ve sonuçları bakımından başarıyla gerçekleştirdiği belirtilmektedir.

Önemli ulusal ve uluslararası sorunların tartışıldığı ve devrimci kurtuluş savaşının geliştirilmesi ve örgütlendirilmesine ilişkin birçok sorunun karar altına alındığı bildirilen PKK 2. Kongresinde,partinin siyasi, örgütsel ve askeri çizgisinin oy birliğiyle onaylandığı ve Kongrenin,genişletilmiş yeni MK'nin seçimi ile son bulduğu haber verilmektedir.

Gazetemiz Serxwebûn, PKK 2. olağan Kongresini herşeyden önce gerçekleştirildiği koşullar içinde büyük bir olay olarak değerlendirmekte ve bunu sömürgeci Türk burjuvazisine karşı olduğu gibi, tüm dünya gericiliğine karşı da devrimci mücadelenin gelişiminin zirvesi olarak görmektedir.

1978 yılında Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaratıcı ve geliştirici öncü gücü olarak doğan PKK, dört yıl gibi kısa bir geçmişine rağmen, Türkiye'de ve bölge çapında politik gelişmeler üzerinde etkin bir güç olarak,tüm çevrelerin dikkatini üzerinde toplamıştır.

Kürdistan'da, her türlü saldırıya karşı geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşıyla Türk devlet çarkının işlemez hale gelişinde önemli bir etken olan PKK, bu nedenle Türk devletinin de yoğun saldırı ve karalamalarına maruz kalmıştır.

Devamı 18. sayfada

Erzurum'da

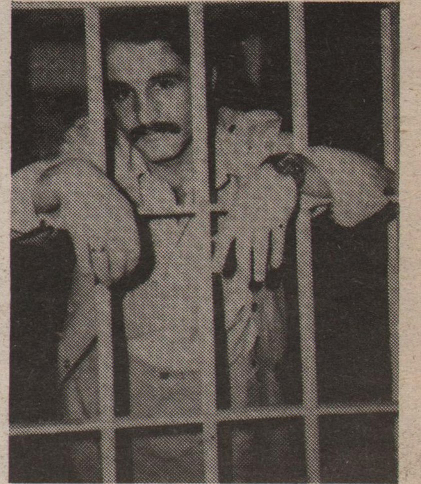
DURSUN ALİ KÜÇÜK İDAM CEZASINA ÇARPTIRILDI!

Erzurum 9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde görülmekte olan davalardan biri sonuçlandı.

Aralık ayı başlarında karara bağlanan bu davada, 1977 yılında Doğubeyazıt'ta bir faşisti öldürmüş oldukları iddiasıyla yargılanan Dursun Ali KÜÇÜK ve Mehmet SAVAŞ'a idam cezası verildi. Mehmet SAVAŞ'a verilen idam cezası daha sonra 20 yıl ağır hapis cezasına çevrilirken; aynı davada yargılanmakta olan Mehmet OKÇU, İbrahim Hakkı TUNCER, Salih HANADANOĞLU ve Talat AKTAŞ 10 yıl, Hüseyin GÜNGÖZE'de 5 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar.

Son duruşmaya, yapılan ağır işkenceler sonucu vücudu yanıklar içinde getirilen Dursun Ali KÜÇÜK ve yoldaşları; faşist mahkeme heyetinin aldığı idam kararını ve cezaları gülerek karşılayıp, haykırdıkları bağımsızlık ve özgürlük sloganları altında direniş tarihimize şanlı bir sayfa daha açmayı başardılar.

Sömürgeci zindanlarda ve mahkemelerde davalarının haklılığını savunarak,faşist Türk sömürgeciliğini mahkum eden devrimciler, her türlü baskı ve zulüm altında altı yıl boyunca inançlarından taviz vermeden direnerek bu savaştan zaferle çıkmasını bildiler.

Dursun Ali KÜÇÜK

Sömürgecilerin her türlü komplo girişimleri altında yaklaşık 6 yıldır devam eden bu dava, Kürdistan tarihinin en ilginç davalarından biridir. Daha sivil mahkemeler döneminde başlayan bir dava, cunta sonrasında, o da ancak 2 yıl gibi uzun bir sürenin ardından sonuçlandırılabiliyor! Ama bunun

Devamı 18. sayfada

SERXWEBÛN'dan OKUYUCULARA

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan Serxwebûn gazetesi, Ocak 1983'te 1. yılını dolduracaktır. Bugüne kadar düzenli aralıklarla 12 sayı yayınlamış olan gazetemiz, geçmiş bir yıllık faaliyetinin değerlendirmesini gelecek sayıda yapacaktır. Ancak, bu değerlendirmenin yanlızca Serxwebûn çalışanlarınca değil, aynı zamanda okuyucuları tarafından da yapılması gerektiği kanısındayız.

Bizler, geçmiş yayın hayatımızda halka ve devrime karşı sorumluluğumuzu yerine getirmede duyarlı ve kararlı davrandığımız, hedeflediğimiz amaçlara önemli oranda ulaştığımız inancındayız. Fakat, bu hiçbir zaman yapabileceklerimizin en iyisini yaptığımız, eksikliklerden arındığımız anlamına gelmez. Eksik ve yetersizlikler mutlaka olmuştur. Bizler, bu eksiklik ve yetersizlikleri görebildiğimiz oranda aşabilir, daha iyiye ulaşabiliriz. Bu konuda ise, en tutarlı eleştirinin kitlelerden, siz Serxwebûn okuyucularından geleceğine inanıyoruz.

Yeni yılda daha güçlü bir Serxwebûn yaratmak, bizlerin ve siz Serxwebûn okuyucularının ortak çabalarıyla gerçekleşecektir. Bu açıdan, Serxwebûn'un geçmişteki yayın hayatı konusundaki düşünce, yorum, eleştiri ve önerilerinizi bekliyoruz. Serxwebûn, geçmişte neler yaptı, ne yapabilirdi, gelecekte neler yapabilir? Bütün bu soruların cevabını bizlere bir ay içinde göndermenizi ve Serxwebûn'un hepimizin ortak eseri olmasını istiyoruz.

Devrimci Selamlar.

SERXWEBÛN'u DESTEKLEME KAMPANYASINA KATILALIM!

Yayın hayatına başlarken, Kürdistan devriminin her türlü teorik sorununun çözümünü kitlelere götürmeyi kendisine amaç edinen Serxwebûn, geçmiş bir yıllık faaliyeti süresince bu konuda önemli adımlar attı. Serxwebûn Yayınevi, Kürdistan devriminin teorik ihtiyaçlarının yalnızca bir gazete ile giderilemeyeceğinin bilincinde olarak, Kürdistan devriminin çeşitli sorunlarına teorik çözüm getiren çok sayıda kitap, broşür vs. yayınladı. Ayrıca, yayınevinin teknik yetersizliklerinin giderilmesi doğrultusunda da önemli adımlar attı.

Kendisine ağır maddi sorumluluklar yükleyen bu faaliyetlerini gerçekleştirmede, Serxwebûn Yayınevi, bir yandan kendi olanaklarını kullanırken diğer yandan okuyucularının ve Kürdistanlı emekçilerin yakın desteğini aldı. Serxwebûn, kendisine her dönemde maddi ve manevi olarak güç veren yurtsever Kürdistanlıların, içine girdiği yeni dönemde de bu desteğini sürdüreceği inancındadır.

Ocak 1983'te yayın hayatının ikinci yılına girecek olan Serxwebûn, yeni yılda daha güçlü olabilmek amacıyla 15 Aralık-15 Ocak tarihleri arasında 'SERXWEBÛN'u DESTEKLEME KAMPANYASI' açmış bulunmaktadır. Kürdistan'ın sesi Serxwebûn gazetesinin her alanda daha da aktif olarak desteklenmesi, güçlendirilmesi ve yaşatılması, Kürdistan devrimine karşı sorumluluk duyan her yurtsever, devrimci ve demokratın görevidir.

Gazetemizi her alanda olduğu gibi, maddi alanda da güçlendirmek için olanaklarımızı seferber edelim.

Not: Serxwebûn'a yapılacak bağışlar, bölgedeki Serxwebûn dağıtıcılarına makbuz karşılığı verilebilir.

Kürdistan'da baskılar dayanılmaz hale geldi

Bugünden, kendisini, ilerde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle savaşmak için, Kürdistan devriminin koşullarına göre hazırlayan faşist cunta, Kürdistan'da estirdiği kanlı terörün ve faşizmi yasallaştırmanın açık ifadesi olan faşist Anayasayı, halkın iradesine rağmen, süngülerin gölgesinde zorla onaylattırarak % 90'lık bir "evet" başarısını ilan ederken bile, geleceğe ilişkin telaşını gizleyememiştir.

Özellikle Anayasa oylamasından sonra, Kürdistan'da ortaya çıkan sonuçlar faşist generalleri oldukça tedirgin etti. Referandumdan önce köy köy dolaşarak, kitleleri, anayasaya oy vermeye zorlama operasyonları düzenleyen faşist kolluk kuvvetleri, oy kullanmaları için herkesi falakadan geçirerek, j itleleri tehdit ettiler. Oy kullanmayanların zindanlara doldurulacağını, öldürüleceğini ilan ederek, oy kullanma günü halkı, muhtarların, feodallerin, komutanların gözcülüğünde zorla sandık başına götürdüler. Faşist cuntanın zulmünü iki yıldan beridir her an yaşayan Kürt halkı, özellikle köylüler, çoğu yerde oylarını açık vermek zorunda kaldı. Fakat bütün bu zorlama ve önlemlere rağmen, red oyunun çıkması, oy vermeme oranının düşündüklerinden de yüksek olması, faşist generalleri çileden çıkartmaya yetti. Red oyunun çıktığı köylerdeki insanları tutuklayarak işkenceden geçirdiler. Mardin'in Derik ve Cizre ilçelerinde red oyu çıktı diye, 100'e yakın insan rastgele tutuklandı. Batman'da anayasa aleyhinde propaganda yaptıkları iddiasıyla çok sayıda petrol işçisi yakalanarak zindanlara atıldı. Uyguladıkları her türlü vahşete rağmen Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin içerde ve dışardaki direnişini ezemeyerek, tarihi yenilgileriyle başbaşa kalan faşist Türk devletinin bu son temsilcileri, yenilginin verdiği hırçınlıkla, gözü dönmüş hayvanlar gibi Kürt halkına kan kusturmaktadırlar. Son zamanlarda Mardin yöresinde yoğunlaşan baskılar generallerin ne yapmak istediğini çok açık ortaya koymaktadır.

Mardin ve çevresinde bugüne kadar uyguladıkları baskılar yetmiyormuş gibi, kendilerinin döverek öldürdükleri bir askeri, "çatışmada öldü" süsü verip, bahane ederek Midyat'ın bütün köylerini bastılar, özellikle de .... köylülerine akıl almaz işkenceler yaptılar. Olayın failini yakalamak bahanesiyle tam bir savaş provasıyla köylere baskınlar düzenleyen faşist kuvvetler, tüm köy nüfusunu kadın, çocuk demeden falakadan geçirdiler. Askerler, ihtiyarların sırtına binerek köyde dolaştılar, köylüleri iki büklüm halinde bağlayarak yüksek yerlerden yuvarladılar. Kadınların elbiselerini parçalayarak, her türlü sarkıntılığı yaptılar ve çok sayıda kadını "devrimcileri besliyor" diye tutukladılar. Kadınlara yönelen bu baskılar karşısında çok sayıda aile Suriye'ye göç etmek zorunda kaldı.

Yine, Nusaybin ve Kızıltepe civarında üç Türk askerinin öldürülmesi üzerine, bütün civar köylülerini meydanlara toplayarak dayaktan geçirdiler, bazılarını tutukladılar. Sınıra yığdıkları büyük kuvvetlerine rağmen, köylülerden ne kadar korktuklarını gizleyemeyen sömürgeci güçler, Suriye topraklarındaki Kürt köylerine de baskınlar düzenlemekte, buralarda da terör estirmektedirler. Son olarak motorla .... köyüne giden Abdurrahman Keme isimli bir Kürt köylüsünü öldürdüler. İstedikleri zaman Kürt köylülerine yaylım ateşi açarak onları göçe zorlamaktadırlar. Amaçları sınırı boşaltmaktır. Ayrıca sınır köylerinden birinde koyun otlatan bir çobanı "Apocudur" diyerek İdil cezaevine attılar.

Kürdistan halkının günlük yaşamının bir parçası haline gelen operasyonlardan görüntü

Tarihten aldıkları mirasın özelliklerini günümüzde de sürdüren faşist sömürgeci Türk ordusu, son zamanlarda çapulculuğu arttırarak Kürt halkını haraca bağladı. Son iki ay içinde talancı politikalarına bağlı olarak sınır köylerinde halkın para, saat vb. gibi değerli eşyalarına el koymaktadırlar. Mardin'in Muqbılajerin, (aşağı Muqbıl) Muqbılajorın, (yukarı Muqbıl) Şevreştre, Tüşur köylerinde aile başına 500 veya 1000 lira haraç alan Türk kolluk kuvvetleri, bu uygulamalarla kitleleri yıldırmak, teslim almak istemektedirler.

Faşist Türk cuntası, çok uzak olmayan bir zamanda kendisini bu insanlarla bir savaş içinde düşündükçe, daha da baskıcı ve saldırgan olmaktadır. Nitekim üzerinden beşbuçuk ay geçmesine rağmen, yoksul köylülüğün elinden kilosu 38 lira gibi, çok ucuza satın aldığı Mercimek ve buğdayın parasını henüz ödememiştir. İçinde bulunduğu ekonomik krizi yoksul kitlelerin omuzuna yükleyerek, Kürdistan halkını açlıkla karşı karşıya bırakmıştır.

Faşist cuntanın son zamanlardaki uygulamalarından biri de, yurtdışına gidecekler üzerindeki baskılarıdır. Pasaportla yurtdışına gidecek olanlara "eğer dönüşünüzde oradaki devrimcilerden bilgi getirmezseniz, sizi zindanlara atar, çürütürüz" diyerek tehdit etmektedirler. Urfa ve Mardin yöresinde, çok sayıda kişi bu isteği kabul etmedikleri için tutuklandı.

Faşist generaller çetesi, Kürt halkı üzerinde estirdiği kanlı teröre ek olarak, emperyalizmin kendisine yüklediği görevleri yerine getirmek için hızla silahlanarak, Türkiye'yi, bölgede emperyalizmin vurucu gücü haline getirmeye çalışmaktadır. Bölgeye ilişkin görevlerini yerine getirebilmesinin yolu, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmekten geçeceği için, bugünden Kürdistan'ı savaşa hazırlamakta, önemli noktaları askeri üs durumuna getirmektedir. Emperyalizmin bölgedeki çıkarları gereği bütçesinin % 60'ından fazlasını iç savunma dediği Kürdistan ulusal kurtuluşve bölge halklarına karşı silahlanmaya ayıran faşist cunta, bunun faturasını emekçi kitlelerden almaktadır. Son günlerde Türkiye'nin önemini tekrar gündeme getiren emperyalist çevrelerin, Türkiye'yi peş peşe ziyaretleri, savaş hazırlığıyla ilgiliydi.

Bilindiği gibi, Diyarbakır ve Van havaalanları büyütülerek ABD "Çevik Kuvvetlerini" taşıyan dev nakliye ve savaş uçaklarının gece-gündüz, iniş ve kalkışlarına uygun duruma getirildi. Yine son zamanlarda Kürdistan'ın pek çok yerinde yeni radar tesisleri kurularak, yeni takviye birlikleri gönderildi. Diyarbakır, Hilvan, Siverek, Batman gibi yurtseverliğin köklü olduğu yerlerde büyük tatbikatlar yapıldı. Son günlerde Mardin ve Siirt üzerinde Fantom savaş uçakları alçak uçuşlar yapmakta, komşu devletlerin hava sahasını ihlal etmektedirler. Batman havaalanını savaş uçaklarına uygun hale getirmek için, Batman suyu ve karayolu arasında kalan, üzerinde çok sayıda köyün bulunduğu, 30 km uzunluğunda 4 km genişliğindeki arazi halkın elinden zorla alınarak gasp edildi. Genişletilen bu havaalanı hiç şüphesiz ki, en çok Kürdistan'da gelişecek halk savaşına karşı kullanılacaktır. Fakat yapılan bu son savaş hazırlıkları, yanlız Kürdistan halkına değil, tüm bölge ve Körfez ülkeleri halkına karşı da yapılmaktadır. Emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını korumakla görevli Türk devleti, bu rolünü en iyi biçimde oynamaya hazırlanmaktadır.

Faşist cuntanın, Kürdistan'da halkı sindirme, boyun eğdirme, teslim almaya yönelik olarak estirdiği bu kanlı terörünün yarattığı sonuçlar, ne yazık ki Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını daha da güçlendirmekte, kitleleri sömürgeci faşist rejime karşı daha bilinçli bir kinle bir araya getirmekte, PKK bayrağı saflarında toplamaktadır.

Kürdistan'dan bir yurtsever.

Okuyucu Mektupları

MANİSA CEZAEVİNDE BASKI VE İŞKENCELER HAD SAFHAYA ULAŞTI!

Sömürgeci-faşist baskılardan yakından etkilenmiş bir demokrat olarak çevremde tanık olduğum bazı gerçekleri size iletmeyi ve kamuoyuna maletmeyi kaçınılmaz bir görev sayıyorum.

Faşist cunta, yönetimi gaspettiği günden bu yana dışarda Türkiye ve Kürdistan halklarına, cezaevlerinde ise halklarımızın yiğit evlatları devrimcilere karşı uyguladığı azgın baskı ve zulüm politikasını sürdürüyor. Başta Diyarbakır olmak üzere, Mamak'ta, Metris'te, kısaca Türkiye ve Kürdistan'daki tüm cezaevlerinde yaşanan

Devamı 19. sayfada

AZILI HALK DÜŞMANLARINI TANIYALIM

Faşist generaller çetesinin yönetime gelişinin üzerinden 2 yıldan uzun bir süre geçmesine rağmen, Dersim halkı üzerinde estirilen terör kasırgası ilk günkü hızıyla sürmektedir. Estirilen bu terör kasırgası altında şimdiye kadar, en yiğit evlatlarımız katledildi. Kadın, çocuk ve yaşlılar da dahil binlerce insanımız işkence çarklarına çekildi. Evlerimize karargâhlar kuruldu. Zaten aç ve sefil bir yaşantı içinde olan halkımız soyuldukça soyuldu. Köylerimiz talan edildi. "Devrimciler barınıyor" bahanesiyle engin dağlarımız bile bomba yağmuruna tutuldu. Kısacası, Dersim halkı için yaşam dayanılmaz bir işkence haline geldi.

Ama, ben, sizlere bunlardan değil, yaptıklarıyla Dersim halkına kan kusturan 2 ajandan, fırıncı Hasan ve Mustafa Koç'tan sözetmek istiyorum. Tüm devrimciler, demokratlar ve yurtseverler bu ajanları tanımalıdır.

Cunta dönemine kadar gerçek kimliğini gizleyen bu iki hain, bugün generaller çetesinin azgın zulüm ve zorbalık ortamından güç alarak açıktan ajan faaliyet yürütmektedir. Bunlar şimdiye kadar yaptıkları ihbarlarla onlarca devrimcinin kanına girdiler, yüzlercesinin de işkencehanelere ve zindanlara atılmasını sağladılar. Generaller çetesine duydukları sorumluluğu en iyi biçimiyle yerine getirmek için en olmadık yöntemlere başvurdular ve halâ da vuruyorlar. Sadece devrimcileri ihbar etmekle kalmadılar, hiçbir şeyle ilişkisi olmayan sıradan insanları da "devrimcilere yardım ediyor" diyerek işkencehanelere gönderttiler. İhbar etmedikleri köy, mahalle, ev, işkenceye uğratmadıkları insan kalmadı.

Cuntanın her zaman başta kalacağını sanan bu iflah olmaz zavallılar, daha dün, kendileri gibi ajanlık yapan Bakıl ağa, Hüseyin Çağlar ve onlar gibi onlarca ajanının uğradığı sonu unutuyorlar herhalde. Hemen söyliyeyim sizin sonunuz da farklı olmayacaktır. Bizler buna inanıyor ve bekliyoruz. O gün geldiğinde kime sığınacaksınız acaba?

Dersim'den bir yurtsever

★ ★ ★

Serxwebûn yazı kuruluna

Yıllık iznimi geçirmek üzere Ağustos'un son günlerinde Pazarcık'ın...... köyüne gittim. Bir hafta sonra ....karakolunda bir başçavuşla askerler gelip karakola gitmemizi istediler. Bizler, Almanya, İsviçre, Suudi Arabistan gibi ülkelerden izine gelmiş olan işçiler, toplanıp karakola gittik. Karakolda pasaportlarımıza elkoydular ve birer silah getirip teslim etmedikçe geri vermeyeceklerini bildirdiler. Ayrıca bizi dövmekle tehdit ettiler. Evlerimize dönerek silah bulmanın yollarını araştırmaya başladık. Ancak silah bulabilmek olanaksızdı. Bu arada aynı işlemin çevre köyler üzerinde de uygulanmakta olduğunu ve eğer bir başçavuşa 50'000 lira verirsem pasaportumu geri alabileceğimi öğrendim. Diğer işçilerle birlikte ancak parayı kendisine verdikten sonra pasaportlarımızı geri aldık.

Köylülerde bu baskı ve zulmün daha da katmerlisini sürekli yasıyorlardı. " Keçimizi, koyunumuzu satmaya mecbur ettiler. Daha neler yapacakları belli değil. Bir canımız kaldı, onu da yakında alırlar." diyorlardı.

Ben oradayken yeni çıkan bir kanunla keçi beslemek yasaklandı. Gerekçesi de keçilerin ormana zarar vermeleriymiş. Oysa, o çevreden olanlar keçilerin zarar verebileceği bir ormanın olmadığını gayet iyi bilirler.

İki haftada bir köylere baskınlar yapılarak tüm köy halkı meydana toplanıp ağır işkencelerden geçiriliyor ve insanlıkdışı hakaretlere maruz bırakılıyordu. Kısacası, çevre köyler, özellikle Kürt köyleri üzerindeki baskılar anlatılacak gibi değil. İnsanlar sürekli öldürülmekten beter uygulamalara maruz kalıyorlar. Bu durum karşısında iznimi yarıda keserek dönmek zorunda kaldım.

Bir Serxwebûn okuyucusu.

İstanbul'da 113 idam istemli Devrimci Sol davası başladı

Devrimci-Sol'a üye olmakla suçlanan 386 devrimci hakkında yeni bir dava daha açıldı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı askeri mahkemesinde yargılanan devrimcilerden 113'ü hakkında idam, 273'ü için ise 5 yıldan 36 yıla kadar değişen çeşitli hapis cezaları isteniyor.

"Dev-Sol 3" adıyla ve ek bir iddianameyle açılan bu davada yargılanan 386 devrimciden 39'u henüz devam etmekte olan 433 kişilik (Dev-Sol 2) davasında da yargılanıyorlar. Bu devrimcilerden 28'i hakkında ikinci kez idam isteniyor. Ek iddianameyle açılan yeni davayla birlikte yargılanan Dev-Sol üyelerinin sayısı 781'e, haklarında idam cezası istenenlerin sayısı ise 232'ye yükseldi.

Yapılan ilk duruşmada bazı devrimciler, duruşma salonuna getirilirken istemleri ile ilgili dilekçelerin ellerinden alındığını belirterek kimlik bildiriminde bulunmadılar.

Bunun üzerine mahkeme heyeti, kimlik tespitinin yaptırılmayışını ve tutuklu sayısının fazla oluşunu gerekçe göstererek bundan sonraki duruşmaların guruplar halinde sürdürülmesine karar verdi ve mahkeme ileri bir tarihe ertelendi.

Diyarbakır TKP-ML davası başladı

Toplam 105 devrimcinin yargılandığı Diyarbakır TKP-ML davasına Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 numaralı askeri mahkemesinde başlandı.

Geçtiğimiz günlerde açılan bu davada, askeri savcı, devrimcilerden 24'ü için idam, 81 devrimci için de 3-15 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları istemektedir.

İki devrimci işkenceyle katledildi!

Sömürgeci faşist cunta, halklarımızı sindirmenin bir aracı haline getirmeye çalıştığı cezaevlerinde işlediği cinayetlere geçtiğimiz günlerde yenilerini ekledi.

İlk olay Ankara Mamak cezaevinde meydana geldi. Toplam 10.000'-in üzerinde devrimci, demokrat ve yurtseverin tutuklu bulunduğu Mamak Askeri Cezaevinde devrimcilerin kaldığı koğuşlar faşist cezaevi yönetiminin saldırısına uğradı. Tutuklu devrimciler bu saldırılara omuz omuza direnerek cevap verdiler. Saldırı sırasında çok sayıda devrimci yaralandı. Bu arada yaralılardan Devrimci-Yol üyesi Zafer MÜCTEBAOĞLU kaldırıldığı hastahanede 15 Ekim 1982 günü şehit düştü.

Zafer Müctebaoğlu Ankara Devrimci-Yol merkez davasında idam talebiyle yargılanmaktaydı.

Öte yandan, İstanbul MLSPB davasında idam talebiyle yargılanmakta olan Talip YILMAZ adındaki devrimci de tutuklu bulunduğu Hasdal cezaevvinde gördüğü ağır işkenceler sonucu 20 Ekim 1982 günü katledildi.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, cinayeti örtbas etmek amacıyla yaptığı açıklamada; "Talip YILMAZ'ın Hasdal Cezaevi Müdürü ile görüşürken kaçmaya çalıştığı ve dur ihtarına uymadığı için nöbetçi askerler tarafından vurulduğu" yalanına bir kez daha başvurdu.

Ancak ailesinin ve avukatlarının ısrarla olayın üzerine gitmeleri, Talip YILMAZ'ın gördüğü ağır işkenceler sonucu katledildiği gerçeğini ortaya çıkardı.

Hüseyin Balkır serbest bırakıldı

14 Eylül 1982 günü "İnterpol vasıtasıyla arandığı" gerekçesiyle Batı Alman polisi tarafından tutuklanan Hüseyin BALKIR geçtiğimiz günlerde serbest bırakıldı.

Bilindiği gibi, TKP-ML davasında idam talebiyle yargılanmakta olan Hüseyin BALKIR, daha önce tutuklu bulunduğu Toptaşı Cezaevinden kaçmayı başarmış bir müddet sonra da Fransa'ya gelerek siyasi iltica talebinde bulunmuş ve bu isteği Fransız makamlarınca kabul edilmişti. Cunta ise, yönetime geldiğinden bu yana birçok devrimci ve demokrata uyguladığı yöntemi Hüseyin BALKIR'a da uygulayarak "vatandaşlık"tan atmış, ve bazı uyduruk gerekçeler ileri sürerek yakalanması için İnterpol'e başvurmuştu. Devamı 18. sayfada

Nubar Yalım katledildi!

5 Kasım 1982 günü Hollanda'nın Utrecht kentinde Nubar YALIM adındaki TKP-ML sempatizanı bir devrimci katledildi.

Nubar YALIM'ın faşist katiller tarafından uzun zamandan beri takip edildiği ve evinde bulunduğu bir sırada kurşunlanarak katledildiği bildirilmektedir.

Olaya ilişkin olarak bir bildiri yayınlayan TKP-ML, " *bu faşist cinayet, Türk devletinin özellikle son dönemlerde tüm dünya kamuoyu nezdinde sürdürdüğü katliam kışkırtmalarının ve faşist cinayet şebekelerinin örgütlendirilmesi yönünde giriştiği daha yoğun çabaların, tezgâhladığı oyunların bir parçasıdır.*

Emekçi halkımız ve onun yiğit evlatları devrimci, demokrat ve komünistler üzerinde sürdürülen katliam, işkence ve idamlarla ülkemizi bir kan gölüne çeviren faşist generaller her seferinde 'yurtdışındaki teröristlerin de hakkından geleceğiz, onların da kökünü kurutacağız' *yollu açıklamalarıyla caniyane emellerini ortaya koymaktadırlar.*' demektedir.

Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde olay protesto edildi. Afiş, bildiri ve gösteriler düzenlendi.

Tariş işçileri yeniden yargılanıyor!

Tariş direnişi nedeniyle tutuklanan 153 işçinin yargılanmasına 8 Ekim 1982 günü Ege ordu sıkıyönetim komutanlığı 2 Nolu askeri mahkemesinde yeniden başlandı.

Bilindiği gibi Tariş işçilerinin duruşması daha önce sonuçlanmış, ama haklarında verilen karar askeri yargıtayca bozulmuştu. İşçiler için 3 ayla 24 yıl arasında değişen çeşitli hapis ve ağır hapis cezaları istenmektedir.

Tariş direnişi, Türkiye devrim tarihinin en büyük direnişlerinden biri olması nedeniyle işçi sınıfı hareketinde önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. 7 Ekim 1980 günü işçilerin işten atılmasını protesto etmek amacıyla geniş bir işçi kitlesinin katılımıyla Çiğli iplik fabrikasının işgal edilmesi ile başlayan Tariş direnişi, kolluk kuvvetlerinin müdahalesi sonucunda daha büyük bir güce dönüşmüş, gece-

Devamı 18. sayfada

Hollandalı bir gazeteci;

"artık, Kürt ve Türk devrimcilerinin, faşst cuntaya karşı mücadelelerini destekliyorum"

Hollanda'da yayınlanan "**Haagst-Post**" adlı bir gazete geçtiğimiz Aylarda muhabiri Hans HOFFMAN'ın Diyarbakır Askeri Cezaevi ve mahkemelere ilişkin izlenimlerini yayınladı.

12 Eylül 1982 günü Hollanda'da BİRKOM'un düzenlediği gecede de seyircilere izlenimlerini aktaran Hans HOFFMAN mahkemelere ilişkin olarak şunları söylüyor:

"Birkaç yabancı gazete muhabiri arkadaşla birlikte Diyarbakır'daki politik tutukluların mahkemelerini kısmen de olsa izleyebildik. Ancak mahkemelere çok zor şartlar altında girebildik. Bulunduğumuz süre içinde yanlızca bir dinleyici ve izleyiciydik.

Mahkemelerde hukuk kuralları geçerli değildir. Siyasi savunma hakkı ortadan kaldırılmıştır. İzlediğimiz bir mahkemeye 300 kişinin katılması gerekliyken, sayı bu rakamın çok altındaydı. Zaten herşeye mahkemenin kendisi karar vermektedir. Tutukluların mahkemeye getirilmesine gerek duyulmamaktadır. Mahkemeye çıkarılanlar da en iğrenç koşullar altında getirilmektedir. Her tutuklunun başında bir asker bulunmaktadır.

15 Temmuz 1982 günü bir PKK davasını izledim. Tutukluların hepsi getirilmediği gibi getirilenler de çok perişandı. Tamamen avukatsız bir durumdaydılar. Bu dava sırasında Kemal PİR, mahkemeler ile hapishanelerdeki faşist uygulamaları protesto ettiklerini, bu nedenle ölüm orucuna başlama kararı aldıklarını söyledi. Bunun üzerine onları hemen mahkeme salonundan dışarı çıkardılar."

Gazeteci Hans HOFFMAN cezaevinin durumunu da şöyle belirtiyor;

"Ben sıkıyönetim komutanlığından izin alarak cezaevine gittiğim halde, cezaevi yetkilileri tutuklularla görüşmemi engellediler. Bu arada tel örgülere yaklaştım. Elimdeki mikrofonu bana doğru yaklaşan bir tutukluya uzattım. Alelacele birşey söyledi ve elini beline attı. Ama askerler beni hemen dışarı attılar. Her ne kadar söylediklerini anlayamadımsa da şuna inanıyorum ki, o tutuklunun işkencede beli ya kırılmıştı veya sakat kalmıştı. *Çünkü yürüdüğü zaman aksıyordu ve hastaydı.*

Aileleri ise tel örgülerin dışında onlara yanlızca el sallayabiliyorlar. Gördüğüm kadarıyla 'Diyarbakır Cezaevinin kapısına sinek bile konmaya cesaret edemiyor'.

Tanık olduğum bütün bu olaylardan sonra, Kürt ve Türk devrimcilerinin faşist cuntaya karşı yürüttükleri mücadeleleri desteklemeyi önemli bir görev kabul ediyorum."

Vahap Atılgan şehit düştü

11 Ekim 1982 gecesi, Devrimci-Yol üyesi bir gurup devrimci ile polis arasında çıkan çatışma sonucunda da Vahap ATILGAN 'ın katledildiği bildirilmektedir.

Aldığımız haberlere göre, kırsal alanda mücadele vermekte iken geçici bir görev için Diyarbakır'a giden Vahap Atılgan yanında bulunan yoldaşlarıyla birlikte polisle silahlı çatışmaya girdi. Çatışma sonrasında Vahap Atılgan başından aldığı kurşunlarla ağır şekilde yaralanarak kaldırıldığı hastahanede şehit düşerken, diğer devrimciler polis çemberinden kurtulmayı başardılar.

Çatışma sırasında faşist kolluk kuvvetlerinden de yaralananların olduğu ve yörede geniş çaplı bir operasyona girişildiği de gelen haberler arasındadır.

PKK merkez davası başladı

Toplam 578 devrimcinin yargılandığı PKK merkez davası, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde görülmeye başlandı. 260 devrimcinin tutuklu olarak yargılandığı davada, 99 kişi için ölüm cezası istenirken, 298 devrimci için de 13 yıl ile ömürboyu hapis arasında değişen çeşitli cezalar istenmektedir.

Bilindiği gibi, 13 Nisan 1981 tarihinde Diyarbakır'da açılan PKK toplu davası bir süre sonra parçalanarak, Diyarbakır, Urfa, Mardin, Siirt bölgeleri olmak üzere dört ana guruba ayrılmış ve her gurup davası da yine kendi içinde alt guruplar halinde sürdürülmeye başlanmıştı. Ancak, sömürgeciler şimdi ani bir taktik değiştirerek bölgesel davaların yanısıra yeniden bir ortak dava açmışlardır.

Sömürgeci-faşist cuntayı böyle bir taktik uygulamaya iten nedenler nelerdir?

Ortaya çıkışından beri PKK Hareketini siyasal bir örgüt olarak görmeyi reddeden sömürgeciler, sürekli onu programı, tüzüğü ve belirli örgütlenmesi olmayan bir çete olarak lanse etmeye çalışmışlardır. Sömürgeciler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden duydukları korkunun ve acizliklerinin ifadesi olan bu tavrı mahkemeler süresince de ortaya koyarak, devrimcileri toplu yargılama gücünü dahi kendilerinde görememişlerdir. Çünkü, merkezî bir PKK davası açmak, Hareketi siyasal bir organizasyon olarak tanımayı birlikte getireceği gibi, zindanlardaki savaş esirlerinin ortaklaşa güçlü bir siyasal savunma yapmaları sonucunu da doğuracaktı. Böyle bir davanın ülke ve dünya çapında yaratabileceği güçlü etkilerden ve sonuçlarından korkan sömürgeciler, çözümü, devrimci tutukluları bölgelere göre dağıtarak yargılama sisteminde bulmuşlardı.

Yönetimi gaspettiğinden bu yana ve özellikle de PKK davalarının açılmasının ardından zindanlardaki soylu direnişi bastırmak, devrimcileri tamamen teslim alarak davaya ve halka ihanet ettirmek için akılalmaz işkence ve katliamlar uygulayan faşist Türk sömürgecileri, herşeye rağmen devrimcileri yenmeyi başaramadılar. Zindanlarda ve mahkemelerde akıllara durgunluk veren direnişler sergileyen PKK'lı savaş esirleri, düşmanın her türlü oyununu boşa çıkararak mahkemeleri, sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline getirdiler. Sömürgeciler, devrimcilerin başeğmezliği ve olağanüstü direnme gücü karşısında çılgına dönerek, özellikle direnişin örgütleyicileri olan PKK önder kadrolarına karşı azgın bir imha savaşı başlattılar. Başta Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY olmak üzere çok sayıda önder devrimcinin işkencelerde katledilmesi ve direnişin doruğa çıktığı ölüm orucunda da M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ'ın şehit düşmesinin ardından, cezaevlerindeki ve mahkemelerdeki direnişin öndersiz kaldığını düşünen sömürgeciler, davaları kendi istedikleri tarzda sürdürebilecekleri umuduna kapıldılar. Ve ancak bundan sonradır ki, toplu bir dava açma gücünü kendilerinde bulabildiler. Bugüne kadar bölgesel davalarda devrimcileri tek tek yargılayarak çeşitli suçlar yükleyen sömürgeciler, üst düzeyde PKK sorumlu kadrolarının bulunmadığı bu yeni davada sempatizanların şahsında PKK Hareketini yargılama yoluna gideceklerdir.

Uzun zamandan beri, istedikleri teslimiyetçi yapıyı yaratmak için insanlıkdışı her yönteme başvuran sömürgeciler, çok geçmeden, umut ettikleri bu ortama kavuşamadıklarını anlayacaklardır. Nasıl ki, geçmişte Mazlum, Hayri, Kemal ve yoldaşları, faşist mahkemeleri sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline getirdilerse; onların izinden giden yoldaşları da önderlerini aratmayacak bir direnme gösterecek ve sömürgecilerin, PKK Hareketini yargılama çabalarını boşa çıkaracaklardır.

PKK-Adıyaman gurubu davasında "savaş hali kuralları" devam ediyor;

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 numaralı askeri mahkemesinde görülen PKK-Adıyaman gurubu davası da "savaş hali kuralları" altında sürüyor.

Bilindiği gibi; 15 Mart 1982 günü başlayan PKK-Adıyaman gurubu davası, 9 Temmuz 1982 gününe kadar Adıyaman'da görülmüş, ancak devrimcilerin kararlı direnişleri karşısında acze düşen faşist mahkeme heyeti, bu tarihten sonraki duruşmaların "savaş hali kuralları" altında Adana'da sürdürülmesine karar vermişti.

"Savaş hali kuralları"na göre görülen davalarda, yargılamalar savaş esirlerinin gıyabında yapılmakta, savunma hakları tümden kısıtlanmakta, ifadeler talimat yöntemiyle alınarak, verilen kararlar savaş esirlerine daha sonra iletilmektedir.

Toplam 145 devrimcinin yargılandığı PKK-Adıyaman gurubu davasında, 29 devrimcinin idamı istenmektedir.

★ ★ ★

PKK Mardin ek davasında

21 idam isteniyor!

Yaklaşık iki yıldır devam eden PKK Mardin gurubu davasına, ek bir iddianame ile,181 devrimci daha dahil edildi.

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde yargılanmaya başlayan 181 devrimciden 21'i için idam cezası isteniyor. İdamı istenen devrimcilerin; İsa AKAY, Ferhat AYDIN, Abdülselam ALPAYDIN, Ahmet AK, Alaadin ATEŞ, Ali AKSOY, Demir AY, Abdullah AKSU, Şemseddin AYTİMUR, Salih AYDIN, Hamdullah BULUT, Şehmus BEKLER, Mahmut BELİK, Eyüp EROL, İsmail ELİK, Hikmet FİDAN, Naif KURT, Hüseyin KARAASLAN, Abdulaziz OKAY, Faruk SEVGİLİ ve Şehmuz TAŞAN olduğu bildirilmektedir.

Böylece açılan bu yeni dava ile PKK-Mardin gurubunda yargılananların sayısı, tutuksuz olarak yargılanan 161 yurtseverle birlikte 566'ya yükseldi.

Aynı davada daha önce tahliye edilmiş olan, Ramazan AVŞAR, Hüseyin KARAASLAN, Fikri TUNÇ, Mehmet Tahir KARAGÖZ, ve Hasan SOLMAZ'da haklarında yeni deliller bulunduğu iddiasıyla yeniden tutuklandılar.

Üç devrimciye verilen idam cezası onaylandı.

Öte yandan İzmir TKP-ML davasında yargılanan, Sedat YILMAZSOY, Feridun İhsan BERKİN ve Muzaffer ÖZTÜRK adlarındaki üç devrimci hakkında İzmir Sıkıyönetim Komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde daha önceden verilmiş olan idam kararı Askeri Yargıtay birinci dairesince onaylandı.

Sedat YILMAZSOY, Feridun İhsan BERKİN ve Muzaffer ÖZTÜRK, 1977 yılında bir jandarmayı öldürmekle suçlanmaktaydılar.

Impressum

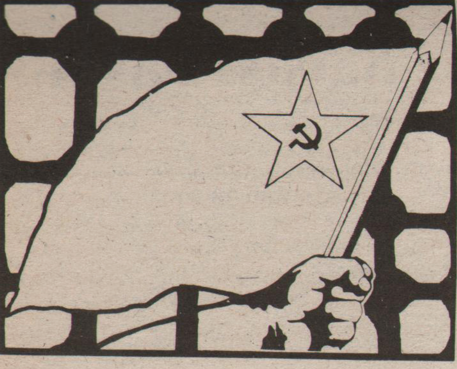
V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank - KÖLN
BLZ: 370 700 60
Konto Nr.: 12 82 805

Postscheckamt - KÖLN
BLZ: 370 100 50
Konto Nr.: 2690 16-507

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
Isviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
Isveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr
Ingiltere	0.50 £

DİYARBAKIR DİRENİŞİ ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE YENİ BİR DÖNEM BAŞLATMIŞTIR

M. Hayri DURMUŞ

Sizin, direniş ve kanla çatlattığınız duvarları biz yıkacağız...

Diyarbakır zindanlarında yıllardan beri süren devrimci direniş, 21 Mart 1982'de Mazlum DOĞAN yoldaşın eylemi ve şehit düşmesiyle başlayan, Ferhat KURTAY, Eşref AYAK, Yaşar ÖNER (NESİMİ), Cemal KILIÇ ve Tahir ŞAHİN'lerle devam eden, 14 Temmuzdan itibaren 40 civarında arkadaşın başlattığı ölüm orucuyla gelişen ve M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ yoldaşların şehit düşmeleriyle sonuçlanan direniş eylemiyle yeni bir anlam kazandı. Eylem, Partimizin önderlik ettiği halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi tarihine, etkisi ve yeri sürekli olacak bir biçimde geçti.

Olay üzerine bazıları "Diyarbakır'da katliam zincirine yeni bir halka daha eklendi" diye, bazıları "Diyarbakır'da devrimciler katledildi" diye, bazıları ise faşist cuntanın katliamları devam ediyor diye yazdılar, konuştular, ve belki bazı insanlar da "yiğit insanlarmış" diye düşündüler.

Diyarbakır'da gelişen olayları bir katliam olarak tanımlamak mümkündür; ve fakat bu tanımlama gerçeğin sadece yüzde çok küçük bir oranını ifade eder ki, olayların gerçek anlamını vermekten çok uzaktır.

Yüzyıllardan beri işgal, istila ve sömürgecilik altında tutulan halkların tarihi, aynı zamanda bir katliamlar tarihidir de. Bir halkın yabancı egemenlik altında tutulması demek, o halkın üzerinde sürekli katliam uygulanması, katliamlarla geçen bir yaşam sürdürmesi demektir. Halklar, bu biçimde geçen tarihleri boyunca sayısız katliama uğramışlar, yüzbinlerce ve belki de milyonlarca üyelerini bu katliamlarda kaybetmişlerdir. Yine ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri tarihi boyunca çokça katliama uğradıkları, onbinlerce ve yüzbinlerce üyesini bu mücadelelerde şehit verdikleri bilinen bir gerçektir. Aynı şey, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi, sosyalizm savaşımı için de geçerlidir. Bu mücadeleler sürecinde işçi sınıfı ve ezilen halklar, yüzlerce direniş eylemine ve katliam olayına tanık olmuşlardır. Ama bunlar içinde öyle direniş eylemleri ya da katliam olayları vardır ki, -çok değil, her kurtuluş mücadelesi tarihinde bir veya birkaçla sınırlıdır- diğerleri mücadelenin ödenmesi gereken zorunlu bedeli olur ve tarihe böyle geçerken, bunlar, mücadelenin gerçek ölçülerini yaratır, onun ruhu olur, mücadelenin yönlendirici ve denetleyici değeri anlamını taşır, halk kitlelerini sürekli eyleme çeker ve örgütlerler. Kısaca bunların mücadele tarihindeki yeri belirgin ve mücadelenin zafere gitmesindeki etkisi süreklidir.

Kürdistan halkı da, yüzyıllardan beri yabancı egemenlik altında yaşayan bir halk olarak sayısız defa katliama uğramış ve bu katliamlarda yüzlerce insanını kaybetmiştir. Tarih boyunca yabancı egemenlere karşı defalarca başkaldırmış, çeşitli biçimlerde direnmiş ve bu direnişlerin sonunda en vahşi katliamları yaşayarak en değerli direnişçilerini şehit vermiştir. Halkımız, en son olarak atıldığı PKK önderliğindeki bilinçli ve örgütlü direniş mücadelesi boyunca da, bugüne kadar çok sayıda katliam olayını yaşamış, yüzlerce öncü savaşçısını şehit vermiş, en şanlı direniş eylemlerine tanık olmuş ve onbinlerce insanıyla en vahşi işkenceleri yaşamıştır. Bunların içinde belli dönemlere damgasını vuran birkaçı dışında diğerlerinin kurtuluş mücadelesinin ödenmesi gereken zorunlu bedeli olduğu açıktır. Ama mücadelemizin ulaştığı bu seviyede ve mevcut koşullarda ortaya çıkan cezaevi direnişi ve bu direnişe yaşamlarını katık eden yoldaşlarımızın katledilmesi olayı, sadece mücadelemizin ödenmesi gereken bir bedeli değil, ondan çok ileri düzeyde bir değeri ifade eder. Cezaevi olayları sadece bir katliam ya da faşist-sömürgeci zulme karşı sıradan bir direniş değil, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemi başlatan bilinçli bir direniş eylemidir; direniş, toplumsal ve siyasal anlamını önümüzdeki dönemde her alanda gelişecek kurtuluş mücadelesinde bulacaktır. Bilinçli yaşamlarına atıldıklarından beri halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde yer alan ve bu mücadeleye herşeyleriyle önderlik düzeyinde katılan, mücadelenin gelişmesi uğruna gerekiyorsa yaşamlarını bilinçli bir biçimde veren insanların gerçekleştirdikleri bilinçli bir eylem olan cezaevi direnişi, proletaryanın önderlik ettiği halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin gerçek ölçülerini yaratmış, mücadelenin ruhu, yönlendirici ve denetleyici gücü olmuş, halkımızı sürekli eyleme çekecek ve örgütleyecek olan silinmez bir etki bırakmıştır. Direnişin, halkımızın kurtuluş mücadelesi tarihindeki yeri belirgin ve mücadelenin zafere gitmesindeki etkisi sürekli olacaktır. Öyle olanaksız koşullarda ortaya çıkan ve dostu, düşmanı, herkesi etkileyecek güçte olan bu direnişin, aynı zamanda devrimci önderlikten sıradan insana kadar Kürdistan'da yaşayan herkesin onun ölçüsünde kendisini tartması, onun çizgisinde sıraya dizilmesi, kendi yerini bulması, yaşamının ve yaptıklarının hesabını vermesi gerektiği gibi bir anlamı da vardır. Artık Kürdistan'da yaşamak isteyen ve Kürdistan halkının kurtuluşu adına söz söyleyip eylem yapmak isteyen herkes, davranışını bu direnişin terazisinde tartmak zorundadır. Çünkü direniş, Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin gerçek sahipliği olmuştur.

Direniş üzerine iki bildiri dağıtan PKK Merkez Komitesi, eylemin gerçek anlamını, ortaya çıktığı koşulları, kurtuluş mücadelesindeki yerini ve etkisini doğru, net ve kısaca izah etmiş, tüm devrimcileri, halkımızı ve ilerici insanlığı bu gelişmeler karşısında **görev başına** çağırmıştır. Yine direniş üzerine kaleme alınan ve değişik biçimlerde basılıp yaygın olarak dağıtılan "**Mazlum Yoldaşın Anısı Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir**" broşürü, direnişin halkımızın tarihindeki, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesindeki yerini ve anlamını, en açık ve kesin ifadelerle tam olarak vermektedir. Peki, bütün bunlardan sonra daha yazmak niye? Aslında biz de böyle düşünüyoruz. Emperyalizmin uşağı faşist Türk sömürgeciliğinin zindanlarda uyguladıkları zulüm ve vahşeti tam olarak izah edebilecek değiliz; ve bu vahşet altında insanlık ve devrimci onuruyla direnerek yaşayanların, böylesi yaşantı altında bizzat bunu yaptıklarını görüyor, ve bu yaşantıyı sürdürüp de birgün mutlaka özgürlüğüne kavuşacak olanların bunu tam olarak izah edeceklerini biliyoruz. Yine direnişin de açıkça gösterdiği gibi eylemle sürdürülen ve mutlaka eylemle sonuçlandırılacak, çözülecek olan bir davayı, yazıyla çözümlemek gibi bir anlayışımız ve niyetimiz de yoktur. Ancak, bazı noktalarda yazılmış olanların bir tekrarı da olsa, direnişin mücadelemizdeki yeri, anlamı ve rolü üzerine düşüncelerimizi bazı yönleriyle yeniden kısaca yazmayı, direnişten çıkarılabilecek bazı temel sonuçları kısaca izah etmeyi, böylece kendi yerimizi ve görevlerimizi belirlemeyi, düşüncelerimizi açıklayarak başkalarının gerçek yerlerini bulmalarına yardımcı olmayı, bazıları için varolan söylenecek sözlerimizi burada söylemeyi gerekli görüyor ve esas olarak direnişin gerçek anlamını bulmasını ve meselenin çözümlenmesini pratiğin acımasızlığına bırakıyoruz.

DİRENİŞ NASIL ORTAYA ÇIKTI

Kuzey-Batı Kürdistan'da 1973'lerden itibaren proletarya biliminin yolgöstericiliğinde ulusal kurtuluşçu bir akımın ortaya çıktığı, ve bu akımın gelişerek 1978'lerden itibaren bir kurtuluş hareketi haline geldiği bilinmektedir.

İkinci dünya savaşından sonra Ortadoğu'da meydana gelen ekonomik ve toplumsal gelişmelere bağlı olarak Kürdistan'da da sömürgecilik altında belli bir ekonomik ve toplumsal gelişme ortaya çıktı. Ortadoğu'da meydana gelen bu objektif gelişme, 1970'li yıllarda çeşitli alanlarda anti-emperyalist devrimci ve ilerici siyasal oluşumlar ortaya çıkarırken, dünya sosyalizm ve devrim güçlerindeki gelişmenin ve Ortadoğu'daki bu değişikliklerin Kürdistan'ı etkilememesi, Kürdistan'daki objektif gelişmelerin subjektif plana yansımaması mümkün değildi. İşte bu tarihi, toplumsal ve uluslararası gelişmeler, 1970'li yılların başlarından itibaren Kürdistan insanının bilincine yansımaya, onları yeni ideolojik ve politik arayışlar içine itmeye başladı. Böyle bir ortamda, ortaya çıkan modern sosyal güçlerden kaynaklanan aydınlar, bu temeli temsil etme adına ve sadece subjektif gelişmelerin dayattığı düşünce planındaki yansımaları bilimsel bir izaha ve anlama kavuşturmak doğrultusunda Marksizm-Leninizme yöneldiler ve bunun bir gereği olarak kurtuluşçu ideolojiye vardılar. Bu, o dönemde gerçeği görebilen, işçi sınıfına ve halka karşı sorumluluk duyan her Kürdistanlı aydının varacağı bir sonuçtu; ve ulusal kurtuluş akımı, bazı istemler doğrultusunda ya da kendi başına, ayrı bir biçimde değil, dünya, bölge ve Kürdistan'daki objektif gelişmelerin zorunlu bir sonucu olarak, onlarla yakın bir bağ içinde ve tarihi anlamda ortaya çıkması gereken bir sürecin başlangıcı biçiminde doğdu.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş ideolojisinin şekillenmesine, hatta Kürdistan adının ağızlara bile alınmasına tahammül edemeyen sömürgeciler, ortaya çıkan aydın gurubuna karşı ajanlarını kullanarak terör uyguladılar. Türk burjuvazisi, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bir akımın doğmasına, altmış yıldır uyguladığı katliam ve asimilasyon uygulamalarıyla öldürdüğünü hesap ettiği direnme ruhunun yeniden ve hem de bu sefer çağdaş ve bilimsel bir temelde canlanmasına asla tahammül edemiyordu; çünkü Kürdistan'ı ekonomik bakımdan temel bir sömürü alanı olarak gördüğü gibi, aynı zamanda bir ulusal yayılma alanı olarak da görüyordu; Türk sömürgeciliği bu biçimde şekillenmiş, Kürdistan'da her alandaki sömürgeci egemenlik böyle kurulmuştu. Bu, Türk burjuvazisinin, Türkiye'de olduğu gibi Kürdistan'da da ekonomik, toplumsal, siyasal, ulusal her alanda örgütlenmesi demektir; ve tersi olarak da Kürdistan'da gelişecek kurtuluş hareketinin Türk burjuva düzenini yıkmayı hedeflemesi anlamını taşır. Bu nedenle, kendisi için kolay yutulur bir lokma olmayan Kürdistan'da, temellerine vuran bir hareketin ortaya çıkmasını engellemek için Türk sömürgeciliği her alanda zordan örülmüş; Türk burjuvazisi oluşum özelliklerine uygun olarak ve bunu kat kat geliştirerek Kürdistan'a azgın bir zor gücü olarak yerleşmiştir.

Bu biçimde şekillenen sömürgeciliğin, daha henüz filizlenmekte olan ulusal kurtuluş eğilimine karşı azgın bir terör uygulayacağı ortadaydı. Fakat böyle bir terörle HAKİ yoldaşın şehit düşürülmesi, öne çıkmakta olan devrimci aydınları korkutmadı, ulusal kurtuluş akımının gelişmesini durduramadı ve zayıflatamadı, tersine Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinde ulusal kurtuluş ideolojisinin şekillenmesi ve Kürdistan sathında aydın-gençlik hareketinin oluşması sonucunu doğurdu. Ortaya çıkan devrimci ulusal kurtuluş ideolojisinin halk kitlelerini etkilemesi ve kitleler içinde yayılması kaçınılmazdı. 1978'den itibaren ulusal kurtuluşçu düşüncelerin halk kitlelerine ulaşmasını engellemek için de, her türlü ajanlarını ve gericileri kullanarak terör uyguladılar. Fakat böyle bir terör ortamında Halil, Salih, Cuma yoldaşların şehit düşürülmeleri de ulusal kurtuluş ideolojisinin yayılmasında geri durulmasını değil, tersine bu ideolojinin daha hızlı bir biçimde ve daha geniş kitlelere yayılması ve bir halk hareketinin ortaya çıkması sonucunu doğurdu. İşte PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk sömürgecilerinin ve uşaklarının azgın terör ortamında, toprağa düşen her başın yerine yüzlerce filizi yeşertmesi ve akan her damla kanın, bir kıvılcımın tüm bozkırı tutuşturması gibi, halk kitlelerini sarması biçiminde bir devrimci direniş hareketi olarak, bir halkın iradesinin temsilcileri olan devrimcilerin Haki, Halil, Salih, Cuma gibi halk kahramanlarının direniş ruhu olarak doğdu. Sömürgeci zorun bir ağ gibi sardığı Kürdistan'da devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi ancak bu zora karşı her alanda yürütülen bir direniş hareketi olarak şekillenebilirdi, ve öyle de oldu. Uygulanan sömürgeci terör karşıtını doğurarak, katledilen her devrimcinin direniş ruhu kitlelere yayılarak mücadele gelişti.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini, yükselen devrimci direnişi uşaklarının ve ajanlarının saldırılarıyla durduramayan ve ezemeyen Türk burjuvazisi, sömürgeci karşı-devrimi sonuna kadar götürdü. Kürdistan'daki bu gelişmelere Türkiye'deki ve bölgedeki devrimci, ilerici gelişmeler de eklenince, Türk burjuvazisi, siyasi erkini biçim değişikliğine uğratmak, 12 Eylül ordu darbesiyle faşist cuntayı yönetime getirmek zorunda kaldı. Böylece sömürgeciliğin gizli savaş durumu açığa çıktı ve Türk burjuvazisi, sömürgeci-faşist cunta eliyle Kürdistan halkına, onun ulusal kurtuluş mücadelesine ve bu mücadelenin önderi PKK Hareketine karşı sömürgeci-faşist savaşı açık olarak sürdürmeye başladı.

Sömürgeciler, direniş örgütünü -PKK'nı- yoketmek ve ona omuz veren halk kitlelerini ezmek, sindirmek için, 1979 sonlarından itibaren yaygın kitle tutuklamasına giriştiler. 1980'de hızlandırılarak sürdürülen bu uygulama, 12 Eylül darbesiyle birlikte sömürgeci imha savaşı halini aldı. Yapılan bu tutuklama operasyonları sonucunda başta Diyarbakır olmak üzere Kürdistan kentlerindeki zindanlar, devrimci ve yurtseverlerle tıkabasa dolduruldu; işkencehaneler geceli-gündüzlü çalışır oldu. Böylece sömürgeciliğe karşı yeni bir direniş alanı olarak, daha önceden özel ve yaygın bir biçimde yapılmış olan sömürgeci zindanlar ortaya çıktı.

Bu yeni mücadele alanları olan zindanların, sömürgeciliğin yargılandığı ve mahkûm edildiği alanlar haline getirilmesi gerektiğini iyi bilen Mazlum, Hayri ve Kemal gibi önder yoldaşlar, dışarda olduğu gibi cezaevlerinde de sömürgeciliğe ve sınıflı topluma karşı mücadeleyi bir yaşam biçimi olarak benimseyerek, daha sonranın güçlü direnmelerini yaratan çalışmalarını bütün zulme karşın sürdürdüler. Zindanları bir okul haline getirerek Parti kadro ve taraftarlarını eğitip örgütlediler. «*Dışarıda Kürdistan devrimcileri ve halkı üzerinde yoğunlaşan baskı, zorbalık ve işkencenin hapishaneye de yansıyacağı açıkça belliydi. Ve sömürgeci zindanlarda tutuklu bulunan Kürdistan devrimcileri, bu açık gerçeğin bilincinde olarak gelecek zor günlerde mücadele bayrağını yükseğe çıkarabilmek için devrimci bilinç, fedakârlık, kararlılık ve cesaretle hareket etmek gerektiğini biliyorlardı. Bu nedenle saflarını sıklaştırma, mücadele azimlerini bileme ve uygun mücadele taktikleri saptayarak onları yaşama geçirme çabalarını arttırdılar.*» (Mazlum Doğan, Toplu Yazılar syf: 150)

Dışarda köy köy, ev ev adeta Kürdistan'ı yeniden işgal ederek, yüzbinlerce dürüst yurtsever insanı yakalayıp en vahşi işkencelerden geçirerek, dağda, ovada, köyde, kentte yüzlerce insanı kurşuna dizerek yürüttüğü sömürgeci-faşist savaşta pratik mücadelede belli bir düşüş sağlamasına rağmen devrimci hareketi yokedemeyeceğini anlayan faşist cunta, bu sefer elindeki savaş esirlerini imha etmek için zindanlardaki baskı ve zulmü alabildiğine arttırdı. Öyleki 1981 başlarına doğru cezaevlerini birer işkencehane ve tutukluluk süresini de gözaltı ve sorgulama haline getirdi. Zindanlarda uygulanan sömürgeci zulüm ve işkenceyi gönderdikleri mektuplarda geniş olarak izah eden Mazlum ve Hayri yoldaşlar, durumu kısaca şöyle belirttiler:

«Cezaevinin koşulları, 12 Eylül darbesinden sonra çok kötüleşti. Koğuşların her türlü bağlantıları kesildi. Koğuşlar, sıkı bir göz hapsine alınarak üzerimizde dünyada eşine ender rastlanır bir zorbalık tesis edildi. Hemen her koğuştan üçer-beşer kişilik arkadaşlar alınarak dayaktan geçirildiler, hücreye atıldılar. Gardiyanlar gece-gündüz demeksizin girdikleri koğuşlarda rastgele, ya da önceden saptadıkları arkadaşları dövüyorlar, ya da alıp hücreye götürüyorlar. Görüşme düzeni değişti, kendimiz kantine götürülmediğimiz, 12 Eylül'den bu yana doktor nedir bilmediğimiz, avukatlarımızla ya hiç görüştürülmediğimiz, ya da görüşsek bile her koğuştakiler üç-beş gardiyan nezaretinde tek tek görüştüğümüz için koğuşlar haberleşemiyor... Öyle ki, su yok, banyo yok, 6-7 kişiye bazen bir kase veriliyor, bazen de hiç yemek verilmiyor; kaloriferler yanmıyor, battaniye yok. Çok uzak mesafeden gelen ziyaretçilerimiz günlerce hapishane önünde yattıkları halde görüşemiyoruz, çoğu çarnaçar görüşse bile iki-üç dakikada hiçbir şey konuşulamıyor. Büyük ziyaretçi kitlesi küfür, jop ve dayak yiyerek, fakat tutuklularla görüşmeden ağlaya ağlaya geri gidiyor.... Kısaca cezaevi her türlü zulüm ve zorbalık için tam bir deneme tahtasıdır Çoğu kez bize gelen yemekler verilmiyor, sebze ve meyveler cezaevi yönetimi tarafından kantine aktarılarak pazar fiyatının 3-4 katı pahalıya bize satılıyor. Örneğin, bazen 25 kişilik, 30 kişilik koğuşa 20-22 zeytin tanesi veya üç kaşık çorba, 4 tane yumurta çıkıyor....» **(M. Doğan Toplu Yazıları, syf: 142)**

«Özet olarak burda belirttiğimiz baskılar gün geçtikçe arttırılmaktadır. Özellikle bizi dağıtma ve şiddet işleri azami noktaya çıkmıştır. Dayak ve işkence vahşice yapılmaktadır. Yüz, göz, mide, burun, kalp demeden zincirle, kalaslarla, demirlerle bayıltıncaya kadar vurmaktadırlar. İstedikleri sonuca ulaşamadıkları için kinleri artmakta, işkence ve dayağın dozunu gün geçtikçe arttırmaktadırlar. Pek çok arkadaş ölümden dönmektedir. Aslında dayak o kadar vahşi ve barbarca atılmaktadır ki, her an bir veya bir kaç arkadaş öldürülebilir. Yani hiç birimizin can güvenliği yoktur ... Daha önce hergün verdikleri 3-4 gazeteyi de vermeye başladılar ... Daha önce yanımızda biriktirdiğimiz gazete yazıları, dergiler, ansiklopediler, ders kitapları, vs. hepsi alındı. Velhasıl okunacak hiçbir şey bırakmamaktadırlar. Ayrıca günlük mektup kağıdı dışında, fazla kağıtları, defterleri toplayıp götürmektedirler...» Hayri DURMUŞ, Şubat 1981 tarihli mektubu).

Bu baskılar yanında psikolojik, vb. çeşitli baskılar da uygulayan, marş, dua okumaya zorlayan sömürgeciler, çeşitli yalan vaadlerle teslimiyeti ve ihaneti geliştirmeye sürekli çalıştılar. Bütün bunlara karşı yiğitçe direnen PKK kadro ve taraftarlarının tavrı şöyle belirtilmektedir: *«Uygulanan yasaklara ve işkenceye karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Kitle olarak direnişimizi sürdüreceğiz»* **(M. Hayri DURMUŞ, 3 Şubat 1981 tarihli mektubu).** *«Ancak biz de boş durmuyor, bütün gücümüzü sarf ederek bölgeciliği, teslimiyeti ve ihaneti etkisiz kılmak, direnmeyi egemen kılmak istiyoruz. Politikamız direnmektir.»* **(M. Doğan Toplu Yazıları, syf: 144).** Bu politikayla ve daha önceleri yapmış oldukları eğitim ve örgütlenmelere dayanarak yoldaşlarımız, sömürgeci zindanları birer mücadele alanı haline getirerek savaşı direniş eylemleri ortaya koydular, 1981 başlarında binden fazla kişinin katıldığı ve birbuçuk aydan fazla süren açlık grevi eylemini gerçekleştirdiler. PKK kadro ve taraftarları, başkalarından on kat fazla zulüm ve işkenceye maruz kalmalarına rağmen, bütün bu sömürgeci-faşist baskılara karşı yiğitçe direnirken, diğer gurup ve örgütler, özellikle de reformist küçük-burjuva milliyetçileri tarafından yalnız bırakıldılar. *«Diğer siyasetler, özellikle DDKD ve ÖY idarenin tüm uygulamalarına katılmaktadırlar. Tüm faşist kaidelere harfiyen uymaktadırlar. Bu nedenle kendilerine gazete, radyo verilmekte, ısıtıcı verilmekte, çeşitli ihtiyaçları karşılanmaktadır.»* **(M. Hayri DURMUŞ, 3 Şubat 1981 tarihli mektubu).**

Sömürgeci zindanlarda geliştirilerek uygulanan baskı ve zulme karşı devrimci direniş eylemleri sürerken, sömürgeciler, 13 Nisan 1981'de Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde "PKK Davasının" başlatıldığını ilan ettiler. İlk olarak yüzden fazlasına idam talep edilen altıyüze yakın kişilik dava başlatılarak, eklemelerle giderek sayı arttırıldı. Sömürgeci mahkemeler de, zindanlar gibi birer zulüm ve işkence yerleriydi; savunmanın zayıf düşürülmesi için duruşmalar bölgelere göre parça parça yapılıyor, "yargılananlar" avukatlarıyla görüştürülmüyor, savunma metni hazırlamalarına izin verilmiyor, bir askerin hazırolda beklemesi kabilinden bir duruşla insanların pişmanlık itirafında bulunması isteniyordu. Bir yıl gibi bir süre devam eden "yargılama" boyunca, askeri yönetime bağlı olan cezaevleri ve mahkemeler ortak çalışarak, mahkemeleri birer zindan, cezaevlerini birer sorgulama alanı haline getirerek, devrimci ve yurtseverleri ideolojik ve siyasal inançlarından vazgeçirmeye, pişmanlık duyurmaya ve teslim almaya çalıştılar. Bu dönemde, artık savaş esirlerinin dışarıyla bağlantıları kesildiği gibi kendi içlerindeki ilişkileri de koparılmıştı; hücrelere kapatılmış, emperyalizmin geliştirmiş olduğu en vahşi uygulamalar altında tutulmuşlardı.

Tarih boyunca Türk hakim sınıflarının zorbalık mirasına ve emperyalizmin halklara karşı geliştirdiği işkence tekniklerine dayanan faşist-sömürgeci cuntanın bütün baskı, zulüm ve işkencelerine karşı yiğitçe direnen PKK kadro ve taraftarları, direnişlerini mahkemelerde de devam ettirdiler. Dünyada eşi görülmemiş mahkeme usullerine rağmen, buraları da sömürgeciliğe karşı mücadele alanları, sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline getirdiler. Emperyalizme dayalı Türk sömürgeciliğinin vahşiliğini, çürümüşlüğünü, çağdışılığını; bağımsız ve özgür yaşamanın Kürdistan halkının en doğal ve vazgeçilmez hakkı olduğunu, tarihi ve toplumsal açıdan bir zorunluluk olan böyle bir gelişmeyi, hiçbir zorbalığın engelleyemeyeceğini, ve bugün Kürdistan'da yaşayan her dürüst insanın görevinin bu doğrultuda mücadele etmek olduğunu ortaya koydular. Ve ortak savunmalarını şöyle noktaladılar: *«...pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü beraattır.»* (Ortak Savunma Metni, Toplu Yazılar, s: 145)

Diyarbakır (Bağlar) Askeri Cezaevi

Bu biçimde birbuçuk yılı aşkın bir süre devam ettirdiği bütün işkence ve katliamlarına rağmen faşist cunta amaçlarına ulaşamamıştı. Emperyalizmin Ortadoğu'da gerçekleştirmeye çalıştığı pürüzsüz gerici egemenlik kurma çalışmaları başarıya ulaşamamıştı ve cunta bölgedeki mücadeleci ortam tarafından tehdit ediliyordu. Bütün çabalarına rağmen faşist cunta, PKK'yi dağıtamamış, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yok edememişti; tersine toparlanan ve daha güçlü bir mücadeleye hazırlanan devrimci hareketin kendisinden hesap soracak saldırısının nereden başlayacağının korkusu içindeydi. Ekonomik ve toplumsal bunalımı hafifletememiş, tersine daha çok derinleşen bunalım ve kitlelere uyguladığı zulüm ortamında, yüzü iyice açığa çıkmış ve teşhir olmuştur. Bütün bunlara ek olarak elinde tuttuğu savaş esirlerini de teslim alamamış, direnişlerini yokedememişti.

İşte böyle bir ortamda faşist cunta. açmış olduğu mahkemeleri devam ettiremiyor, savaş esirleri hakkında gerçekte siyasal ve fakat göstermelik olarak hukuksal olan kararını veremiyor ve uygulayamıyordu. Bu nedenle zindanlardaki baskı, zulüm ve entrikaları 1982 başından itibaren iyice arttırdı. Kaba zor uygulamalarıyla sonuç alamayınca sömürgeciler daha çok entrika geliştirmeye başladılar. Devrimci direnişin önderlerini diğer tutuklulardan ayırıp tek tek hücrelere kapatarak, mahkemelere ya götürmeyerek ya da söz hakkı vermeyerek, Şahin Dönmez gibi teslim aldığı bir kaç haini tutuklulara karşı kullanarak, ve hatta direnişin önderleri adına sahte itiraf belgeleri düzenleyerek ve gizli yerlerden sözde "önderlerin itiraf ettiklerini" tutuklulara göstermeyi deneyerek direnişi kırmaya, tutuklularda pişmanlık duyma eğilimini geliştirerek teslim almaya, kısaca davayı siyasi içeriğinden boşaltıp adi bir dava haline getirerek çürütmeye çalıştılar. Böylece davanın siyasi özünü öldürmeyi, tutukluları birer adi tutuklu haline getirerek yozlaştırmayı ve yarattıkları imha edici yaşam koşullarında savaş esirlerini siyasal mücadeleden uzaklaştırılmış olarak çürütmeyi denediler. Cunta aynı zamanda dışarda da baskıyı, yozluğu, ahlaksızlığı geliştirerek toplumu çürütmeyi ve buna katliam uygulamalarını da ekleyerek ulusal kurtuluş eğitimini yoketmeyi amaçlamıştı. 21 Mart'ta başlayan ve Ağustos, Eylül aylarında doruğuna ulaşan cezaevi direnişi işte böyle bir ortamda ortaya çıktı.

Hayri yoldaş, mevcut ortamı ve eylem kararını, mahkemedeki son konuşmasında şöyle açıkladı: *«Bizim siyasi savunma yapma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde, ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarım açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma, gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref AYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler, ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum, bunu burada açıklıyorum.»* Mevcut koşullarda, sömürgeciliğe karşı mücadele ve halka hizmet etmenin, bir devrimci olarak ulusal kurtuluş mücadelesinde yaşamanın başka biçimi yoktu.

Direniş, faşist-sömürgecilerin yukarda belirttiğimiz entrikalarını boşa çıkaran, her türlü yozluk ve çürümeye karşı ulusal kurtuluş için devrimci direnişi egemen kılan, sömürgecilerin baskı ve imha dönemine son vererek halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde yeni bir dönemi, her türlü yok olmaya karşı savaşarak varolma dönemini başlatan bir eylemdir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bu eylem temelinde ve eylemin verdiği ruhla yükselecek, yeni dönemin biçimini bu eylem belirleyecek ve halkımızın geleceği bu temelde çizilecektir. Direniş, Haki yoldaşla başlayan, Halil, Salih ve Cuma yoldaşlarla gelişen PKK direniş ruhunu zirveye çıkarmış, dost ve düşman herkesi etkileyerek halkımızın tarihine,yeri ve etkinliği silinmez bir biçimde geçmiştir.

DİRENİŞ FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN ÖLÜMÜNÜ BELİRLEMİŞTİR

Cezaevi direnişi, Türk sömürgecileri ile Kürdistan halkı arasında süren amansız mücadele açısından önemli sonuçlar ortaya çıkarmış, bazı bulandırılmak istenen gerçekleri aydınlatmıştır. Biz burada, kendimizce açıklanmasını gerekli gördüğümüz bazı sonuçlar üzerinde duracağız.

1978-80 döneminde Kürdistan sathında gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, yerli gerici ajan yapıya önemli darbeler vurmuş, sömürgeci sivil yönetimi çeşitli kurumlarıyla işlemez hale getirmiş, bütün bunların çürümüşlüğünü ve zayıflığını göstermiş, sömürgeci karşı-devrimi 12 Eylül askeri darbesiyle en son sınırına, artık ondan sonra devrim gelecek olan noktaya gitmeye zorlamıştı. Sürekli bir savaş hali demek olan sömürgeciliğin, Kürdistan'da bu durumu gizleme çabalarını boşa çıkarmış, örtünmeye çalıştığı sahte perdeleri yırtmış, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çıplak zorunu, dayattığı sömürgeci-faşist savaşını alenen göstermişti. 1980-82 döneminde sömürgeci zindanlarda yükseltilen devrimci direniş de sömürgeciliği, zindanlardaki karşı-devrimci baskı ve terör uygulamalarında son sınırına kadar gitmeye zorlamıştır. Savaş esirleri, uygulanan bütün işkence yöntemlerinden sonra amaçlanana ulaşılmayınca, bu sefer de "kaplan kafeslerine" konmuş ve mahkemeye bile böyle getirilmiştir. Bu yöntem, ABD emperyalistlerinin Vietnam halkına karşı uyguladıkları en gelişmiş işkence yöntemidir ve fakat Vietnam halkı bütün bu yöntemleriyle birlikte emperyalizmi yenilgiye götürmüştür. Türk sömürgecilerinin zindanlardaki baskı uygulamalarını bu noktaya kadar vardırmış olmaları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin seviyesini, bu mücadelenin şahsında Türk burjuvazisinin ölümünü nasıl gördüğünü ve böyle bir noktaya geldiğini ortaya koymaktadır. Artık yeni baskı yöntemleri tekrarlayacak ve fakat ağababaları gibi o da, cezaevi direniş ruhuyla karşısına dikilecek olan Kürdistan halkı tarafından yıkılıp gidecektir.

Direnişin şahsında, sömürgeci mahkemeler ve yargılama olayının tam bir sahtekârlık olduğu, amaçlarına ulaşamayarak sömürgecilerin tam bir çıkmaz içine girdiği açıkça görülmüştür. Mahkemeler yapılıyor diye bir yıl gibi bir süre devam ettirilen olaylarda, dünyada varolan hukuk kurallarının hiç birisi işlememiş, yargılama usullerinin hiç birisi uygulanmamıştır. Gerçekte hukuk kurallarını tanımayan, hukukun çerçevesi içine girmeyen sömürgecilik olgusu üzerinde emperyalist devletler sınırlı bazı kurallar getirebilmişse de, Türk burjuvazisi bu kuralları bile kabul edememiştir. Türk sömürgeciliği, adıyla, halkının varlığıyla Kürdistan'ın inkârı temeli üzerinde şekillenmiştir. Bu, Türk sömürgeciliğinin bir özelliği ve Türk burjuvazisinin zayıflığıdır.

Diyarbakır cezaevi olayları ve direniş açıkça göstermiştir ki, sömürgeci-faşist mahkemeler, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesini yargılayamamış; hukuksal kisve altında sürdürülen siyasal mücadelede sömürgeciler, eskiden yaptıkları gibi açık kararlar verip uygulayamamıştır. Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilemediğinin ve bu mücadelenin önderi olan PKK Hareketinin dağıtılamadığının en açık kanıtıdır. Kürdistan tarihi, çeşitli biçimlerde süren bir direnmeler tarihidir. Cumhuriyet yönetimi döneminde bile Kürdistan boydan boya direnmelere sahne olmuştur. Her başkaldırışı tamamen ezmeyi başaran Türk burjuvazisi, yine sömürgeci mahkemeler kurmuş direnmeden arta kalan tutuklular hakkında toplu kararlar vererek, kent merkezlerinde ve kitlelerin gözü önünde bu kararları uygulayabilmiştir. Ama bu sefer, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi tutuklularını yargılayamamış, onlar hakkında karar uygulayamamıştır. Devam eden devrimci direniş mücadelesinden duyulan telaş sonucunda ortaya çıkan bu durum halkımızın bu seferki başkaldırışının sürüp geliştiğini, bunun karşısında Türk sömürgeciliğinin çürümüş olduğunu gösterir. Bunu, yani devrimci mücadelenin ezilemediğini, tersine kendileri açısından daha tehlikeli boyutlara ulaştığını, anayasa konuşmalarının birinde cuntanın başı, *«savaşımız bitmemiştir, daha ilk raundunu yaşadık, ardından ikinci ve üçüncü raundları gelecektir, buna göre daha güçlü hazırlanmak zorundayız»* sözleriyle açıkça belirtmiş ve gelecek savaşın daha büyük olacağını, yani devrimci güçlerin gelişmekte olduğunu kabul etmiştir.

Cezaevi direnişi, Türk sömürgeciliğinin ölümünü belirlemiştir; onu ideolojik olarak yenilgiye uğratmış, politik ve maddi alanda çürümüşlüğünü ortaya koymuştur. Maddi olarak tek taraflı süren bu savaşta, Türk sömürgecileri ideolojik, politik, örgütsel, teknik, askeri tüm güçlerini ortaya koyarak ve dünyada eşine ender rastlanan vahşi yöntemler uygulayarak savaşmış olmalarına rağmen, bunun karşısında ideolojik ve politik inançlarından başka hiç bir araca sahip olmadan ve sadece bilinç ve inançlarıyla savaşan Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi savaşçılarını, PKK kadro ve taraftarlarını yenilgiye uğratamamışlar, pişmanlık duyurarak ideolojik politik inançlarından vazgeçirememişler, PKK'nin ideolojik ve politik çizgisini mahkûm edememişler, tersine "PKK Davası" olarak başlattıkları mahkemeleri sonuçlandıramayarak, savaş esirleri hakkında karar verip uygulayamayarak Kürdistan halkının haklı davası, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi çizgisi karşısında yenilgiye uğramışlardır. Bu, Türk sömürgeciliğinin, PKK'nin ideolojik ve politik çizgisi karşında Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük davası karşısında tarihi toplumsal, ideolojik ve siyasal açılardan yenilgiye uğraması ve mahkûm edilmesi demektir. Bu kadar haklı bir dava karşısında haksız bir konumda olan, yeni ve

çağdaş gelişme karşısında eski ve çağdışılığı temsil eden, her alanda aşılmış olmasına rağmen bugün halâ egemen konumda bulunan Türk sömürgeciliği egemenliğini örgütsel ve askeri gücüne dayanarak ve karşı-devrimci zoru, savaşı kendisine tek yöntem seçerek sürdürmektedir; tarihi ve toplumsal gelişmeye bu kadar karşı olan ve azgın bir gericilik halini alan bu zorun uzun ömürlü olamayacağı, örgütsel ve askeri gücünü yaratan ve devrimci zorunu dayatan Kürdistan halkı karşısında yenilgiye uğrayacağı ortadadır.

Bu gerçeği bütün yönleriyle izah eden direnişçiler, en kısa olarak sömürgeci mahkemelerde şöyle haykırmışlardır: «*Kürdistan'da Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliği vardır. Bu egemenlik Kürdistan toplumuna yabancıdır, çağdışıdır ve zorla ayakta tutulmaktadır. Bu egemenliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi vermek her bilinçli ve dürüst Kürdistan insanının görevidir. Kürdistan'da böyle bir mücadele başlamış, Kürdistan halkı proletarya önderliğinde kurtuluş sürecine girmiştir. Bu süreci durdurmaya hiçbir zor kuvvetinin gücü yetmeyecek, zafer mutlaka Kürdistan halkının olacaktır. Böyle bir mücadeleye katılmış olmakla pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü beraattır.*»

Aynı gerçeği, anayasa propagandası dolayısıyla yaptığı Diyarbakır konuşmasında cuntanın başı: «*burada yabancı ideolojiye saplanmış olanlar, bölücüler var, biliyoruz; bunlardan bazıları var kafalarını kesseniz kendi inançlarından vazgeçiremezsiniz; içlerinden bazıları dönüyorlar, ama bunlar çok az bir kesimidir, büyük çoğunluğu dönmüyorlar*» sözleriyle ifade ederek kabul etmek zorunda kalmış; savaş esirlerinin şahsında PKK'nin ideolojik ve politik çizgisiyle, Kürdistan Halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Davası karşısında Türk sömürgeciliğinin yenilgiye uğradığını ilan etmiştir.

Bütün bunlardan sonra artık geriye ne kalıyor? Tarihi ve toplumsal açıdan aşılmış olan ve ideolojik, politik olarak ağır bir yenilgiye uğrayan Türk sömürgeciliğini, örgütsel ve askeri olarak pratikte yenilgiye uğratmak ve yıkmak. Bunun yolunu da, halkımızın tek kurtuluş yolunu da, gerçekleştirdikleri direniş eylemleriyle Hayri ve Kemal yoldaşlar en katı gerçeklerle aydınlatmışlardır. Bu eylemleriyle, faşist sömürgecilerin yıllardan beri verip uygulayamadıkları kararı bizzat yoldaşlarımız vermiş ve uygulamışlardır. Bu karar halkımızın kurtuluşu için, Türk sömürgeciliğini imha etme yöntemiyle sürdürülen ve katılanların her şeylerini verdikleri devrimci direniş savaşı kararıdır. Bu karar ve gerçekleştirilen direniş eylemi, sömürgeci-faşist mahkemelerde sürdürüldüğü sanılan "PKK Davası" olayını sonuca götürmüştür. Artık sömürgeci mahkemelerde görülen bir "PKK Davası" olmayacak; bu dava, Kürdistan sathında ve her alanda Türk sömürgeciliğine karşı yürütülen devrimci savaşla var olacaktır. Geçmişte de var olan, PKK Hareketiyle alevlenen, sömürgeci mahkemelerde tarihe malolan ve bu alanda çözümleneceği sanılan bu dava, kendi gerçek alanında, Kürdistan sathında yürütülecek mücadelede sonuçlanacak; ve sonucu Türk sömürgeciliğiyle Kürdistan halkı arasında süren mücadele belirleyecektir. Her şey olması gerektiği gibi olmakta, toplumsal gelişme süreci kendi engellenemez kanunlarıyla işlemektedir. Bu karşı konulmaz süreç karşısında, onu engelleme durumunda olan ve ellerini, bu süreci işletmeye çalışan insanların kanına bulayan, halklarımıza karşı ağır suçlar işleyen Türk sömürgecileri, Diyarbakır anayasa mitinginde görüldüğü gibi binlerce uşaklarıyla korunmalarına rağmen tir tir titremektedirler. Ancak korkunun ecele faydası yoktur; Hayri ve Kemal yoldaşların açtığı yoldan yürüyecek ve verdikleri kararı uygulamak için çaktıkları direniş kıvılcımıyla tutuşarak ayağa kalkacak olan Kürdistan halkı ve onun haklı davası karşısında, faşist generaller güruhunu ve onların şahsında Türk sömürgeciliğini ölümden kurtarmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

DİRENİŞ, REFORMİZMİ VE TESLİMİYETÇİLİĞİ ÖLDÜRMÜŞTÜR

Burada cezaevi direnişi karşısında sosyal-şovenizmin, reformist burjuva milliyetçiliğinin ve teslimiyetçiliğin durumunu kısaca ele alacağız.

Türkiye devrimciliğinin, devrimin teorik ve taktik sorunlarını doğru bir biçimde ve yeterince aydınlatamamış olduğu; devlet, demokrasi ve ulusal sorun konusunda doğru ve açık bir anlayışa henüz yeterince ulaşamadığı; Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliği ile Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi ve bu devrimin Türkiye devrimiyle ilişkisi konularında doğru enternasyonalist anlayışa henüz yeterince sahip olamadığı; ve bütün bu nedenlerle, burjuvazinin güçlülüğünden değil, tersine kendi acemilikleri sonucu sürekli ağır darbeler ve yenilgilere uğramış olduğu bilinen bir gerçektir. Bu durum, 12 Mart darbesinin ağır etkisini yaşayan 1974'ler döneminin teoride ve pratikte nasıl bulanıklık ve dağınıklık dönemi olduğunu açıkça gösterir. Böyle bir ortamda, mevcut bulanıklığa bir çözüm bulabilmek için devrimin teorik ve örgütsel sorunlarını araştıran, sosyalist hareketin içinde bulunduğu ağır sosyal-şoven yapılanmaya karşı Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ilişki biçimleri hakkında doğru proleter enternasyonalist anlayışa varan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye proletaryası ve halkının kurtuluşu açısından taşıdığı önemli rolü gören ve içinde bulunduğu koşulların da etkisiyle Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine katılan Kemal Pir gibi bir devrimcinin ortaya çıkması, Kürdistan'da gelişen mücadeleyle birlikte direnişini zirveye vardırması, doğru anlayışların en katı gerçeklerle kazınması olarak, sosyal-şovenizme öldürücü bir darbe vuran, Türkiye ve Kürdistan halklarının kardeşliği ve birliği anlamında gerçek enternasyonalist anlayışı ortaya koyan önemli bir olay ve yüce bir değerdir. Kemal PİR yoldaş, hayatını ortaya koyarak direnişini doruğa çıkardığı sömürgeci mahkemelerde yargılanırken, durumu bir kaç cümleyle şöyle açıklıyor: "*kaldı ki Türkler de Kürtleri ezmiyor, yani Kürdistan'a egemen olan güç Türk burjuvazisidir. Türk halkı değil, Türk halkının ve Türk emekçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur Kürdistan'dan. Sömürge statüsünde tutulmasında hiçbir çıkarımız yok, biz yoksulların hiçbir çıkarı yoktur. Hatta zararımız var, çünkü Kürdistan insanının emeği ve yeraltı servetleri Türkiye'ye geldiği zaman bizim sınıf düşmanlarımız çok güçleniyor... Durum budur. Onun için de ... Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi arasında bağ var. Ben bu bağa da inandığım için, bu iki halkın kardeşliğine de inandığım için, ama hakim sınıflarsız, ikisinin de hakim sınıfı yok edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmesi de mümkün özgürlük şartlarında...*"

Doğrular bu kadar katı gerçeklerle çizilirken, Türkiye sosyalist devrimci güçleri bunun karşısında düşünmek, kendi çıkmazları içinde önemli bir çıkış noktası olacak olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı doğru bir anlayışa ulaşmak, sosyal-şoven anlayışlardan arınarak Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin özgüllüklerini ve ilişki biçimlerini doğru belirlemek zorundadırlar. Kemal yoldaşın devrimci anlayışı, yaşamı ve direnişi bu doğru yolu göstermekte, bu noktada Türkiye devrimciliğine yapılmış bir çağrı olmaktadır. Cezaevi direnişi, aynı zamanda, Kemal yoldaşın şahsında, işçisi ve köylüsüyle tüm emekçi Türk halkına yapılmış olan, Kürdistan halkını ulusal imhaya uğratmak isteyen ve kendilerini azgın bir baskı ve sömürü altında tutan faşist diktatörlüğe karşı DEVRİMCİ DİRENİŞ çağrısıdır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı bu yiğit evladının doğru enternasyonalist anlayışını benimseyecek ve onun direniş çağrısına mutlaka cevap verecektir.

Reformist küçük-burjuva milliyetçiliğine gelince, esas olarak bu konuda yapacağımız bazı kısa değerlendirmelerimiz ve söyleyecek bazı sözlerimiz vardır.

Geçmişe genel olarak şöyle bir baktığımızda, Türk sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş için devrimci direnişin açık olmadığı ortamda Kürdistan'da reformist burjuva milliyetçiliğinin varolduğunu görürüz. Çünkü bu ortam, sömürgeciliğin egemen olduğu, baskısıyla kitleleri sindirdiği, siyasal alanda ulusal direnişin olmadığı bir ortamdır; böylesi ortamlarda mücadelesinin varlığı ile yokluğu bilinmeyen reformizm var olma ve yaşama yeri bulabilir. Yine aynı biçimde ulusal kurtuluş hareketinin henüz bir ideolojik eğilim olarak belirdiği dönemde de reformizm vardır ve yaşama olanağı bulmuştur; çünkü Türk sömürgeciliğine karşı her alanda bir mücadeleye henüz girilmemiş ve bu nedenle pratik ortam değişmemiştir. Ama ne zaman ki politik, örgütsel ve pratik her alanda Türk sömürgeciliğine karşı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yükseltilmiş ve bunun sarstığı sömürgecilik sarsıntısını aşıp kendisini toparlayarak 12 Eylül darbesiyle sömürgeci-faşist savaşı başlatmış ve mücadele ortamını sertleştirmiştir; işte bu dönem, reformist küçük-burjuva milliyetçiliği için ölüm olmuştur. Çünkü böylesi ortamlarda, azgın karşı-devrime karşı herşeyiyle devrimci direnişe yönelemeyen güçlere yaşama olanağı kalmamaktadır.

Kürdistan'da 198)'de başlayan böyle bir dönemde devrimci ulusal kurtuluş hareketinin tamamen ezilmesinden sonra kendisi için tehlikenin ortadan kalktığına inanan sömürgecilerin tekrar eski durumlarına dönmeleriyle reformizm yeniden yaşama ortamına kavuşabilirdi. Bu doğrultuda, azgınlaşan sömürgeci saldırılar karşısında içine düştükleri panikle mücadele alanını terkeden reformist küçük-burjuva milliyetçileri, devrimci hareketimizin tamamen ezileceğini, sömürgecilerin eski durumlarına kısa sürede tekrar döneceklerini ve kendileri için yeniden yaşama koşullarının doğacağını umut ettiler, ve bu umutla yaşamaya çalıştılar. Ancak ezilme yerine devrimci hareketin kendisini yaşatması, ağır baskı koşullarına rağmen kendisini toparlayarak daha güçlü bir mücadeleye hazırlanması, Kürdistan'ın ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gerçek sahipliği olan cezaevi direnişini ortaya çıkarması gibi Türk sömürgecilerinin karşısına dikilen bütün bu gelişmeler, onları dönülmez bir biçimde sömürgeci savaş içine iterek ve mücadele ortamını savaş koşullarında sert tutarak, reformizmin son umutlarını da suya düşürmüş ve reformizmi kesin ölüm dönemine sokmuştur.

Bugün Kürdistan'da sert bir mücadele ortamı vardır, Türk sömürgecileri açık bir savaş yürütmektedirler ve yıkılana kadar da böyle bir savaş içinde olacaklardır. Buna karşı, böyle bir döneme özgü halkımızın ulusal kurtuluş yolunu en katı gerçeklerle cezaevi direnişi çizmiştir. Sömürgeciliğe karşı devrimci direnişe yönelemeyen, sömürgeci-faşist savaşa karşı ulusal kurtuluş savaşını geliştiremeyen tüm güçler için artık Kürdistan'da yaşama olanağı olmayacaktır. Böylesi güçlerin geleceği, dağılma, çürüme ve siyasal bir güç olmaktan hızla uzaklaşma durumu olacaktır.

İçinden geçtiğimiz dönemde, devrimci direnişe yönelemeyen ve gelişme sağlayamayan reformist grupların bir dağılma ve çürüme sürecini yaşamış olmaları ve bugün bu sürecin hemen hepsini içine alarak daha da hızlanmış bulunması, bu durumun en açık kanıtıdır. Ancak bugün örneklerini çokça gördüğümüz gibi, dağılan bu guruplar, çok sayıda dürüst ve yurtsever insanı bu veya şu biçimde heder etmekte, mücadeleye hizmet etme konumundan uzaklaştırmaktadırlar.

İşte, direnişçilerin, bu durumu çok önceden belirleyen öngörülü sözleri: « *azgın gerici ve saldırgan Türk cuntası, Partimize ve Türkiye'deki devrimci güçlere karşı saldırısını sürdürmeye devam edecektir. İnsan haklarını hayasızca çiğnemeye ve halkımızı azgınca sömürmeye hız verecektir. Çünkü Türk burjuvazisinin bunalımdan çıkış için baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktan başka çaresi yoktur. Partimiz, cuntaya karşı hazırlığını, iç ve dış ittifaklarını bu durumu dikkate alarak geliştirmelidir. Bilinmelidir ki, barış döneminde legalizmin bataklığında gelişen saf oportünist politikalar, iflas etmiştir. Bir daha eski güçlerini toparlamaları olanaksızdır. Parçalanacaklar ve güçsüz düşecekler. Bu nedenle DDKD, Özgürlük Yolu gibi teslimiyetçi siyasetlerin şeflerinden çok tabanları, taraftarları mücadeleye çekilmelidir.*» (Mazlum DOĞAN, Toplu Yazıları syf: 252-253)

ve Partimizin birlik-cephe konusundaki çalışmaları ve çağrıları doğrultusunda, reformist-teslimiyetçi şeflerin yönetiminde bulunan diğer grupların tabanlarını, taraftarlarını, yurtseverleri, yukardaki sözler ve ortaya konan direniş eylemi karşısında kendi durumlarını yeniden değerlendirmeye ve doğru kurtuluş yolunda birleşmeye çağırıyor ve bu insanlara şunları söylüyoruz: şimdiye kadar yurtseverlik duygularıyla ve kurtuluşumuz için mücadele geliştirecekleri umuduyla desteklediğiniz, peşlerinden gittiğiniz **şefler**, gerçekte sizden aldıkları güçle kendi kişisel ve ailesel çıkarlarını korumaya çalışmışlardır. Şimdi de esas mücadele alanını bile terketmiş olarak, sizlerin en doğal kurtuluş hakkınızı kullanarak sağlamaya çalıştıkları çeşitli desteklerle yine aynı şeyleri yapmak istemektedirler. Onlar, geçmişte olduğu gibi, bugün de, halkımızın kurtuluşu uğruna ciddi bir değer yaratamamış olmalarına rağmen, cezaevlerinde, yurt sathında ve yurtdışında halkımızın kurtuluş mücadelesini önemli boyutlarda geliştiren, **birlik ve mücadelenin** sembolü haline gelen PKK'na karşı birlikler oluşturmaya çalışmakta; sizlerden aldıkları değerlerle gerçekleştirdikleri 'bilmem neli' toplantılarda, gazete ve dergilerde "PKK'nın tahripkâr olduğunu, anlayışını değiştirmesi gerektiğini, ona karşı mücadele edilmesi gerektiğini" konuşma ve yazma ukâlalığını hâlâ gösterebilmektedirler. Düşünelim bir kere, sömürgeci-faşist cuntanın halkımıza karşı açık bir savaş yürüttüğü, dağda, köyde, şehirde, cezaevinde insanlarımızı alçakça katlettiği ve halkımıza karşı daha büyük katliamlara hazırlandığı bir ortamda, buna karşı ciddi hiçbir çalışma yürütmemek ve fakat "PKK'nı tartışmak" ya da bütün bu baskılara karşı yiğitçe direnen PKK'nın 'tahripkâr olduğunu' söylemek gerçekte kimlere hizmet etmektedir?

Aynı biçimde cezaevlerinde süren sömürgeci baskı ve katliamların sorumluluğunu da, onlar, sömürgecilere değil PKK'na yüklemeye çalışmışlar, buna devrimciliğin yolaçtığını söylemişler ve yiğit direnişçileri yalnız bırakmışlardır. Onların ne olduklarını sizlerin kurtuluşu için hayatlarını ortaya koyan, hertürlü zulme karşı kahramanca direnen gerçek halk önderlerinden ve gerçek direnişçilerden öğrenin. Proletarya ve halk önderliğini bütün denektaşlarında göstermiş olan M. Hayri DURMUŞ, 3 Şubat 1981 tarihli mektubunda şöyle yazıyor: «*Bildiğiniz gibi böyle dönemlerde yurt içinde olsun, yurt dışında olsun, dost çevrelerle dayanışma hayatî önem taşıyor. Bizim ittifak ve güçbirliği anlayışımız bellidir. Bu doğrultuda çaba yoğunlaştırılarak birleşilecek tüm güçlerle güç ve eylem birliğine gidilmelidir. Mücadele gücünden, devrimci anlayıştan, azimden yoksun çevrelerle uğraşıp boşuna vakit kaybetmek elbette yanlıştır. En kritik dönemlerde bile düşmanla birleşip bize saldıran, düşmanla her halûkarda birleşebilecek güçlerle boşuboşuna birlik yapacağız diye uğraşmamalıyız. Bu güçler (örneğin DDKD, KUK, ÖY.) en ağır koşullarda bile teşhir edilmelidir. Bunların şu andaki durumlarını kesin bilmiyoruz. Ama hapishanede idare ile birleşip eylemlerimizi sabote etmek için her çareye başvuruyorlar. Tüm faşist uygulamalara uyuyorlar, faşist marşlar okuyorlar. Özgürlük Yolu'nun ve DDKD'nin merkez unsurları da buradadır ve tüm ısrarlarımıza rağmen bu yola başvurdular. Dışarda da bu akımların cuntanın işini zorlaştırmayacaklarını, tüm kural ve kanunlara harfiyen uyacaklarını tahmin ediyoruz. O halde, bu hain güçler bugün dahi teşhir edilmelidir. Ama sıcak çatışmalardan kaçınılmalıdır. Bu hain guruplar dışında diğer yurtsever ilerici akımlarla hızlı bir diyalog geliştirilmeli ve eylem birliği yapılmalıdır. Örgütlü-örgütsüz tüm* **mücadeleci** *güçler toparlanmalıdır*». Elbette burada belirtilen guruplar için şeflerle tabandaki yurtsever unsurlar arasında kesin ayrım yapılmıştır, ve bunun böyle olduğu bir önceki aktarmamızda açıkça bellidir.

Onlar, kendilerini yerleri doldurulamaz şefler sanan zavallılar, şimdiye kadar, halkımızın önder savaşçı örgütü olan PKK'na "tehlikelidir", "karanlıktır" diyerek, proletarya ve halk önderliklerini bütün denektaşlarında kanıtlamış olan PKK önderlerine "ajandır", "provakatördür" diyerek utanmazcasına sizi aldatmaya çalıştılar. İşte defalarca yazılmış olan uzun yazılardan alınan iki kısa örnek: «*Türkiye Kürdistanı'nda 'Apocular' denen bir örgüt var ki, bunlar kendilerine 'Kürdistan Devrimcileri' ve 'UKO' gibi adlar da yakıştırıyorlar. Bu da terörist bir guruptur ve şimdi tam bir anarşist hat izlemektedir. Bu hareketin dizginleri Türk polisinin elindedir. Bunlar politik çalışma bilmiyor ve böyle bir şeyi reddediyorlar. İdeolojileri karmakarışık. Görüşlerini açıkça yazmaktan çekiniyorlar. Yanlızca çocukları aldatıyor, ellerine silah veriyor ve onları sosyalist ve yurtsever güçlere saldırtıyorlar. Şimdi Apocuların başlıca işleri budur. Sosyalist ve yurtsever güçleri düşman saymak ve onlara saldırmak. Apocular provakatörlük görevi yapıyorlar... Apoculuk da Maoculuk gibi rezil ve serserice bir siyasettir; Kürt halkı bu hareketi iyi tanımalı, gençliği onlardan korumalı.*» (Kemal Burkay, Özgür Kürdistan İçin, s: 51, Komkar Yayınları, Ağustos 1980)

«*Bu güç... Kürdistan Devrimci Hareketi için ciddi tehlikeli boyutlara ulaşan ve sırtını karanlık güçlere dayayan Apoculuktur... Apoculuk; politik eşkiyalık ve gangsterlik düzeyine düşerek, sağ güçlerle sarmaşdolaş oluyor...* » (Ocak 1980'de Devrimci Demokrat Gençler imzalı bildiri). «*Oysa Apoculuk toplumun kategorik en geri kesimlerinden daha çok toplumdaki üretim süreciyle ilişkileri, üretim sürecinde çoğu zaman herhangi bir etkileri olmayan, üretici güçlerin gelişmesi karşısında olumsuz bir konumda bulunan kesimlerden oluşmuş bir harekettir. Bunlar genellikle belli bir seviyeden sonra okuma olanağını yitiren ve başıboş dolaşan ya da kırsal kesimlerde, üretim sürecinden kopmuş ve başka alanlarda da herhangi bir işe*

kavuşma olanağını bulamamış gençler, memuriyet haklarını yitirmiş küçük-burjuva aydınlar, mesleklerinden ya da küçük mülkiyetlerinden kopmuş küçük üreticiler, diğer bazı işsizler, lumpen proleterler, hırsız soyguncu, adî katil, esrarkeş ve kumarbazlar vs.dirler. ...sınıf temeli itibariyle küçük-burjuva olan ve küçük-burjuva maceracı bir hareket olarak doğan Apoculuk, süreç içerisinde, Kürdistan halkının devrimci mücadelesinin karşısında yer alır bir konuma düşmüş ve bugün varmış olduğu nokta bakımından karşı-devrimci bir çizgiye gelmiş bulunmaktadır. ...günümüzde Apoculuğa karşı mücadele; sömürgeciliğe karşı mücadeleyle sıkı sıkıya bağlıdır. Devrimci mücadelemiz önündeki ertelenmez görevlerden biri de Apoculuğu ideolojik ve politik olarak teşhir ve onu kitleler içinde deşifre edip gerçek yüzünü açığa çıkarmak mücadelesidir. Halkımızın ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinin doğru devrimci bir rayda yürümesi, onun her türlü provakasyon ve dumura uğratılma çabalarına karşı güvence altına alınması, aynı zamanda Apoculuğa karşı mücadeleden geçer. Apoculuğa karşı ideolojik ve politik mücadeleyi yoğunlaştıralım. ...» (Jina Nû, Sol Maceracılık Yenilgiye Götürür yazısı)

Yazılıp-çizilmiş olanlar özet olarak böyledir. Ama şimdi "takke düşmüş ve kel görünmüştür"; sömürgecilerin dayattığı azgın terör ve savaş ortamında, gerçek bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Bir tarafta sizlerin, halkımızın kurtuluşu için yükseltilen soylu bir mücadele, diğer tarafta kişisel, ailesel çıkarları koruma çabaları; bir tarafta halkın kurtuluşu için hayatını ortaya koyan, inançlarına ve örgütüne sahip çıkan insanların yükselttikleri devrimci direniş, diğer tarafta örgüt olmadıklarını, gazetecilik ve ticaret yaptıklarını söyleyen insanların teslimiyeti; yine bir tarafta her türlü koşul altında mücadele eden ve halkının önünde yürüyen devrimci savaşçı bir parti (PKK), diğer tarafta dağılarak üç-beş şef haline gelen gurupçuklar vardır. PKK'ın sizlerin kurtuluşu için geliştirdiği mücadele ve bu mücadelenin önderleri için yukarıdaki sözleri söyleyen bu utanmaz şefler, ortaya çıkan bu tartışmasız gerçekler karşısında kendi durumlarını sizlere, halka karşı açıklamak, sorumluluklarının hesabını vermek zorundadırlar.

Bütün bunlar açıkça gösteriyor ki, bu reformist-teslimiyetçi şefler, mücadele geliştirmeyerek, sizleri aldatarak ve en önemli olarak da halkımızın kurtuluşu için geliştirilen haklı mücadeleyi çeşitli yöntemlerle engellemeye çalışarak, tarihe, halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı suç işlemişlerdir. Bu suçlarının hesabını onlardan sormak yurtsever halkımıza ve en önde de şimdiye kadar aldatmış oldukları yurtsever güçlere, sizlere düşmektedir. Ortaya çıkan bunca gerçekten sonra, bu tür güçlerin sizleri aldatmasına daha fazla izin vermeyiniz, mücadelemizi engellemelerine destek olmayınız, şimdiye kadar vermiş olduğunuz desteğin hesabını sorunuz, cezaevi direnişçilerinin söz ve eylemle sizlere yapmış oldukları çağrıya kulak vererek doğru mücadele çizgisinde birleşiniz! Bu, bugün Kürdistan'da yaşayan her yurtsever için **dönülmez bir biçimde yüklenmiş bir görev**, yurtseverliğin tek kıstasıdır. Cezaevi direnişi, bunu, en katı gerçeklerle böyle belirlemiştir.

Cezaevi direnişi her soydan teslimiyetçiliği, ister reformizm biçiminde, ister mücadeleyi geliştirmeme biçiminde, isterse bunların sömürgeciliğe uşaklığa kadar vardırılması biçiminde olsun, yine ister dış güçler içinden gelsin, isterse devrimci hareket içinden çıksın, bunların tümünü öldürmüş; teslimiyetin yolunu tıkamış; halktan yana olmakla olmamak, mücadeleci olmakla olmamak arasına da kesin ayrım çizgisi çizmiştir. Böylece halk kitleleri içinde, özellikle cezaevlerinde olmak üzere devrimci hareketimizin içinde, sömürgeciliğin yozluğu ve teslimiyeti geliştirme çabalarını, komplolarını boşa çıkarmıştır. Artık herkes, direnişçilerin en katı gerçeklerle aydınlatmış oldukları ulusal kurtuluş yolunda kendi durumunu değerlendirmek, kendi yerini bulmak, düşmandan ya da halktan yana olduğunu buradan belirlemek durumundadır. Ara halkalar kopmuştur; Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesi adına direnişin dışına çıkmaya hiç kimsenin gücü yetemeyecek, bu tür güçler karşılarında bulacakları direnişçilerin ağırlığı altında ezileceklerdir.

DİRENİŞ, MÜCADELEMİZDE YENİ BİR DÖNEM BAŞLATMIŞTIR

«Hazırlık ve toparlanma taktiği doğrudur. Acelecilik ve gözü dönmüş atılganlıktan çekinmek gerekir. Bizce örgütlenme, propaganda ve askeri hazırlık bir-iki yıl sürmelidir.» (M. DOĞAN, Toplu Yazılar, s: 253)

İçinden geçtiğimiz dönemde bu taktik doğrultusunda çalışmalarını yürüten Partimiz, dışarda yaptığı teorik çalışmalarla politik, askeri ve örgütsel çizgisini netleştirmiş; teorik ve pratik alanda yoğun bir kadro eğitim faaliyeti sürdürmüş; çeşitli alanlarda yaptığı çalışmalarla ilişki ve hazırlıklarını güçlendirmiş; Temmuz 1981'de gerçekleştirdiği Konferansıyla toparlanma ve hazırlık sürecini hızlandırmış; Ağustos 1982'de yaptığı İkinci Kongresiyle bütün bu çalışmalarını kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutup yeni çalışmalara yönelerek, halkımızın tarihinde baskı ve karanlıklar dönemini geride bırakarak aydın gelecek için kurtuluş mücadelesi döneminin başladığını ilân etmiştir.

Aynı dönemde cezaevlerinde uygulanan sömürgeci-faşist zulme karşı devrimci direniş mücadelesi yürüten PKK, eylemiyle halkımızı ve dünya halklarını etkileyerek, dikkatleri ulusal kurtuluş mücadelemize çekmeyi başarmıştır. Aynı taktik doğrultusunda cezaevlerinde direniş mücadelesini yükselten PKK kadroları halkımızın onuru haline gelmişler, Partimizin genel faaliyetleriyle uyumluluk içinde ve bu taktiğin belirlediği görevlerin tamamlanması olarak, her türlü baskı, zulüm ve çürümeye karşı gerçekleştirdikleri Mart-Eylül 1982 bilinçli direniş eylemiyle, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemin başladığını ilân etmişlerdir.

Yeni dönem, Kürdistan proletaryasını ve halkının öncü müfrezesi olarak PKK'nın ülke sathında örgütlendiği ve çelikleştiği, işçisi, köylüsü, gençliği, tüm yurtsever sınıf ve tabakalarıyla halkımızın ulusal kurtuluş cephesinde birleştiği, yürütülen sömürgeci-faşist savaşa karşı ülke sathında devrimci halk savaşının geliştiği, suskunluk içinde çürüyüp yok olma yerine savaş içinde ayağa kalkarak var olan bir halkın ortaya çıktığı bir dönem olacaktır. PKK'nın yapmış olduğu hazırlıklar ve cezaevi direnişinin etkisi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde böyle bir dönemi yaratacak güçe sahiptir.

Açıktır ki, böyle bir dönemin yaratıcısı olacak devrimci kadroların, üzerinde hareket edecekleri devrimci değerleri doğru ve tam olarak temsil etmeleri, bu dönemin gerekli kıldığı devrimci çalışma biçimlerini bulup başarıyla uygulamaları gerekir. Bu dönemin, siyasal anlayışta dar görüşlülükle, örgütsel çalışmada dar kapsamlılıkla, eylemsel faaliyette cesaretsizlik ve plansızlıkla, pratik davranışta rastgelelik, üstünkörülük ve düzensizlikle, kısaca devrimci çalışmada amatörlük, ilkellik acemilikle yaratılamayacağı ortadadır. Cezaevi direnişi ve direnişçilerin devrimci mücadele yaşamları, bütün bu hastalıkları reddetmiş ve bunları kesin olarak öldürmüştür. O, düşmana karşı zafer kazanacak örgütlü direniş mücadelesini, tek doğru devrimci mücadele yöntemi haline getirmiştir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş için devrimci mücadele yürütmek isteyen herkesin güç alacağı, sıkıştığında başvuracağı, siyasal, örgütsel ve eylemsel faaliyette doğru anlayış ve yöntemleri bulacağı temel kaynaklardan birisi cezaevi direnişidir. En zor ve olanaksız koşullarda, siyasal inançlarından başka hiçbir araca sahip olmadan savaşan insanların eylemi olarak cezaevi direnişi, bu koşullarda bile düşmana öldürücü bir darbe vurabilen devrimci gelişme ve değer yaratmış, devrimci bilinci, inancı, cesareti, fedakârlığı en yüksek noktasına çıkarmış, siyasal öngörüyü düşmanın ölümünü görecek bir seviyeye vardırmıştır. Bunun karşısında artık, devrimci çalışmada koşulların zorluğundan ve elverişsizliğinden sözetmek, bu nedenle devrimci değer üretememek, inanç ve siyasal anlayışta berrak olamamak mümkün değildir; direnişi yaratan gerçek devrimcilik, böylesi basit devrimciliği mahkûm etmiş, ve kimsenin aşamayacağı devrimci ölçüyü yaratmıştır. Sömürgecilerin her türlü insanî ilişkileri bile yasaklayıp insanları tek tek denetim altında tuttukları cezaevi koşullarında yüzlerce insanı örgütleyip defalarca eyleme kaldırmış olan cezaevi devrimciliği karşısında, özgür mücadele koşullarında güçlü Parti ve kitle örgütleri kuramamanın, gizli-açık, silahlı-silahsız binleri, onbinleri, yüzbinleri örgütleyemeyen, düşmanı yenecek örgütler yaratamamanın ve kitleleri eyleme seferber edememenin devrimci bir anlamının olamayacağı açıktır. Yine cezaevi koşullarında sömürgeciliğe ölümcül bir darbe vuran direniş eylemini ortaya çıkarabilen cezaevi devrimciliği karşısında, özgür mücadele koşullarında düşmana darbe üstüne darbe vuracak mücadele araçları yaratamayan, taktikler geliştiremeyen ve düşmanı yenilgiye uğratacak eylem planları hazırlayamayan bir çalışmanın devrimci bir karakter taşıyamayacağı ortadadır. Cezaevi direnişi, bütün bu alanlarda hastalığı öldüren ve doğru yolu gösteren, ölümü kolaylaştırarak devrimci fedakârlığı zirveye çıkaran, etkisi halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde zafere kadar yaşayacak olan bir eylemdir.

Elbette halkımızın kurtuluş mücadelesinde böyle bir dönemi yaratmak kolay olmayacak, büyük zorluklarla karşılaşılacaktır. "**Elbette kayıplar bundan sonra da olacaktır, fakat disiplinsizlik, ihmal, gecikme, vb.den dolayı ciddi kayıplar artık vermemeliyiz; sonderece katı kurallar konulmalı ve yaşatılmalıdır**" diyen direnişçilerin eylemleriyle ortaya koydukları bilinç, cesaret, kararlılık, fedakârlık ve devrimci ölçü her türlü zorluğu yenme gücüne sahiptir. Direnişe eylemimiz, direnişçilere yoldaşlarımız diyerek sahip çıkmak isteyen güçler, bunun anlamı karşısında kendi durumlarını ciddi bir biçimde değerlendirmek, onu tam ve yeterince temsil etmek zorundadırlar. Devrimcilerin kendi durumlarını değerlendirmelerinde, basitlik ve yetersizliklerini aşıp devrimci sorumluluk ve görevlerini doğru belirlemelerinde tek ölçüyü dışarda disiplinli ve sorumlu devrimciliğin, cezaevlerinde ise devrimci önderliğin ve direnişin tartışılmaz örneğini sunan Hayri yoldaşın sömürgeci mahkemelerde söylediği şu sözleri ifade etmektedir: *«Sorumluluktan kaçmıyorum. PKK'nin kuruluşundan bugüne kadar birçok görev ve sorumluluk yüklendim. Halen Merkez Komitesi üyesiyim. Şimdiye kadar yüklendiğim görevleri yerine getirmek için çalıştım. Ancak gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye ve halka karşı görevimi tam olarak yapamadığım kanaatindeyim. Bu nedenle kendimi sorumlu hissediyorum. Mezar taşıma borçlu yazılsın.»*

Direniş, kendi kurtuluşlarını sağlamaları için Kürdistan halkına yönelik mücadele çağrısı olmuştur. O halde, bizde erkeği ve kadını, genci ve yaşlısıyla tüm Kürdistan halkını direnişçilere yanıt vermek ve onlara sahip çıkmak için görev başına çağırırız.

Direnişçiler, devrimcileri, düşünce ve eylemde her türlü geriliğe, basitliğe, yetersizliğe son vererek, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir dönemi başlatmak için mücadeleye çağırmışlardır. O halde, yoldaşlar, direnişe gerçek sahiplik edebilmek için, onun anlamına ve seviyesine layık olmak görevimizin başında olalım.

anlatın ülkemin dağlarında / aç, susuz savaşan partizanları
anlatın zindanlardaki / kahpeliklere karşı
direnen savaş esirlerini
anlatın köy meydanlarında / çırılçıplak dolaştırılan bacılarımı
anlatın işkencehanelerde / bağımsızlık sloganlarını
haykıran şehitleri
anlatın kanlarıyla / Partimin ismini yazan kahramanları

DİRENİŞÇİLERİN ANILARI TAZE DİRENİŞİN YOLGÖSTERİCİLİĞİ SÜREKLİDİR

Emperyalizme dayalı Türk sömürgeciliğinin toplumsal yapısının hemen hemen hücrelerine kadar işlediği, feodalinden "aydınına" kadar insanlarının beyinlerini ve maddi yaşamlarını fethettiği, kişiliksizleştirmeye tabi tutarak ajanlığı, uşaklığı ve işbirlikçiliği "değerli" bir yaşam tarzı haline getirdiği, ekonomik, toplumsal, siyasal ve ulusal-kültürel her alanda dayattığı azgın bir karşı-devrimci zorla tarihi adeta tersine işlettiği Kürdistan gibi bir ülkede, devrimci bir miras ya da ulusal kurtuluşçu bir düşünce ve pratiğin yaratılmasının ne kadar büyük güçlüklerle karşılaşacağı, ne kadar güçlü bir bilinç, irade ve cesaret isteyeceği ve bedelinin ne kadar ağır olacağı apaçık ortadadır. Bütün bunların tamamen bilincinde olarak hareket edilip bu kadar kısa sürede, tüm bu olumsuzluklara karşı olumluluğu geliştirmeye, tersine işleyen tarihi doğru rotasında işletmeye başlayan bir direnme hareketinin yaratılmış olunmasının önemi yine apaçık ortadadır. Elbetteki böyle bir hareket, çeşitli direniş halkalarının biribirine bağladığı değişik gelişme aşamalarından geçerek şekillenmiştir.

Kürdistan'da, ben aydınım diyen güçlerin ulusal kurtuluşçu düşünce ve pratiğe yönelmeyi hayallerinden bile geçirdiklerinde korktukları bir ortamda, böyle bir mücadelenin geliştirilmesinin tarihi ve toplumsal açıdan zorunlu olduğunu savunan ve böyle bir çalışmaya yönelen bir gurup gerçek proletarya ve halk aydınından birisi olan Haki yoldaşın şehit düşmesi, ulusal kurtuluşçu ideolojik ve politik çizginin yaratılması ve bu çizgide yürüyen aydın-gençlik gurubunun oluşması için emredici olmuş; yapılan devrimci çalışmalarla bunlar gerçekleştirilmiştir.

Sistemleştirilen ulusal kurtuluşçu düşüncelerin halk kitlelerine götürülmesi sürecinde Halil, Salih, Cuma gibi yoldaşların direnişleri ve şehit düşmeleri, çalışmalar derinleştirilerek, Türk sömürgeciliğiyle birlikte yerli gerici ajan yapıya da yönelinerek ve silahlı mücadele de dahil her çeşit mücadele biçimi kullanılarak, ideolojik-politik çizginin örgütüne ve taktiğine kavuşturulması için emredici olmuş; teorisi ve taktiğiyle PKK'nın yaratılması, bir kitle hareketi ve mücadelesinin ortaya çıkarılmasıyla bu görevler gerçekleştirilmiştir.

Kendisini toparlayan düşmanın, ulusal kurtuluş için devrimci direniş hareketini ezmek ve yoketmek amacıyla başlattığı sömürgeci savaş ve azgın baskı döneminde ortaya çıkan Şikestun, Gab, Bloka, Pazarcık, Karakoçan, Nazimiye, Pülümür, Karlıova, vb. direnişleri, bu dönemde de ulusal kurtuluş mücadelesinin sürdürüldüğünü göstermiş, şehit düşen direnişçi yoldaşlar böyle bir dönemin bedeli olmuşlardır.

Bu direniş sürecinin bir devamı ve yeni bir halkası olan ve Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşlarda somutlaşan cezaevi direnişi, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemin başlatılması, devrimci halk önderliğinin (PKK'nın) güçlendirilmesi, örgütlü bir ulusal kurtuluş hareketinin yaratılması ve savaşarak ayağa kalkmış bir halk konumuna ulaşılması için emredicidir; ve böyle bir gelişmenin sağlanmasına temel teşkil edebilecek güçtedir. Bu, devrimcilerin omuzuna dönülmez bir biçimde yüklenmiş bir görevdir. Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar, bu görevin gerçekleştirilmesini, dünya halklarının kurtuluş mücadeleleri tarihinde ender rastlanan direniş eylemleriyle ve "**toplumun umut ve beklentileri askıda bırakılmamalı, esnek ve hoşgörülü bir politika izlenerek devrimci-yurtsever potansiyel harekete geçirilmelidir**", "**bu hareket mutlaka zafer kazanacaktır**", "**cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimizi mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır**", "**pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz**" sözleriyle kesin bir emir haline getirmişlerdir.

Bu kadar açık ve kesin gerçeklerden sonra, artık sözünü devrimci pratik söyleyecektir. Ancak biz, tek cümleyle şunu söyleyelim: Yoldaşlar, PKK'nın açtığı ve sizlerin aydınlattığınız yolda sonuna kadar yürüyeceğimize ve teslim ettiğiniz bayrağı yükseklerde tutacağımıza söz veririz.

Kürdistan halkı, sizlerin fikirleriyle eğitilecek, aydınlattığınız bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yolunda yürüyecek ve sizlerin ölümsüz ruhuyla şekillenecektir. Bundan kuşkunuz olmadığını, sizler ortaya koyduğunuz direniş eylemiyle ve pratiğinizle zaten açıkça gösterdiniz.

Bütün bunların sonucu olarak hep bir ağızdan şunları haykırıyoruz: Direnişçilerin anıları hep taze kalacak, direnişin ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yolgöstericiliği sürekli olacaktır!

YAŞASIN, Haki yoldaşla başlayan, Halil, Salih ve Cuma yoldaşlarla gelişen ve Mazlum, Hayri, Kemal ve Akif yoldaşlarla zirveye ulaşan PKK DİRENİŞ RUHU!

20 Kasım 1982

PKK'ın 4. kuruluş yıldönümünde

"KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ GECESİ"

28 Kasım 1982 günü Almanya'nın Köln kentinde PKK'ın 4. kuruluş yıldönümü dolayısı ile *'Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'* adı altında bir gece düzenlendi.

Katılımın 1.500 civarında olduğu geceye ilgi oldukça fazlaydı. Almanya'nın çeşitli kentlerine dağılmış olan Kürdistanlı kitleler, bu gecede bir kez daha bir araya gelerek partileri PKK'ın doğuşunu coşkuyla kutladılar. Ülkelerinden uzakta da olsa, bu tarihi olaydan duydukları sevinci yine beraberce yaşadılar.

Kuşkusuz Kürdistan halkı için büyük tarihi öneme sahip olan PKK'ın kuruluşunu kutlamak amacıyla düzenlenen *'Ulusal Direniş Gecesi'*nin Kürdistanlılar açısından taşıdığı anlam açıktır.

Yüzyılların kölelik zincirleri altında her alanda tam bir yozluk, benliğine yabancılaşma ve kaos ortamında adeta yokoluşun eşiğine gelen Kürdistan halkı; kendisini gerçek kimliğine kavuşturabilecek ideolojik, örgütsel ve politik yapılanmaya ancak 1970'li yıllarda kavuşabilmiş ve çağdaş gelişme yoluna girmiştir. Halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için en büyük adımı attığı bu yıllar, tarihimizde önemli bir dönüm noktasını oluşturmuş, yepyeni bir çığırı açmanın öncüsü olarak PKK, bu tarihlerden başlayarak Kürdistan'da yaşanan sürece damgasını vurmuştur. Kürdistan halkı, kutsal değerlere bağlılığı ve direnmenin anlamını PKK'de bulmuş, mücadelenin tüm zorluklarının bilinci içinde, kendisini bekleyen büyük acılar ve fedakârlıklar pahasına da olsa bu gelişmelere kayıtsız kalmamış, erkenden kucaklamıştır. Bağımsız ve özgür bir yaşama duyulan bağlılığın en iyi göstergesi olan bu durum, PKK'ın gücünün ve yenilmezliğinin de kanıtıydı.

Kürdistan halkı açısından böylesine yüce, tarihi bir anlam taşıyan PKK'ın, 5. yılına, her alanda uzun bir zamandan beri sürdürdüğü hazırlıklarını büyük oranda tamamlayarak girmesi, önümüzdeki dönemin bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin daha güçlü bir zeminde yeniden yükseleceği günlere gebe olması ise bugünü daha anlamlı kılmaktadır.

PKK'ın 4. kuruluş yıldönümünü, partili militanlar ve sempatizanlar hata ve eksikliklerinden hızla arınıp, daha güçlü bir devrimciliği kendi kişiliklerinde somutlaştırarak, savaşçı ruhlarını bileyip, yeteneklerini daha çok konuşturarak karşılarlarken; faşist Türk sömürgeciliğine karşı duyduğu soylu kinini bugün daha bilinçli bir kavgaya dönüştüren Kürdistan halkı da, kendisini, partizanların bağımsızlık ve özgürlük çağrısına eskisinden daha güçlü ve gür bir sesle cevap vermek için hazırlamaktadır.

Ama mücadele ülke içiyle de sınırlı kalmamakta, sağlanan her gelişme, yurtdışında, özellikle Avrupa'nın çeşitli kentlerine dağılmış olan Kürdistanlı kitleler arasında da geniş yankılar uyandırmakta, bu alanlarda küçümsenmeyecek oranda büyük destek bulmaktadır. Daha önceleri gelişmelerin etkisiyle kendiliğinden sağlanan bu destek, cunta sonrası, uluslararası alanın mücadele açısında taşıdığı önemin kavranmasıyla daha aktif ve bilinçli bir desteğe dönüşmektedir.

Bunun en canlı örneği *'Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'*nde sergilendi. Avrupa'daki Kürdistanlı kitleler ülkeleri ve Partilerine karşı duydukları sorumluluğu *'Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'*nde de göstererek, program boyunca haykırdıkları **"Yaşasın PKK"**, **"Yaşasın Bağımsızlık"**, **"PKK Partizanları Ölümsüzdür"** sloganlarıyla ülkelerine, partilerine ve şehitlerine olan bağlılıklarını dile getirdiler.

28 Kasım'da yapılan *'Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'*, Kürt halk ozanları (Şıvan, Zozan, Sefkan ve Mızgin), koro, folklor, Kürdistan'da devrimci mücadelenin ortaya çıkışını ve gelişmesini anlatan bir pandomim ve şiirlerle yüklü ve doyurucu bir programa sahipti.

PKK'ın ruhuna uygun disiplinli ve sıcak bir hava içinde başlayan ve biten gecede, ilk olarak günün anlam ve önemini belirten bir konuşma yapıldı.

12 Eylül öncesi ve sonrası yaşanan gelişmeler ve kaydedilen başarıların bir değerlendirmesini içeren bu konuşma özetle şöyleydi;

«1973 yılından itibaren başlayan çok kısa ama çok da zengin bir pratiğe sahip olan mücadelemiz, 27 Kasım 1978'de resmi bir kimlik kazandı. PKK'ın kuruluşu, Kürdistan tarihinde ve ulusal kurtuluş-direniş tarihimizde önemli bir dönüm noktasıdır. Kürdistan halkı modern bir örgütlenmeye, Kürdistan proletaryası da PKK'ın şahsında ideolojik, politik, örgütsel birliğine kavuşmuş oldu.

1979'lara gelindiğinde artık devrimci siyasetimizin gergin zemberekleri boşalmış, gerili yaydan fırlayan ok gibi çalışmalarımız atılım göstermişti. Politik ve kitlesel alanda büyük gelişmeler kaydedilmişti.

Ama bu başarılar, Türk sömürgecilerini de yoğun tedbirler almaya zorlamıştı. Devrimci Hareketimize karşı başvurdukları her türlü komplo ve yoketme metodlarında başarısızlığa uğrayışlarının sonucu; faşist cuntanın yönetime getirilmesi oldu. Cunta işbaşına geldiği günden itibaren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK'a karşı azgın bir saldırı savaşına girişerek bizi kısa sürede bitirmek, imha etmek istedi.

Partimizin faşist cuntaya karşı verdiği en anlamlı cevap 15-26 Temmuz 1981'de düzenlediği I. Konferansı oldu. Gerek güçlü katılımıyla, gerekse siyasal yaklaşımıyla doyurucu geçen Konferansımız, Parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin tarihinde büyük bir aşamayı ifade etmekteydi. Konferansa sunulan Merkez Komitesi Politik Raporu oybirliğiyle kabul edilmiş ve bu önemli belge Kürdistanlı emekçi kitlelere, Parti taraftarlarına ve devrimci-demokratik kamuoyuna sunulmuştur. Konferansımız sadece geçmiş pratik faaliyetleri değerlendirmekle de yetinmemiş; geleceğe yönelik örgütsel, askeri ve politik sorunları tartışarak, gerçekleştirilmesi gereken görevleri karara bağlamıştır.

Hareketimizin bu gelişme ve çalışmalarıyla, Diyarbakır zindanlarında hafızalardan hiçbir zaman silinmeyecek eşsiz direnme örnekleri sergileyen yoldaşlarımızın mücadele azmi karşısında aciz kalan Türk sömürgecileri, savaş esirlerini imha etme planını gündemine aldılar. 21 Mart 1982'de Diyarbakır Askeri Cezaevinde içlerinde eşsiz önder, Partimizin kurucularından Merkez Komite üyesi Mazlum Doğan'ın da bulunduğu onlarca parti militanı ve taraftarı hunharca katledildi. Bu katliam, özünde, düşmanın mücadelemiz karşısında yenilgiyi kabul etmesi anlamına gelmekteydi.

Düşmanın bu azgınca saldırısı mücadele azmimizi daha da yükseltti. Dönemin acil ihtiyacı olan çalışmalarımızı hızlandırdı. Bunun sonucunda Türkiye devrimci-demokratik guruplarıyla geliştirilen ilişkiler ve Partimizin etkin katılımıyla Haziran 1982'de 8 gurup ve örgütün yeraldığı FKBDC kuruldu. Bu cephe program ve yaklaşımıyla devrimi gerçekleştirmede alternatifi olmayan bir cephedir.

Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği için böyle somut bir adımın atılmasından kısa bir süre sonra, 15 Temmuz 1982'de mücadelemiz bir kez daha Diyarbakır zindanlarında doruk noktasına vardı. Bu tarihte **ölüm orucuna** *başlayan Partimizin Merkez Komite üyeleri M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve diğer partili yoldaşlar ölümü gülümseyerek kucaklayıp, sömürgecileri bir kez daha siyasal bir yenilgiye uğrattılar. Bu olay mücadele tarihimizde yeni bir dönemi başlattı.*

Önümüzdeki dönem, Kürdistan'da ve Türkiye'de muhalefetin kendini açığa çıkaracağı, kitle kabarmalarının kendiliğinden gelişeceği dönem olacaktır. Bu konuda PKK, ağır ama soylu görevlerle karşı karşıyadır. Fakat PKK, görevlerinin sadece Kürdistan'daki devrimci gelişme ile sınırlı olmadığının, ayrıca, Türkiye'deki devrimci–demokratik hareketin toparlanması ve mücadelesinin yükselmesinde de etkin rolünün olduğunun bilincindedir.

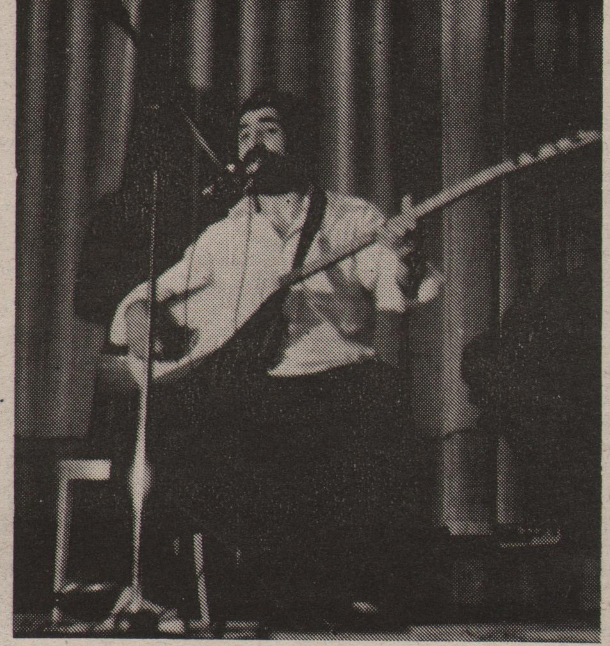
Gelinen bu noktadan sonra basit bir gelişme veya küçük bir başarıyla yetinmemiz mümkün değildir. Bu açıdan örgütsel, siyasi, askerî alanda yapılan tesbitlerin doğruluğu ve yapılması istenilen görevlerin belirlenmesi yeterli değildir. Bunları pratiğe aktaracak, kitlelere maledecek, görevini özümseyen ve sorumluluğunun bilincinde olan usta pratisyenlere görev düşmektedir. Geçmiş pratiğimiz, Marksizm-Leninizme olan inancımız ve halkımıza olan sonsuz güvenimiz, zor ama, bir o kadar da soylu görevleri gerçekleştirmede en büyük teminatımızdır. Tüm partili militan, sempatizan, Kürdistan emekçileri ve yurtseverleri; Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini zafere götürmek için görev başına».

*'Ulusal Direniş Gecesi'*nin dikkatleri üzerinde toplayan ilgi çekici yanlarından birisi de çeşitli ülke devrimci hareketlerinin gösterdiği enternasyonalist dayanışma oldu. Daha başından enternasyonalist anlayışın hamurunda yoğrulan PKK'ın, özellikle Latin-Amerika ve Ortadoğu devrimci hareketleriyle geliştirdiği sıcak ilişkiler gecede de kendisini hissettirdi. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Demokratik Cephe, Şili Devrimci Sol Hareketi, Şili Sosyalist Partisi ve İran Halkın Fedaileri Gerilla Örgütü, gece tertip komitesine sundukları mesajlarda, Kürdistan halkı ve PKK'a karşı duydukları yakınlığı ve dayanışmalarını dile getirdiler.

Bu mesajlarda belirtilen düşünceler de özetle şöyleydi;

Herşey Kürdistan için...

Şıvan PERWER

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (PFLP):

"Sizleri, PKK'nin 4. kuruluş yıldönümünde yürekten selamlıyoruz. Yıllardır sömürgeciler ve gericiler tarafından hertürlü ulusal ve sınıfsal haklarına kastedilen kahraman Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde PKK'nin öncü niteliği her geçen gün daha da berraklaşıyor.

Açıktır ki, direniş mücadelemizin sonuç alıcı bir biçimde noktalanması, bir yandan Filistin halk kitleleri, öte yandan Kürdistan halkının mücadelesiyle en sıkı dayanışmamızı gerektiriyor.

Filistin ve Kürdistan halklarının ortak kaderi bizleri, her iki halkın mücadelesini birbiriyle dayanışma ve koordineli bir biçimde yükseltme göreviyle karşı karşıya bırakıyor. Bizler, sizi, insanlığın ve ilericiliğin düşmanı olan gericiliğe karşı ayaklanan doğal ittifakçı güç olarak görüyoruz. Lübnan toprakları üzerinde akıtılarak birbirine karışan kanlarımız temelinde halklarımızın gerçek birliğini yaratmak için her düzeyde birbirimizle dayanışmalı ve ortak mücadelemizi güçlendirmeliyiz".

Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (DFLP):

Farklı diller konuşmamıza rağmen, yine de emperyalizme, siyonizme, dünya gericiliğine ve diktatörlere karşı yürüttüğümüz şanlı mücadelelerin ortak dilini konuşuyoruz.

1982 yılıyla birlikte siyonistler, FKÖ ve Lübnan kurtuluş hareketine karşı barbarca savaşımı yeniden başlattı.

Bu saldırı sırasında Filistin ve Lübnan halkının yanında yeralarak, barbar siyonist düşmana karşı omuz omuza elde silah savaşarak şehitler mertebesine yükselen PKK'lı savaşçılara olan derin hayranlığımızı bir kez daha belirtmek istiyoruz. Bu vesileyle Kürt halkının devrimci mücadelesiyle dayanışma içinde olduğumuzu yineliyoruz.

Şili Devrimci Sol Hareketi (MİR):

"Şili Devrimci Sol Hareketi olarak kardeş örgütümüz PKK'ın 4. kuruluş yıldönümünde bir anlıkta olsa beraber olmaktan kıvanç duyuyoruz.

Halklarımızın açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalmıyacakları, baskı, zulüm ve işkencenin en ufak bir izine dahi rastlanmayacağı bir toplumun temellerini yaratma doğrultusunda yürüttüğümüz mücadelede omuz omuzayız.

Bu özgürlük savaşında halklarımız en değerli evlatlarını yitiriyor. Faşist Türk cuntası tarafından vahşice katledilen, Haki KARER, Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşları saygıyla anıyoruz.

Onlar bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde bir an bile tereddüt etmeden ölümü gülerek karşıladılar.

Onlar gösterdikleri örnek direnişleriyle yüreğimizde ölümsüzleştiler. Çürüyen bir gücün sömürü ve işkencesine karşı kahramanca döğüştüler. İnsanlık haysiyeti uğrunda şehit düşen bu yoldaşların anıları mücadelemizin önderidir.

PKK'ın proleter enternasyonalizmi anlayışı, düşmanın yenilgisinde önemli bir faktördür. Kürt ve Türk halklarının, özellikle de PKK'nin yolaçtığı gelişmeler ve elde ettiği kazanımlar aynı zamanda bizim kazanımlarımızdır."

Şili Sosyalist Partisi (CNR):

"Şili Sosyalist Partisi, PKK'nin 4. kuruluş yıldönümünde sizleri kardeşçe selamlıyor.

Bizler ve sizler ortak sorunlarla karşı karşıyayız. Sömürünün, baskının, zulmün, açlığın olmadığı adil bir sistemi, sosyalizmi kurmak ortak amacımızdır. Bu nedenle zorlu, acılı bir dönemden, ama, geleceğin zaferinin ve güçlü devrimci birliklerin kurulmasının tohumlarını da içinde taşıyan bir dönemden geçiyoruz.

Halkların zengin mücadele deneylerine de dayanan örgütlerimiz, karşılıklı dayanışma ve saygı temelleri üzerinde kurulacak enternasyonalist ilişkilerin tohumlarını daha şimdiden atmaya başlamıştır."

İran Halkın Fedaileri Gerilla Örgütü:

"PKK'ın 4. kuruluş yıldönümünde sizleri içtenlikle selamlıyoruz.

İran halk kitleleri ve İran işçi sınıfı Kürt halkının yürüttüğü devrimci mücadeleyi yürekten destekliyor.

İran'da Kürt halkı üzerindeki baskılar Şah rejiminin yıkılmasından sonra da ağırlaşarak devam ediyor.

ABD emperyalizminin desteğindeki faşist Türk cuntası da, Kürt halkına barbarca saldırıyor. Ama cuntanın tüm işkencelerine ve yoketme metodlarına rağmen, Kürt halkının devrimci mücadelesi büyük bir fedakârlık ve bitmez bir azimle devam ediyor.

Örgütümüz, Kürt halkının mücadelesiyle en sıkı dayanışmayı göstermekte bir an bile tereddüt etmeyecektir."

Türkiye ve Kürdistan halklarının faşizme karşı ortak mücadelelerinin ortaya çıkardığı en önemli gelişme ve ilkeli devrimci ittifakın somut bir adımı olan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC)'nin Avrupa Komitesi (BİRKOM) de geceye, faşizme karşı mücadelede devrimci görevleri özetleyen bir konuşmayla katıldı. Kitleler, coşkuyla karşıladıkları bu konuşmaya sık sık **"yaşasın FKBDC"**, "ya-

—

şasın proletarya enternasyonalizmi" ve "bağımsız Kürdistan" sloganlarını atarak eşlik ettiler.

FKBDC Avrupa Komitesi adına yapılan konuşmada kısaca şu düşünceler vurgulandı;

"PKK'nin kuruluşu Kürdistan için bir umut, *biz* **FKBDC**'*li kardeşleri içinse bir sevinç vesilesidir.*

Askeri-faşist cuntanın iki yılı aşkın bir zamandır işçi sınıfına, yoksul köylüye, dar gelirli memura, gençliğe, aydınlara, Kürt ulusuna; kısacası halklarımıza nasıl bir zulüm ve soygun uyguladığını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Cunta iki yıllık icraatıyla bu zulmü, soygunu ve soykırımını gizleyemez, örtemez oldu.

Önümüzdeki yıllar, 12 Eylül öncesinin sözde demokrasisine dönüleceği yıllar değil, devrimci mücadeleyi 12 Eylül öncesinden beri çeşitli alanlarda sürmekte olan direniş temelinde hazırlayıp, örme, örgütleme ve yükseltme yılları olacaktır. Faşizmi yenmenin ve halkların iktidar sorununu çözmenin en doğru ve devrimci biricik yolu anti-faşist direniş cephesi çerçevesinde örgütlenmektir. Bu, cephe çerçevesinde toplanan siyasal kuruluşların bağımsızlığına ve kendi öz programlarına gölge düşürmez. Bilakis onların güçlenip yaralarının sarılmasına, ideolojik mücadelenin kardeşçe yürütülmesine yarar.

Özgür bir Kürdistan ancak **FKBDC** *temelindeki bir mücadeleyle gerçekleşebilir. Ve ancak, sadece bu cephe çerçevesinde kurtuluş bir hayal olmaktan çıkar, gerçekleştirilecek bir amaç olur. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ancak bu cephe çerçevesinde örgütlenip, her türlü mücadeleyi yürüterek devrimci özüne kavuşturulabilir.*

Çünkü bu cephe; ortak çıkarları faşizmin yokedilmesinde somutlaşan işçilerin, köylülerin, memurların, aydınların, öğrencilerin, zanaatçıların ve tüm ezilenlerin, hor görülenlerin devrimci cephesidir. Bu cephe; Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle Türkiye Kürdistanı ulusal kurtuluş güçlerinin ortak cephesidir.

FKBDC *Avrupa Komitesi, siz Türkiyeli ve Kürdistanlı işçileri bu cepheye katılmaya, böylece ülkenizdeki devrim ve kurtuluş mücadelesine destek olmaya çağırır."*

Ayrıca, Türkiye Komünist Emek Partisi Federal Almanya Parti Örgütü, Sosyalist Vatan Partisi, Devrimci Savaş taraftarları, Kürt Halkevleri, TİP Almanya temsilciliği, Emekçiler Birliği, THKPC (Acilciler) sempatizanları, Proleter Dayanışma, ve Cephe taraftarları da, gece tertip komitesine, Kürdistan halkı ve PKK ile dayanışma içinde olduklarını belirten birer mesaj gönderdiler.

★ ★ ★

YAŞASIN PARTİMİZ PKK!

Aktık
çağladık
Özgürlük ormanına
Bir türküdür silahlarımızda
Özgürlüğü anlatan
Ölür de
dirilir diriliriz
kızıllığında bayrağının
Partimiz PKK
Ta ki..
kırana kadar
kölelik zincirlerini
Ta ki..
yazana kadar
ÖZGÜRLÜĞÜ
kanlı toprağımızda
dalgalanıncaya kadar
gönderde bayrağımız
şehitlerimizle yazacağız
BAĞIMSIZLIĞIN
her harfini
Seninle
Senin önderliğinde
Partimiz PKK

Partimiz PKK. 4. yılını doldururken çağdaş bir parti olarak çok genç, ama, Kürdistan halkının yüzyıllardır besleyip büyüttüğü bağımsızlık tutkusunun simgesi olarak bir o kadar da derin tarihsel köklere sahip bir güçtür.

Sömürgeci ve feodal zorbalığın her türlü tahripkâr etkileri altında karanlık bir yaşam süren Kürdistan halkı, uzun sömürgecilik yılları ardından bağrından çıkardığı Partimizle, hiç bir baskı ve sömürünün, katliamın ve hatta ölü ilan edilmişliğin dahi bir halkın savaşımını, çağın akışını durduramayacağını tüm dünyaya bir kez daha ilân etti. Halkların tarihinde birçok kez kanıtlanmış olan bu gerçek, bir kez daha Kürdistan halkının savaşında yaşanırken, dünya gericiliğinin duyduğu korkuda çok haklı olduğunu kabul etmek gerekir.

Partimiz, çok kısa fakat çok yüklü olan mücadele yaşamında halkımız için hangi anlamı ifade etmektedir..? Düşmanı, kendi tarihinin kanlı sayfalarının korkusu içinde çıldırtan, tüm tarihsel zorbalıklarıyla adeta ülkemizin yaşayan, duran her nesnesine saldırtacak ölçüde korkutan bu güç, nasıl oluyor da dünyanın "öldü" gözüyle baktığı bir halkın içinden bir yanardağ gibi fışkırdı... fışkırıyor...? Çok az sayıda insanla ve hiç donanıma sahip olmaksızın mücadeleye atılan bu güç, tüm dünya gericiliğini ardına almış bir sömürgeci devlete karşı durabildiği gibi, sürekli büyüyüp güçleniyor...?

Elbette ki tüm bunların cevabı, köle halkların bağımsızlık mücadelesi ve proletaryanın sosyalizm savaşında mevcuttur.

Sömürgeci kapitalizmin yarattığı bir sınıf olan Kürdistan proletaryası, kendi sınıfsal ve ulusal görevlerinin bilincine varıp, kendi önder gücünü yarattığı noktadan itibaren, gerçekte dünya proletaryasının ve özgür halklarının bir üyesi durumuna geldi. Yüzyılların kölelik uykusunda bulunan Kürdistan halkı, üzerine serpilen ölü toprağından sıyrılarak mezar taşlarını tek tek kırmaya, varolmak ve yaşamak için Proletarya Partisinin etrafında kenetlenmeye başladı.

Her türlü sapkın ideoloji ve sömürgeci saldırılara rağmen, kendi ülke gerçekliğine sıkı sıkıya ve bunu dünya gerçekleriyle bütünleştiren Partimiz, halkımızın tek önder gücü olduğunu mücadelesiyle kanıtladı.

Partimiz PKK, bugüne değin çıkardığı yazılarında mücadelemizin yolaçtığı gelişmeleri her yönüyle ve ayrıntılı olarak ele alıp incelediğinden biz bunlardan bahsetmeyeceğiz. Hayır... ne Partimizin yarattığı kahramanlıklardan, ne kanlarıyla bağımsızlık sloganları yazan şehitlerimizden, ne halkımızın sürekli büyüyen güveninden söz etmeyeceğiz. Mücadelemizin geleceğe ilişkin yönünün Partimiz tarafından aydınlatılan ışıklı yolunda nasıl ilerleyeceğimizi, yüreğimizde alev alev yanan bağımsızlık tutkusunu da yazmayacağız. Tüm bunlar, artık kanla yazılmış ve tüm dünyaya zorla dayatılmış bizim kendi gerçeklerimizdir.

Ama biz burada, bize, halkımıza yeniden doğuşu öğreten, dirilişin, canlanışın, özgürlük ve bağımsızlığın kavgasını veren Partimizin ihtilalci bayrağını her ne koşul altında olursa olsun sürekli yükselteceğimizi, şehitlerimizin emanetine layık olacağımızı söyleyeceğiz.

Bir gurup PKK partizanı

PKK halktır

ANAYASA "REFERANDUMU" ve SONUÇLARI

Sömürgeci faşist cunta, 7 Kasım 1982 günü yaptığı anayasa oylamasıyla, faşizmini "yasal"laştırdı.

Yapılan resmi açıklamalara göre; 21 milyon seçmenden oylamaya katılanların sayısı 18 milyondur, bunların 2 milyonu red oyu kullanırken, 3 milyonu da oylamaya katılmamıştır. Bu açıklamalardan çıkan sonuçlar ele alındığında; Kürdistan'da, Bingöl % 23, Diyarbakır % 10.7, Tunceli % 17.4, Hakkâri % 17.3 ile, evet oyunun en düşük olduğu şehirlerimizin başında gelmektedir.

Bu rakamların faşist cunta yetkilileri tarafından resmen açıklandığı göz önüne getirilirse; red oyu verenlerin ve oylamaya katılmama oranının çok daha yüksek olduğu söylenebilir.

Biz burada, anayasanın ne olup olmadığı üzerinde fazla durmayacağız. Bizim bu konudaki tavrımız açıktır ve bilinmektedir. Bu nedenle daha çok, halklarımızın % 90'ının "evet" oyunu aldığını iddia eden faşist generaller çetesinin, bu sonuca hangi koşullar altında ulaştığı ve sonucun gerçekten, söylediği gibi, kendisi için bir başarı olup olmadığı konuları üzerinde kısaca duracağız.

Kuşkusuz, ortaya çıkan sonuçlar önceden bilinmeyen veya beklenmeyen sonuçlar değildir. Yönetime geldiğinden bu yana uyguladığı azgın baskı ve zulüm altında Türkiye, ve özellikle de Kürdistan'da kitleler için yaşamı işkenceye dönüştüren cunta, iki yıl boyunca her türlü insanlık düşmanı iğrenç uygulamayla bunun ortamını hazırlamış, 7 Kasım öncesi ve oylama günü de her türlü hile ve sahtekârlıkla tezgâhladığı yeni oyunlar ve açtığı kampanyalarla bu ortamı daha çok pekiştirmiştir. 7 Kasım öncesi, cunta başı Evren, "anayasayı tanıtma" adı altında çeşitli yerlerde yaptığı konuşmalarda, kitlelere açıktan tehditler savurmuş, tam bir korku havası yaratarak, halkı bir zorunlulukla karşı karşıya bırakmıştır. Radyo, TV haber bültenleri ile gazete sayfalarını günlerce işgal eden bu konuşma ve kampanyalarla, kitleler biraz daha çaresizlik ortamına çekilmiştir. Operasyon, baskı ve işkencelere ise daha çok yoğunluk kazandırılmıştır.

7 Kasım'a böyle bir ortamda gelinirken, aynı gün yapılan bir dizi yeni uygulamayla anayasa bir oldu-bittiye getirilmiştir. Oylamalar, burjuva demokrasisinin en gelişmişinden en ilkeline kadar istisnasız tümünde uygulanan gizli oy açık sayım ilkesinin yerine, açık oy ve açık sayımla yapılmış, kullanılan evet ve red pusulaları ayrı ayrı renklerde hazırlanmış, çoğu yerlerde üzerine seçmenin ismi yazılmış, sandık başlarına cuntanın en gözde uşakları yerleştirilmiştir. Kısacası; evet oyu almak için ne gerekiyorsa, o, fazlasıyla yapılmıştır.

Ama, bütün bu tedbirlere rağmen, seçime katılıp da red oyu verenlerle hiç katılmayanlar da olmuştur. Ve bu sayı küçümsenemeyecek oranda büyük bir sayıdır. Alınan bunca önleme rağmen, halâ red oyu verenler ve oylamaya katılmayanlar çıkabiliyorsa ve bu sayı yüzler, binlerle değil de, milyonlarla ifade ediliyorsa, bu, cuntanın Kürdistan'da uğradığı başarısızlığın derecesini gösterir.

Bunun içindir ki, cunta, halkın % 90'ının oyunu aldığını söylese bile, özellikle Kürdistan'da ortaya çıkan sonuçtan rahatsız olmuştur. Kürdistan halkı üzerinde bugüne kadar gerçekleştirdiği baskı, zulüm, katliam ve işkencelerden sonra böyle bir sonucu beklemeyen faşist generaller çetesi, şimdi bu sonuçların kendisi için hangi anlama geldiğini daha iyi bilmekte, Kürdistan halkına yönelik baskı ve imha politikasına daha fazla sarılmaktadır. Çünkü, oylama sonuçları, Kürdistan ulusal direniş hareketini bitirdiğini iddia eden cuntaya, sadece uğradığı başarısızlığı göstermekle de kalmamış; halkımızın devrime ve mücadeleye olan tutkusunu da göstermiştir.

Neresinden bakılırsa bakılsın, Türkiye ve Kürdistan halklarının iradesine rağmen, süngü zoruyla elde edilen sonuçlar faşist cunta için bir başarının değil, başarısızlığın ifadesidir. Onların, hazırlayarak zorla dayattıkları anayasa ile, hedefledikleri istikrara kavuşabilmeleri olanaksızdır. Çünkü, anayasa, sadece halk muhalefetinin daha da büyümesini değil, hakim sınıflar arasındaki çelişkileri de kızıştıracak, istikrarsızlığı en üst noktasına tırmandıracaktır. Milli Güvenlik Konseyi'nin anayasa taslağına yaptığı son eklemeler durumun bu yönde gelişeceğini daha şimdiden göstermektedir. Taslakta yapılan son değişiklikle cunta; yönetimde, kendisi dışındaki hiçbir güce söz hakkı tanımamakta, karar ve yetkileri kendisinde somutlaştırmaktadır. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarının en bağnaz şekliyle korunması anlamına gelen bu durum, burjuvazinin diğer kesimleri arasındaki hoşnutsuzluğu arttıracak, bu çevreleri şu veya bu oranda işbirlikçi-tekelci burjuvazinin diktatörlüğüne karşı mücadele etmeye itecektir.

Bu şartlarda kendisini gösterecek esas ve en güçlü muhalefetin şüphesiz ki halk kitleleri arasından çıkacağı bilinmektedir. Türkiye'deki devrimci-demokratik muhalefetin, burjuvazinin çeşitli katmanlarını da içine alarak gözle görülür bir gelişme göstereceği; Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu muhalefetin de eskisinden daha güçlü bir duruma geleceği açıktır. Kürdistan'daki oylama sonuçları, gelecekte, faşist diktatörlüğü hangi tehlikenin beklediğini daha şimdiden sergilemiştir. Açıktır ki, Kürdistan sorunu çok kısa bir sürede kendisini Türk devletinin gündemine getirecektir. Kitleler, bugün içinde bulundukları örgütsüz ve dağınık bir ortamda, hiçte küçümsenmeyecek bir oranla, hayır diyebiliyor ve oylamaya katılmıyorsa, bu durum, onların, yarın örgütlü bir ortamda neler yapabileceklerini gösterir. Bugün eğer 'evet' oyu oranının yüksek olmasında, bir yönüyle faşist cuntanın baskı, yıldırma, işkence ve katliamları rol oynamışsa, diğer yönüyle ve ağırlıklı olarakta bu örgütsüz ve dağınık yapının etkisi olmuştur. Cunta da bunun bilincindedir.

İşte bu noktada kendisini dayatan sorun, devrimci hareketlerin bu muhalefetleri yönlendirip yönlendiremeyecekleri, mevcut yapıyı doğru bir temelde değerlendirip değerlendiremeyecekleri sorunudur. Kısaca; Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci hareketler, uzun zamandan beri içine girdikleri hazırlıklar ve oluşturdukları FKBDC çerçevesinde kitleleri örgütleyip, mücadeleye seferber etme sorunuyla karşıya karşıyadırlar. Devrimden başka bir alternatifi kalmayan kitlelerin bundan böyle hızla politize olacakları, daha çok mücadele etmek isteyecekleri açıktır. Yeterki devrimci hareketler buna uygun örgüt ve mücadele biçimlerini geliştirebilsin, daha ileriye gidebilsinler.

★ ★ ★

KÜRDİSTAN HALKIN

(ULUSAL KURTULUŞ SİYAS

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Toplumumuzda siyasetsizliğin ve partisizliğin yoğun bir biçimde yaşandığı, bazen partisiz siyasetçilik yapıldığı -bizde partisi olmayan bir yığın siyasetçi vardır-, yine bazen belki yirmi yıldır parti olduğu söylenmesine rağmen, bu partinin adından ve siyasetinden kimsenin haberdar olmaması biçiminde particilik yapıldığı açıktır. Ve bütün bunlar, günümüzde, sorun olmayacak, ne anlama geldiğinin izah edilmesi gerekmeyecek normal olaylarmış gibi tanımlanmakta, ciddi bir eleştiriyle karşılaşmadan aynı biçimde varlığını sürdürebilmektedir. Bu, herşeyden önce devrimcilerin zayıflığını ve bunlarla yeterince mücadele edemediğini de gösterir. Devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin ve devrimci partinin ortaya çıktığı koşullarda, böyle siyasetsiz ve partisiz yaratıkların yaşama şansı bulamaması gerekir. Elbette bu güçler, başka sınıfların adına çalışmıyorlarsa tabii. Ama eğer başka sınıfların temsilcileriyseler, devrimci faaliyet alanı içinde, bu güçlerin bu durumlarının teşhir edilip gerçek yerlerine gönderilmeleri lazımdır. Devrimci çalışma, kendi mücadele alanı içindeki güçleri halkın ulusal kurtuluş çıkarlarına tam bağlılığa getirmeli, bu duruma gelemeyen güçlerden kendi alanını temizlemelidir.

Özellikle son bir yıl içinde, hemen hepsi yurt dışında olmak üzere Kürdistan adına birçok parti ilan edilmiştir. Olayın ilginç yanı şurada ki, bütün bu partiler, kendilerinin beş, on, hatta onbeş yıllık parti olduklarını söylemektedirler. Burada sormak gerekir onlara: madem ki beş, on yıllık partiydiniz de bu parti şimdiye kadar neredeydi, neden parti olduğunuzu Kürdistan halkından gizlediniz, bir partinin temsil ettiği iddiasında olduğu sosyal güçlerden kendi varlığını gizlediği şimdiye kadar hiç görülmüş müdür, ya da dünyada böyle bir örnek daha var mıdır? Bir parti, kendi varlığını halk yığınlarından saklamaz. Parti örgütleri, parti ilişkileri gizlenebilir, ama parti ad olarak, silah olarak, siyaset olarak kitlelerden gizlenmez; tam tersine halka güven vermek için, halkın dayanacağı en büyük güç olmak için daha önce yapılan hazırlıklar ve kurulduğu andan itibaren de ilanı, ideoloji ve politikasının kitlelere yayılması, propaganda ve ajitasyonla yapılır. Bir siyaset ve bu siyaseti uygulayan açık bir parti olur. Partilerin kongreleri, toplantıları, merkez bildirileri bunun için yapılır. Ama bizde, kuruluşundan on yıl sonra açıklanan ya da polis tarafından açığa çıkarılan partiler, belki de kurulmuş olup da hâlâ kurulanlar dışında kimsenin bilmediği partiler vardır. Bu, korkunç bir şeydir; dünyada eşine rastlanmayan bir olaydır; halka karşı sorumsuzluğun ve ikiyüzlülüğün ta kendisidir. Kürdistan'da entrikacılık o kadar gelişmiştir ki, "hem halktan yana gözükeyim, hem düşman bana bir fiske bile vurmasın" anlayışı siyasettir diye egemen kılınmak istenmiştir. Bu, ne biçim bir siyasettir, kimin siyasetidir? Böyle bir siyaseti ve parti anlayışını, dünyada ve Marksizm-Leninizmde görmek mümkün değildir. Ancak bizim somutumuzda ortaya çıkabilecek olan bu durum herşeyden önce Kürdistan'daki çok geri toplumsal yapı ve çok gelişmiş olan ulusal baskı sistemiyle izah edilir. Yine bu durum, daha önce belirtmiş olduğumuz gibi, devrimci bir ulusal kurtuluş siyaseti oluşturamayan Kürdistan küçük-burjuvazisinin zayıflığının, acizliğinin ve ulusal kurtuluşta önderlik yapamayacağının örgütsel alanda ifadesidir.

Yine reformist-milliyetçilerimiz, parti olduklarını, Kürdistan'da, adına hareket ettiklerini söyledikleri sorumlu güçlere, halka karşı değil, dışarda, sorumsuz merkezlerde ve alelacele ilan etmişlerdir. O kadar sorumsuzdurlar ki, örgütlerinin ismine bile sahip çıkamayıp halka karşı şekilsiz bir biçimde ya bir dernek, ya da gazete adıyla çıkarlar; partileri adına ciddi bir bildiri dağıtmak ve yayın faaliyeti yürütmekten bile uzak dururlar. Bağlantılarını belirtmiş olduğumuz küçük-burjuvazinin bu elit kesimi, bu kadar aciz, bu kadar yeteneksiz bir durumu yaşamaktadır. Kendileri ne derlerse desinler, gerçek şudur ki, onlar, Ecevitçilikten destek bulup, daha iyi yaşamak için pay koparma olanaklarının olduğu ortamda, ülkede dernekçilik ya da gazetecilikle bu işi yapmaya çalışmışlar; ama ülkede bu ortam kalmayınca, yani dernekçilik ve gazetecilik işlemez hale gelince çıktıkları yurt dışında bu şekilsiz yapılarıyla değer bulamayınca, bu sefer, sadece burarlarda kendilerini yaşatacak değer bulabilmek için alelacele oluşturdukları programlarını yayınlayıp parti ilan etmişlerdir. Kürdistan'ın somut toplumsal yapısı şunu açıkça ortaya koymaktadır ki, küçük-burjuvazinin, kendi adına bağımsız bir güç olarak devrimci bir ulusal kurtuluş siyaseti geliştirme ve örgütlenerek bu mücadeleye önderlik etme gücü ve yeteneği yoktur. Ya sömürgecilere ve yerli hakim sınıflara hizmet eder, onların etkinliği altına girer, ya da ulusal kurtuluş güçleri içinde yer alır, devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin etkinliği altına girer. Küçük-burjuvazinin çıkarları doğrultusunda bağımsız bir hareket yaratmaya çalışan güçlerin hiçbir şey yapamamaları, bu güçlerin sorumsuzluğu, gerek ulusal kurtuluş hareketi içinde ve gerekse proletarya ideolojisi saflarında tanınmaz bir halde olmaları ve sonderece sefil bir durumu yaşamaları, onların bu sınıfsal konumundan ötürüdür.

Özetlersek, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi sorununda bizdeki reformist-milliyetçi gurupların ve Türkiye'deki sol adına çıkan gurupların, siyaset adına siyasetsizliği ve örgüt adına örgütsüzlüğü geliştirme çabalarına, siyasal ve örgütsel önderlik konusundaki yeteneksizliklerine karşı çıkarılması gereken en güçlü silah, devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin ve bu siyasete bağlı, onu uygulayan partinin geliştirilmesidir.

Ulusal kurtuluş siyaseti ve örgütsel önderlik konusundaki bu belirlemelerden sonra, birkaç cümle ile halkın siyasal birliğinin nasıl yaratılacağı sorununa değinelim. Özellikleri böyle belirlenen devrimci ulusal kurtuluş çizgisinin çok güçlü bir örgütlenme ve üstün bir siyasal birlik istediği, bu siyasal birliğin de güçlü bir siyasal zor temeline gereksinim gösterdiği, tahlillerin içinde zaten vardır. Karşı-devrimin zoru iyi anlaşıldığında, buna, halkın güçlü bir siyasal birliği ve siyasal zoru ve bu siyasal zorun en yüksek biçimi olan askeri zoruyla karşılık verilmesi gerektiği açıkça ortaya çıkar. Halkın siyasal birliği meselesi, önemli ve mücadelenin canalıcı meselelerinden biridir. Ulusal kurtuluş çizgisi belirlenir belirlenmez ve parti teşekkül eder etmez, partinin en önemli meselesi, halk saflarına girebilmek, ulusal kurtuluş siyasetini kitleler içinde yayabilmek ve halkı örgütleyip birleştirebilmektir. "İktidarı ele geçirme yolunda devrimci yığınların en geçerli silahı örgüttür. Proletaryanın önderlik ettiği devrimci hareketin göstergesi onun yüksek örgütsel düzeyidir. Yığınları ayaklandırarak yönetici sınıfları devirecekleri noktaya getirme yolundaki bütün faaliyetler bir sözcükte özetlenebilinir: örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek. Politik propagandanın amacı yığınları örgütlemektir. Yığınları şu ya da bu biçimde örgütleyerek ancak, onları eğitmenin ve devrimin dev gücünü yaratmanın koşulları hazırlanabilir. Yığınlar bir kez örgütlenince, güçleri önemli ölçüde artacaktır. Yığınları savaş için örgütlemek gerekir. Buna karşılık olarak da yığınlar savaş içinde daha örgütlü ve daha eğitimli hale gelirler, devrimci güçlerini geliştirirler. Bu nedenle propaganda, örgütlenme ve savaşım el ele gider. Ve, bunların ortak hedefleri kesin sıçrayışın hazırlanışında yığınların politik ordusunu oluşturmak ve güçlendirmektir."(Le Duan, Vietnam Devrimi, s.46)

Bizde bugün, güçlü bir siyasal çizginin güçsüz bir örgütlenmesi, halkın güçlü bir siyasal birliğinin yaratılamaması durumu vardır. Ama doğru bir siyasetin başarı şansının buradan geçtiği de açıktır. Proletarya önderliğinde Kürdistan halkının ulusal kurtuluşunun sağlanması, halkın siyasal birliğinin ve örgütlenmesinin yaratılması için temel örgütsel biçim ancak ulusal kurtuluş cephesi olabilir. Halkın çeşitli sınıf ve tabakaları, kendi kitlevi örgütleriyle ulusal kurtuluş cephesinde birleşmelidir. Parti, işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf gibi çeşitli halk kesimlerini kendi kitlesel örgütlerinde toplamalı ve bunları ulusal kurtuluş mücadelesinin temel örgütsel biçimi olan ulusal kurtuluş cephesinde birleştirmelidir. Örgütlenme koşulları değişik ve örgütsel biçimleri çeşitli olsa da, devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin halk seviyesinde örgütlenmesi ve halkın siyasal birliğinin yaratılması genel olarak bu biçimde olmak zorundadır. Devrimci siyaset, öncü bir çekirdeğe, yani bir partiye kesin ihtiyaç duyduğu gibi, aynı zamanda temel örgütsel biçime, yığınların geniş siyasal birliğine de kesin ihtiyaç duyar ve bunun da bir ulusal kurtuluş cephesi olacağı açıktır. Devrimci bir siyasetin uzun süre bulunması, ama buna rağmen halkın uzun süre örgütsüz ve siyasal birliksiz kalması bir çelişkidir. Devrimci siyaset dayatıcıdır, yaratıcıdır, geliştiricidir; yankısını halk saflarında mutlaka bulur. Eğer bulamamışsa, bundan siyasetin uygulayıcıları, parti kadroları sorumludur. Devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin varolduğu bir dönemde halk yığınlarının uzun süre örgütsüz ve birliksiz kalması düşünülemez ve kabul edilemez. Halkın örgütlendirilip birleştirilmesi elbette ki bir cephe birliği biçiminde olacaktır ve ulusal kurtuluş aşamasında bu biçim ulusal kurtuluş cephesidir.

Düşmanın sömürgeci-faşist savaşı halka karşı açık bir biçimde sürdürdüğü, yüzbinlerin, milyonların bu barbar savaş altında ezildiği, işkenceden geçirildiği, ulusal kurtuluşçu bilinçlenmenin yüzbinlere yayılmasına rağmen siyasal örgütlenmenin ve birliğin yaratılmamış olması nedeniyle halkın güçlü bir ulusal kurtuluşçu direniş ortaya koymadığı bugünkü Kürdistan koşullarında, en önemli ve acil görev, halkın siyasal örgütlenmesinin ve birliğinin yaratılması, yani kitlelerin örgütlenmesi ve ulusal kurtuluş cephesinde birleştirilmesidir. Bu görev, Kürdistan'da "marksist-leninistim, yurtseverim" diyen her kişi ve örgütün görevidir. Bu koşullarda, görevi bu biçimde belirlemeyen ve bunun için çalışmayan her güç, kişi veya örgüt, halkın ezilmesine gözyuman ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini istemeyen korkunç bir mücadele kaçkını ve iflah olmaz bir oportünist demektir. Sömürgeci savaş altında yaşayan yığınların örgütlenmesinin, siyasal gücünün ve birliğinin yaratılmasının ancak amansız bir savaş ve zor kullanımı içinde olacağı, tartışılmasına ve tanıtlanmasına gerek olmayacak kadar açık bir gerçektir. Bu nedenlerle, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde Kürdistan proletaryasına ve halkına önderlik etmeyi amaç edinmiş olan Partimiz, yığınların örgütlenmesi ve birleştirilmesinin temel biçimi olan ulusal kurtuluş cephesinin yaratılmasını, bunun Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle ortak savaşım cephesinin temel dayanaklarından biri haline getirilmesini önüne önemli bir görev olarak koymuş ve bu doğrultuda pratik çabasını büyük bir inanç ve kararlılıkla sürdürmektedir.

Ama devrimci yönelimin böyle olmasına karşılık, bizim reformist-milliyetçilerimiz, parti ve siyaset konusundaki sorumsuzluklarını ve şekilsizliklerini bugün de ulusal kurtuluş cephesi sorununda sürdürme devam etmektedirler. Onlara göre, "bugünkü Kürdistan koşulları ulusal kurtuluş cephesi oluşturmak için elverişsizdir, bunun için elverişli koşullar oluşmamıştır, ancak güç ve eylem birliği oluşturulabilir". Açıktır ki bu güçlerin önerdikleri ve içine girdikleri şekilsiz birliklerle örgütlü ve planlı bir biçimde savaşan düşmana karşı çıkarabilmek ve halkın çıkarlarını koruyabilmek mümkün değildir. Bu tür şeylerle Kürdistan'ın geri köylüleri dahil hiç kimsenin aldatılamayacağı iyi bilinmelidir. Geçmişte bu güçler derneklerle, "demokratik kitle örgütleri" ile işi idare edebildiler; ama şimdi artık onların da canlı birer anı haline geldiği ortadadır. O zaman sormak gerekir: ulusal kurtuluş için halk kitlelerinin örgütlenmesi ve siyasal birliği yaratılmalı mıdır, yoksa tehlikeli olduğu için yaratılmamalı mıdır? Eğer yaratılacaksa bunun temel örgütsel biçimi ne olacaktır ve nasıl yaratılacaktır? Nüfusunun belkemiğini ve devriminin temel gücünü köylülüğün oluşturduğu Kürdistan'da, eğer dernek kurulamıyor ise -kurulsa bile bu güç dernekte örgütlenemez ya da dünyada bunun örneği görülmemiştir-, o zaman kitleler hangi biçimler içinde örgütlenecektir? Ya da "örgütlenme koşulları da yoktur" diyor musunuz?...

c) Kısa Süreli Devrimci Direniş Pratiğimiz ve Mücadelesiz Örgütler.

Bu konu başka yazılarda ele alındı, incelendi ve açıklığa kavuşturuldu. Biz burada konuyu bazı yönleriyle yeniden ele alacağız ve bu da belli ölçüde tekrarlara yolaçacaktır. Önce kısa bir biçimde düşünsel direniş, yani bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin yaratılması ve savunulması üzerinde ve sonra da politika ve pratik üzerindeki değerlendirmemize geçelim.

Kürdistan proletaryasının devrimci ideolojisi, sömürge ve yarı-feodal toplumsal yapı koşullarında bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi, her türlü imha yöntemi uygulanarak Kürdistan toplumunun başkalaşıma uğratılmaya çalışıldığı, hakim sınıfların sömürgeciliğin tam bir uzantısı ve ajanı durumuna getirilmiş olduğu, sömürgeci yoz kültür ve yoğun asimilasyon ortamında zayıf bir yapıda olan küçük-burjuvazinin ulusal değerlerden önemli ölçüde koparıldığı, her alanda egemen olan Kemalizmin Türk küçük-burjuvazisini somut gerçeklikten tamamen uzaklaştırdığı ve bu gücün Türkiye proletarya hareketi üzerinde etkisinin güçlü olduğu, kısaca Türk burjuva şovenizminin sol üzerindeki etkisinin sosyal-şovenizmin düşünce alanında egemen bulunduğu bir ortamda doğdu; ve bunlarla mücadele ederek gelişti. Mevcut koşullarda gerçekten halkın çıkarına ve ulusal kurtuluş için bağımsız düşünen beyinler yoktu, sömürgecilik düşünsel alanda da geliştirilmiş ve Kürdistan insanları düşünceleriyle de bağımlı hale getirilmişti. Ve böylece süreç Kürdistan toplumu için ulusal imha doğrultusunda işliyordu. İşte böyle bir ortamda, Kürdistan halkının gerçek çıkarları için, ulusal kurtuluşu için bağımsız düşünebilmek, bu alanda her yönüyle egemen olan şoven, sosyal-şoven ve işbirlikçi, bağımlı düşüncelere karşı amansız bir ideolojik mücadele vermek, düşünsel alanda direnebilmekle mümkündü.

DEVRİMCI ŞİDDETİ -2-

ULUSAL KURTULUŞ ŞAVAŞI)

Sömürge halkların ulusal kurtuluşlarını sağlayabilmeleri için, bu doğrultuda bağımsız düşünen beyinlerin ortaya çıkması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin yaratılması hayatî önemdedir ve en önde gelir. Bir kez böyle bir düşünce ve buna sahip olan beyinler yaratıldıktan sonra bu düşüncenin halk kitlelerine yayılmasını ve işleyen pratik haline gelmesini hiçbir güç, hiç bir zor sistemi engelleyemez ve engelleyememiştir de. Bütün sömürgeler için geçerli ve büyük önemde olan bu gerçek, Türk burjuvazisinin bir ulusal yayılma alanı olarak gördüğü ve bu yönlü uygulamalarını her türlü yöntemle geliştirdiği Kürdistan için katbekat daha büyük önemdedir. *«Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmayacağı»* gibi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi olmadan da ulusal kurtuluş eylemi olamaz. Bu nedenle, Kürdistan proletaryasının devrimci ideolojisinin, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin yaratılması, Kürdistan toplumu için bağımsız düşünen beyinlerin ortaya çıkması, Kürdistan halkının tarihinde, ulusal ve toplumsal gelişmenin güvenceye kavuşmaya başladığı bir dönüm noktasıdır. Buna bir de, ulusal imhanın önemli ölçüde geliştiği ve ulusal imhacı, işbirlikçi düşüncelerin toplumun derinliklerine kadar indirildiği eklenirse, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin yaratılmasının, bu alanda yürütülen direnişin önemi daha iyi anlaşılır.

Önemini kısaca böyle ifade edebileceğimiz Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi, işçi sınıfının devrimci ideolojisi, Partimizin bugünkü önderliği tarafından 1973'lerden itibaren sürdürülen yoğun çalışma ve kararlı mücadele ile yaratıldı. Kürdistan'daki yeni objektif gelişmeler üzerinde yükselen bu subjektif gelişme, Türkiye ve Kürdistan'ın subjektif plandaki olumsuzluğuyla mücadele ederek ve dünya çapındaki proleter ve ulusal kurtuluşçu gelişmeden etkilenerek ortaya çıktı. Türkiye ve Kürdistan'da 1978'lere kadarki dönemde devrimci faaliyet daha çok bu alanda yürütüldü; çok sayıda gurubun ortaya çıktığı Türkiye'de, genel olarak sosyal-şovenizm batağında kalınır, ve Kürdistan'daki guruplaşmalar bazı reformişt talepler öne sürer ve somut durumun devrimci yöntemle ciddi bir tahlilini yapmaya yanaşmazken, Hareketimiz, yaptığı çalışma ve yürüttüğü mücadele ile Kürdistan Devriminin teorisini ve Kürdistan proletaryasının devrimci programını yarattı. Bu çalışmalarıyla, Türkiye ve Kürdistan'daki subjektivizmi, somut koşullardan uzak soyut kalıplarla uğraşma anlayışını ve bunların sonucunda oluşan teorisizliği ve programsızlığı aştı.

İdeolojik planda oluşturulan böyle güçlü bir birikim, ortaya çıkarılan devrimci teori ve doğru program kendisini yaratan kadrolarına da dayandığından, yankısını güçlü bir biçimde proletarya ve halk kitleleri içinde mutlaka bulacaktı. Ve 1978'lerden itibaren halk kitleleri içinde yayılarak çok güçlü bir devrimci pratik mücadeleyle ulusal kurtuluş için devrimci direnişe yolaçtı. Türk sömürgeciliğine ve yerli gericiliğe büyük darbeler vurarak gelişen ve bir ulusal kurtuluş mücadelesi boyutlarına ulaşan devrimci direniş pratiğimizi yıllara göre kısaca şöyle özetlemek mümkündür.

1978 Yılı: Devrimci mücadele, ideolojik alandan adım adım politik ve pratik alana dönüşerek ideolojik, politik ve pratik mücadele bütünlüğüne kavuştu. Yazılı ve sözlü propagandayla bağımsızlık ve özgürlükçü düşünceler kitlelere götürülmeye başlandı.Türkiye'de artan faşist teröre bağlı olarak, Kürdistan'ın da büyük kentlerinde yayılmak isteyen faşist güçlere ve ajanlara karşı, devrimci şiddet kullanılarak önemli darbeler vuruldu. Bu mücadelenin önemli ölçüde kucakladığı gençlik kesimi devrimci-yurtsever gençlik mücadelesini yükseltirken, devrimci hareket yavaş yavaş işçi ve köylü kitleler içinde yayılmaya başladı. Sömürgecilerin, devrimci hareketin gelişimini engellemek için içten ve dıştan yürüttükleri saldırılar boşa çıkarıldı. Özellikle Hilvan'da ilk olarak uygulanmak üzere sömürgecilerin ajanı durumunda olan feodal-komprador güçler devrimci hareket üzerine saldırtıldı. Halil ÇAVGUN yoldaşın kanı pahasına devrimci mücadeleye sahip çıkarak gösterdiği kahramanlık örneği ve direniş çağrısı halk içinde yayılarak, iç gericiliğe ve sömürgeciliğe karşı kitlelerin mücadelesi ortaya çıktı. Kürdistan'ın Türkiye'ye komşu kesiminde başlayan devrimci mücadele, giderek Kürdistan'ın iç kesimlerine yayılmaya başladı. Bütün bunlar, Kürdistan'da sömürgeciliğe ve feodalizme karşı devrimci kabarışın, ulusal kurtuluş için devrimci halk hareketinin başladığını gösteriyordu. Mücadelenin gelişim düzeyine cevap verebilmek ve onu daha da ileri götürebilmek için, proletaryaya ve halka önderlik edecek öncü bir örgütün yaratılması zorunlu hale geldi. Ve böyle bir devrimci mücadele temelinde, devrimci kabarış içinde dünya proletaryasının Kürdistan kolunun öncü müfrezesi olarak Kürdistan İşçi Partisi (PKK) , Partimiz doğdu.

1979 Yılı: Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin gücünü ve önemini kavrayan Türk sömürgecileri, mücadelenin halk kitlelerini kucaklamasını engellemek için her alanda yoğun bir saldırı başlattılar; Kürdistan'ın hemen tümünde sıkıyönetim ilân edilerek ordu yönetimi bizzat üstlendi; ajanlar devrimcilere karşı harekete geçirildi; sömürgeci basın yoğun bir karalama kampanyasına girişti; devrimciler tutuklanarak işkenceden geçirildiler; en yetkili sömürgeci şefler devrimci harekete karşı mücadele ettiklerini bizzat açıkladılar. Ama bütün bunlar, devrimci mücadelenin gelişimini engelleyemediği gibi, tersine devrimci mücadele bu baskı uygulamalarını boşa çıkararak gelişimini sürdürmeye, devrimci hareket yığınları kucaklamaya ve devrimci kabarış yükselmeye devam etti. Başta Antep, Urfa, Elazığ olmak üzere tüm kent merkezlerinde faşistlere ve ajanlara önemli darbeler vuruldu; Hilvan'da aşiretçi-feodal çetenin gücü dağıtılarak devrimci mücadele kent ve kırda tüm halk kitlelerini kucaklayan maddi bir güç, coşkulu bir kabarış, halini aldı. Böyle bir devrimci yükseliş içinde Partimiz, Temmuz ayında varlığını kitlelere açıkladığı kuruluş bildirisinde "artık devrim sürecine girildiğini" belirterek, Kürdistan'ın işçilerini, köylülerini, gençliğini, kadınlarını, esnaf ve tüm yurtsever güçlerini, kendi kurtuluşları için ulusal kurtuluş mücadelesine çağırdı. Partimizin bu çağrısı, başta işçi ve köylüler olmak üzere tüm yurtsever kitleler içinde büyük bir yankı uyandırdı; yığınlar büyük bir coşkuyla mücadeleye atıldılar ve devrimci hareket içinde birleştiler. Siverek'te "savaşağası" M. Bucak'a karşı Partimiz önderliğinde açılan devrimci mücadele tüm Kürdistan'da devrimci atılımı daha da geliştirdi. Yaz ayları boyunca devrimci hareket işçi, köylü, gençlik ve tüm yurtsever kitleler içinde hızla yayılarak bir halk hareketi, devrimci kitle hareketi haline geldi; devrimci mücadele yurtsever halk güçlerini kucaklayarak ulusal kurtuluş için bir halk direnişi halini aldı; devrimci kabarış büyük bir hızla zirveye doğru yükselmeye devam etti. Kentlerde işçi sınıfı ekonomik taleplerini ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleştirerek her türlü kitle örgütlenmelerini devrimci harekete bağlı hale getirdi; öğrenci gençlik, mücadelesini ve örgütlenmesini devrimci hareketle birleştirdi; köylüler hızla ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. Devrimci şiddet temelinde sömürgecilerin uşaklarına, faşistlere, ajanlara, istihbarat örgütlerine (resmi-sivil polis güçlerine), feodal-komprador ajan yapıya karşı sürdürülen devrimci mücadele işçi grevleri, direnişler, gösteriler, gençlik boykotları, gösterileri, esnafın protesto eylemleri, köylülerin toprak işgalleri ve devrimci savaşlarıyla devam etti. Bu mücadelelerin etkisiyle Kürdistan'daki sömürgeci ve feodal egemenlik temellerinden sarsıldı; Kürdistan'ın bir çok yerinde sömürgeci devlet kurumları işlemez hale getirildi, yerli feodal otoritelerin etkinliği büyük ölçüde kırılarak halkın devrimci coşkusu ve birliği yolunda önemli gelişmeler sağlandı. Kürdistan'ın geniş yörelerine yayılarak şiddetlenen mücadele, giderek bir savaş biçimini aldı. Tarihte ilk defa kendi kurtuluşu için devrimci gücünü bağımsız bir biçimde ortaya koyma imkânı bulan Kürdistan halkı, maddi ve manevi gücünü mücadeleye katarak daha ileri gitmek, mücadeleyi sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı bir ulusal kurtuluş savaşı düzeyine yükseltmek istiyordu.

Ama açık yüreklilikle belirtelim ki, devrimci örgütlerimiz halk kitlelerinin bu talebine yeterli cavabı veremedi; örgütlerimiz hareketin büyüyüp genişlemesine ayak uydurmayı başaramadı ve halka istediği düzeyde önderlik edilmedi. Eğer mücadelenin genişlemesi ve gelişmesi düzeyine uygun olarak devrimciler, devrimci örgütler ve genel olarak örgütsel önderlik kendisini geliştirmeyi başarsaydı, hareket mutlaka bir ulusal kurtuluş savaşı düzeyine yükselecekti. Önderliğin bu konumuna, eksiklik ve yetersizliğine rağmen hareket gelişimini sürdürdü; Mardin, Batman gibi Kürdistan'ın iç kesimlerinde hareketin kitleselliği yüksek boyutlara ulaşarak belediyeler gibi sömürgeciliğin yerel kitle yönetim organlarına devrimci adaylar seçildi. Mücadelenin halk kitlelerine dayalı olarak böyle geniş boyutlara ulaşması karşısında, ajanları ve işbirlikçilerini kullanarak devrimci gelişmeyi durduramayacaklarını anlayan sömürgeciler, daha çok askeri güçlerini kullanmaya, tutuklamaları ve işkenceleri yoğunlaştırmaya, böylece kitleleri sindirme ve devrimci önderliği ezme çabalarını sömürgeci bir savaş biçiminde sürdürmeye başladılar. Kasım ayından itibaren başta Hilvan, Siverek ve Batman olmak üzere devrimci mücadelenin yükseldiği her alanda toplu tutuklamalar, kurşunlama ve imha etmeler, vahşi işkence uygulamaları geliştirildi. Genel olarak 1979 yılı, Türk sömürgeciliğine ve yerli gerici ajan yapıya karşı Kürdistan halkının Partimiz önderliğinde ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna yürüttüğü güçlü bir mücadele yılı oldu; devrimci kabarış bu yıl içinde zirveye ulaştı.

Geçerken şunu da belirtelim ki, devrimciler, Partimiz halkla bütünleşerek, onları bilinçlendirip mücadeleye seferber ederek, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı büyük bir fedakârlık ve kararlılıkla her türlü zorluğu göğüsleyerek yiğitçe direnir ve ulusal kurtuluş uğrunda devrimci mücadeleyi yükseltirken aynı yıl, reformist-milliyetçi guruplar iktidardaki Ecevit hükümetine dayanarak, ondan tavizler koparıp olanak yaratarak, dernekçilik oyunlarına ve sömürgeci parlamentoya üye gönderme çabalarına devam ettiler.

1980 Yılı: Ülkenin her tarafında artan sömürgeci baskı, özellikle Hilvan, Siverek, Mardin ve Batman gibi yerlerde kitle katliamı düzeyine ulaştı. Bu uygulamalara Partimiz, Nisan ayı sonunda ilân ettiği "Kızıl Hafta" direnişiyle cevap verdi. Her yerde, işçi, gençlik ve esnaf direnişleri, devrimci şiddet eylemleri geliştirildi. Giderek karşı-devrimci bir savaş biçiminde gelişen sömürgeci baskıya karşı örgütsel önderliğin zayıflayarak merkezî yönlendirmenin azaldığı koşullarda da devrimci mücadele sürdürüldü. Örgütsel önderliğin zayıflaması sonucunda, devrimci halk direnişi, belli ölçüde "kendiliğindenci" bir direnme biçimine dönüştü; bu durum o zaman her yerde süren devrimci mücadele içinde pek görülmese de kitle mücadelesinde giderek dağınıklığa ve gerilemeye yol açıyordu. Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de şiddet eylemleri alabildiğine gelişmiş, devrimci önderlik zayıflamış ve bunun sonucunda siyasal ortam tozduman olmuş bir yola dönmüştü. Zayıflayan örgütsel önderliği güçlendirerek devrimci mücadelenin doğru yolunu açmak için Partimizin yürüttüğü çalışmalardan iyice telaşlanan ve sivil güçleriyle yönetimi sürdüremeyen sömürgeciler, mevcut durumu kendi lehlerine dönüştürebilmek ve derin ekonomik, sosyal ve siyasal bunalım içinde yaşamlarını her türlü zor uygulamasıyla sürdürebilmek için 12 Eylül faşist-askeri darbesini düzenlediler.

12 Eylül darbesi, bir karşı-devrim hareketi olarak, Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına karşı, emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin açmış olduğu faşist bir savaş, Kürdistan halkına ve onun ulusal kurtuluş hareketine karşı açılmış olan sömürgeci savaşın, daha vahşi uygulamalarla devam ettirilmesidir. Gelişen bu karşı-devrim hareketine karşı Türkiye ve Kürdistan'daki devrimcilerin hazırlıklı olamayışı, kendi aralarında birlik oluşturamamış olmaları ve oldukça dağınık bir durumda bulunmaları gibi çeşitli hata ve eksiklik içinde bulundukları için güçlü bir devrimci direniş yükseltilemedi. Ancak faşist zorbalığa karşı, dağınık bir biçimde de olsa dışarda ve cezaevlerinde yiğit direniş örnekleri verildi. 12 Eylül'le birlikte tam bir savaş haline geçen Türk ordusu, Kürdistan'da köyleri, mahalleleri, kasabaları basarak, yüzbinlerce devrimci ve yurtseveri tutuklayarak, dışarda katliam ve cezaevinde işkence uygulamalarını tek yöntem haline getirerek sömürgeci savaşını sürdürdü. Böyle bir gelişim karşısında Partimiz, bir yandan gizlilik temelinde ve daraltılmış biçimde faaliyetlerini sürdürme ve öte yandan kadrolarını eğitip güçlü bir mücadeleye hazırlanma taktiğiyle devrimci direnişine devam etti.

1981 Yılı: Her türlü barbar ve vahşi uygulamayla sürdürülen faşist-sömürgeci savaşa karşı Partimiz ve Partimiz önderliğindeki halkımız, her türlü zorluğu göğüsleyerek ulusal kurtuluş ve sosyalizm için devrimci direnişini yiğitçe sürdürdü ve sürdürmektedir. Azgın sömürgeci saldırılara karşı başta Mardin, Pazarcık, Dersim, Bingöl olmak üzere Kürdistan'ın hemen her alanında direnen Partimiz ve halkımız, eşsiz yiğitlik ve kahramanlık örnekleri verdi. ABD emperyalizminin başta Güney Vietnam olmak üzere tüm dünya halklarına karşı uyguladığı en gelişmiş karşı-devrimci yöntemlerin işbirlikçi faşist Türk sömürgecileri eliyle Kürdistan halkına karşı aynen uygulanmasına rağmen, halkımızın direniş mücadelesi durdurulamadı, ezilemedi ve tüm bu uygulamalara karşı daha pekişmiş olarak devam etti. Yüzbinlerce yurtsever insanımızın zindanlara doldurularak en vahşi işkencelerden geçirilmesine, binlerce devimci ve yurtseverimizin tutuklanarak en ağır uygulamalar altında imha edilmeye çalışılmasına rağmen, cezaevleri Türk sömürgeciliğine karşı birer direniş alanları haline getirilerek, yoldaşlarımız halka, Partiye ve mücadeleye bağlılığın, sarsılmaz direnişçiliğin yiğit temsilcileri oldular. Her türlü zorluğu göğüsleyerek, sürdürdüğü direniş mücadelesinde Partimiz, onlarca kadrosunu ve yüzlerce savaşçı-

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

sını şehit vererek devrimci halk önderliğinin en somut örneğini sundu. Direniş mücadelesini bütün yönleriyle ve her alanda sürdürmesini bilen Partimiz, gücünün önemli bir kesimini koruyarak ve yaz aylarında yaptığı Birinci Konferansıyla mücadelenin geleceğine ilişkin açık ve uzun vadeli görüşler ortaya koyarak, her türlü koşul altında ve her türlü zorluğa rağmen direniş mücadelesini sürdürebileceğini pratikte gösterdi. Böyle güçlü devrimci direniş mücadelesi ve Konferans sonuçları temelinde Partimiz, ulusal kurtuluş için devrimci direniş mücadelesini her alanda geliştirmektedir. Bu temel, üzerinde çok güçlü devrimci mücadeleler ve devrimci savaşlar yaratılabilecek bir temeldir. Böyle bir temel üzerinde Partimiz ve halkımız, devrimci direniş mücadelesini, yurtdışında, ülke içinde, dağda, ovada, işkence altında ve idam sehpalarında en yüksek fedakârlık ve kararlılık örneklerini sunarak, azim ve çaba göstererek sürdürmektedir; ve bu mücadeleyi devrimci savaş düzeyine yükselterek kurtuluşu gerçekleştirmeye kararlıdır.

Buraya kadar devrimci direniş pratiğimizin gelişim sürecini böyle kısaca inceledikten sonra, şimdi de bu mücadelenin ortaya çıkardığı bazı gelişmeler ve alınacak bazı dersler üzerinde duralım.

Herşeyden önce, geçmiş direniş mücadelemiz içinde, proletarya önderliğindeki Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine önderlik edebilecek, onu eğiterek, örgütleyip birleştirebilecek, ileri bir sınıfa, çağımızın en devrimci sınıfı olan proletaryaya bağlı bir güç, Partimiz doğmuş ve gelişmiştir. Partimiz, azgın sömürgeci zora karşı amansız bir mücadele içinde doğmuş, oluşumunu devrimci şiddet kullanarak gerçekleştirmiş ve hatta daha ideolojik mücadele aşamasındayken bile kendisine yönelen ajan, provakatör saldırılarına karşı kendisini korumak için devrimci şiddete başvurmak zorunda kalmıştır. Bazıları, bizim reformist-milliyetçilerimiz, yani sözde onlarca yıldır devrimcilik yapan ama henüz en küçük bir devrimci gelişmeye yolaçmamış olan güçlerimiz, Partimizin bu şekilde doğuşuyla ve devrimci şiddet kullanmasıyla "hata yaptığını" ve "maceracı" olduğunu söylemektedirler. Bu iddiaya cevap olarak Kürdistan gibi karşı-devrimci zorun her alanda hükmettiği bir ülkede devrimci bir örgüt hangi biçimde ortaya çıkabilir ve dünyanın bu tür ülkelerinde devrimci partiler nasıl doğmuşlardır? sorusunu kısaca irdeleyelim.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin proletarya ve halklar üzerinde karşı-devrimci zoru en üst noktaya çıkardığı bir ortamda, bu gerici zora karşı örgütlenmek, yani siyasal bir güç haline gelmek başlıbaşına bir zor olayıdır, devrimci şiddetin kullanılmasını içerir. Genel olarak bu böyle olduğu gibi sömürge ülkelerde devrim için örgütlenmek halkın siyasal ve askeri zorunun yaratılması demektir. Örgütlenerek bir araya gelmek başlı başına bir eylemdir ve örgüt yaratabilen insanlar en çok eylem yapan insanlardır. Örgüt yaratamayan ve yaşatamayan bir insan, ne kadar keskin görünürse görünsün, ne kadar eylemci olduğunu söylerse söylesin, o bir sefil, düşkün ve eylemsiz bir kişidir. Ancak külhanbeyler, sokaklarda bağırıp çağırarak mahalleye düzen verdiklerini sanırlar. Eylem adamları en güçlü örgüt adamlarıdır. Lenin'de bu çok açık bir biçimde formüle edilir: Eylem eşittir örgütleme, örgütleme eşittir eylem. Ayrıca Kürdistan'da devrimci örgütlenme, herhangi bir örgütlenme değil, zorun ta kendisidir. Çünkü Kürdistan'daki sömürgeci egemenlik, karşı-devrimci zor, kendisine karşı (ya da Kürdistan adına demek daha doğru olur) her türlü örgütlenmeyi yasal olarak mahkûm etmiş, bunu idamla cezalandırmıştır. Kürdistan koşullarında sömürgeci zora karşı örgüt kurabilen ve örgütlü olarak yaşayabilen kişiler, en çok direnen ve dolayısıyla devrimci şiddeti şahıslarında en çok temsil eden kişilerdir. Bu nedenle ideolojik, siyasi ve pratik faaliyetleriyle, halk arasındaki ve parti içindeki böylesi çalışmalarıyla ayakta durabilen kişiler, en büyük direnmeyi daha başlangıçta gösterebilmişler demektir. Bu açıdan biz, düşmanın kendine karşı örgütlenme faaliyetlerini her an kendi karşı-devrimci zoruyla imha etmeye çalıştığı, gizli örgütlenme koşullarında da bunu yaptığı bir ortamda, bu açık gerçekten yola çıkarak, parti çalışmalarının (genel olarak örgütlenme faaliyetlerinin) henüz öncü çekirdeğin oluşturulmasından kitlelerin örgütlendirilmesi ne kadar, bu işin ancak devrimci şiddet uygulanmasıyla mümkün olacağı biçimindeki doğru marksist-leninist belirlemeyi kendi koşullarımızda savunduk ve uygulamaya çalıştık.

Gerçek durum bu iken bizdeki bazı küçük-burjuvalar, örgütleme çalışmalarını gizli yaptıklarını, hiç belli etmeden devrimci gelişme sağladıklarını ve açığa çıktıklarında da fazla kayıp vermeden işin içinden sıyrıldıklarını söylüyorlar. Bu sözleriyle onlar, gerçek durumlarını, yurtdışında ad olarak açıklanan ancak gerçekte örgütlenmesi ve mücadelesi olmayan parti varlıklarını, denizanası gibi yaklaşılınca dağılan, kendini kaybettiren şekilsiz bir yaratık olma durumlarını gizlemeye çalışıyorlar. Onların bu sözleri, Türk burjuva devletinin Kürdistan'da uyguladığı baskı sisteminin tabiatında olmayanı varmış gibi gösterme, karşı-devrimci zorun durumunu ve özünü saptırma, bu zoru meşrulaştırma anlamına gelmektedir. Sömürgeci egemenliğin her alanda yarattığı gerici zor uygulamasına dayanarak yaşadığı, ulusun ve ülkenin adını bile söylemenin şiddetle cezalandırıldığı Kürdistan'da ister açık ve ister gizli biçimlerde olsun yapılacak her türlü devrimci faaliyet, kendi savunma gücünü, -devrimci şiddetini- beraberinde bulundurmak zorundadır. Ve nitekim, gerçek devrimci faaliyet yürüten güçler bu durumla karşılaşmışlar, geçmiş devrimci mücadele pratiğimiz ancak bu temelde ortaya çıkabilmiştir. Henüz Parti çekirdeği yaratılır yaratılmaz sömürgecilerin azgın baskısı ve ajan-provakatörlerin komplolarıyla karşılaştığımızı geçmiş mücadele pratiğimizden çok iyi biliyoruz. Kitlelere yöneldiğimizde, propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle kitleleri örgütlemek istediğimizde daha çok ve daha güçlü gerici mihrakın saldırılarıyla ve giderek sömürgeci savaşla karşı karşıya geldik. [Ve Kürdistan'da her türlü devrimci çalışmanın, ulusal kurtuluşçu gelişmenin, Partinin ve halkın örgütlenmesinin ancak devrimci şiddetle mümkün olduğunu artık iyice öğrendik.]

Bu konuda biraz da bazı ülke devrim deneylerine ve proletarya partilerinin doğuş biçimlerine bakalım. Hiç kimsenin itiraz edemeyeceği ilk örnek Rusya'dır. Daha 1903'te yeni örgütlenmeye başlayan Bolşevik Partisi, örgütlenmesini geliştirir geliştirmez 1905 Ayaklanmasına girişmiş ve devrimci şiddet kullanmıştır. Bolşevik Partisini, her türlü küçük-burjuva partisinden, oportünizmden ve revizyonizmden ayıran temel ayırımlardan birisi budur. Rusya koşullarında devrimci bir parti örgütlenir örgütlenmez ayaklanma düzenleyip devrimci şiddet kullandığı gibi, sömürge ve bağımlı ülke koşullarında proletaryanın devrimci partileri ancak devrimci şiddet kullanarak doğabilmektedir ve devrimci savaş yürüterek gelişebilmektedir. Bu konuda yine itiraz edilmeyecek olan Vietnam ve Çin örneklerine bakalım ve proletarya partilerinin doğuş biçiminin nasıl olduğunu bu partileri örgütleyenlerden öğrenelim.

«Vietnam'da başından itibaren, ***bir yandan devrimci orduyu kurarken diğer yandan kitlelerin silahlandırılmasını*** *doğru bir şekilde savunduk. Bu açık görüşlü çizgi ta partimizin kuruluşunda ileri sürüldü. En baştaki belgelerinde görüldüğü gibi, partimiz, kendi kendini savunma birimlerinin örgütlendirilmesi, emekçi kitlelerin askeri eğitimi, gerilla birimlerinin kurulması için şartların hazırlanması, gerilla savaşının ve silahlı ayaklanmaların ilerletilmesi, Sovyet Devletinin işçi köylü Kızıl Ordusunun kurulması gibi sorunları tartıştı. Bu şekilde Partimiz Marksizm-Leninizmi ülkemizin gerçeklerine doğru olarak uyguladı»*(Giap, Emperyalizm ve Halk Savaşı, s:128)

«Partimiz, doğuşundan itibaren devrimci programı içinde devrimci şiddet eylemi olarak kavradığını belirtti. İktidarı almak için silahlı mücadele yolunu gösterdi ve kuvvetlerin inşa çizgisini tanımladı. ***Şubat 1930 kısa siyasi programında*** *başkan Ho Chi Minh 'işçi köylü ordusunun kurulmasını' önerdi. Daha sonra Ekim 1930* ***siyasi tezleri****, 'işçi ve köylülerin silahlandırılması', 'bir işçi köylü ordusunun kurulması' ve 'işçi köylü kendini savunma birliklerinin örgütlenmesi' sorunlarını açıkça ele aldı. Dolayısıyla başlangıçtan itibaren Partimiz '****kitlelerin silahlandırılmasını*** *ve* ***ordunun kuruluşunu*** *öne sürdü ve aynı zamanda devrimci silahlı kuvvetlerin örgütlenmesinde sınıf yönelimini belirtti.*

«Partimiz henüz kurulmuştu ki, bütün ülkede bir devrimci kasırga yükseldi. Bu kasırganın en şiddetli anı **Nghe Tinh Sovyetleri** *(1930-1931)* **hareketi oldu.** *Ülkemiz tarihinde ilk olarak işçi ve köylü kitleleri Partinin yönetiminde ayaklandılar. Sömürgecilerin, yüksek devlet memurlarının ve mahalli zalimlerin boyunduruğunu yıkmak için şiddet kullandılar ve sömürgecilerin, feodallerin saflarında panik yaratarak sovyetler iktidarını kurdular.»*(Giap, Halk Ordusunun Kuruluşu, s:84)

«Çin proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi, olabildiği kadar çok müttefiki, koşullara göre birliştirmek, iç ya da dış silahlı karşı-devrimcilere karşı, ulusal ve toplumsal özgürlük için silahlı mücadelelere örgütlemektir. Silahlı mücadele olmadan, proletarya ve Komünist Partisi, Çin'de, asla ayakta duramazdı; ve hiçbir devrimci ödev yerine getirilemezdi.»(Mao, Askeri Yazılar s:333)

Bu örnekler de açıkça göstermektedir ki, Kürdistan koşullarında proletaryanın devrimci öncüsü olan Partimizin, amansız bir mücadele içinde ve devrimci şiddet kullanarak doğuşu ve devrimci gelişmeleri böyle bir mücadele temelinde sağlaması dünya evrensel devrim deneylerine de uygundur; ve Kürdistan gibi bir ülkede proletaryanın devrimci partisinin bunun dışında doğmasının ve devrimci ödevlerini yerine getirmesinin olanağı yoktur.

Şimdi mücadelesiz örgütlere sormak gerekir: Muzaffer olmuş Rusya, Vietnam ve Çin devrimlerinin deneyimleri mi, yoksa sizin devrimcilik diye öne sürdüğünüz, fakat somut pratikte hiçbir gelişme ortaya çıkaramayan deneyimleriniz mi doğrudur? Çeşitli eksikliklerle de olsa, belirli bir teorik ve taktik hat doğrultusunda Kürdistan koşullarında Partimizin kurallarına uygun olarak doğuşu neden maceracılık olmaktadır? Kendinize yakıştırabildiğiniz "sosyalist parti", "proleter devrimciler" ve "ulusal kurtuluşçular" gibi sıfatlara sahip olmak için hangi mücadele pratiğiniz oldu ve ne kadar devrimci gelişme ortaya çıkardınız? Bu sıfatlar sahiplerine hangi sorumlulukları yükler, nasıl kazanılır ve siz bu sıfatları kazanmak için halkın çıkarına somut gerçeklikte neler yaptınız? Ama şunu bilmelisiniz ki, hiçbir pratik mücadele temeline dayanmadan kendinize bu sıfatları yakıştırmanız gerçekte halkı aldatmaktan başka bir şey değildir.

Yargıyı okura bırakıyoruz. Dahası var, devam edelim. Geçmiş devrimci pratiğimize ilişkin olarak reformist-milliyetçi guruplar, yani mücadelesiz örgütler, "silaha sarılmamalıydılar", "şiddet kullanmamalıydılar", "özeleştiri yapmalıdırlar", v.b. şeyler söylüyorlar. Bunlara karşılık tüm devrimci militanların ortak kararı ise, "daha güçlü olarak silaha sarılmalı ve daha başarılı savaş taktikleri bulmalıydık, daha güçlü örgütçüler ve eylemciler olmalıydık" biçimindedir. Bu durum, geçmiş pratik mücadelemizin değerlendirilmesi konusundaki reformist-milliyetçilerle devrimcilerin farklı vargıları, 1905 Rus devriminin Bolşevikler ve Menşevikler tarafından farklı değerlendirilmesine benzemiyormu? Bu durumu inceleyen, 1905 Ayaklanmasından dersler çıkaran Lenin şöyle diyor: *«1905 Aralık mücadelesi, askeri tekniğin ve örgütlenişin çağdaş koşullarıyla yürütülen silahlı ayaklanmanın zafer* **kazanabileceğini** *ispatladı. Aralık mücadelesinin sonucu olarak bütün uluslararası işçi hareketi, gelecek işçi sınıfı devriminde buna benzer mücadele biçimleri olasılığını bundan böyle hesaba katmalıdır. Devrimimizin deneyinden çıkan sonuçlar bunlar, geniş halk kitlelerinin sindirmesi gereken dersler bunlar. Bu sonuçlar ve bu dersler Plehanov'un Aralık ayaklanması üstüne ünlü Erostratos yorumuyla açtığı tartışma* **çizgisinden** *ne kadar uzak; 'silaha sarılmamalıydılar'. Bu değerlendirme büyük bir dönekçe yorumlar denizini dalgalandırdı! İşçilerin saflarına maneviyat bozukluğu, küçük-burjuva uzlaştırıcılığı sokmak için sayısız kirli liberal el uzandı buna!»*

«Bunun gibi, Plehanov'un, bütün oportünistler tarafından benimsenen fikrinden daha kısa görüşlü bir şey olamaz: ona göre, grev zamansızdı, başlatılmamalıydı ve 'silaha sarılmamalıydılar'. Oysa, tam tersine daha kararlı, daha saldırgan ve daha canlı olarak silaha sarılmalıydık; sorunları sakin bir grev sınırı içinde çözmenin imkânsız olduğunu, korkusuz ve amansız bir silahlı çarpışma gerektiğini kitlelere anlatmalıydık.» (V.İ. Lenin, Aktaran Marksizmde Gerilla Savaşı, s:96-122)

Daha sonraki değerlendirmelerinde Lenin ve Sovyet Bolşevikleri, 1905 ayaklanmasının 1917 Ekim Devrimi için bir prova niteliği taşıdığını, 1905 devrim deneyi olmadan Ekim Devriminin zaferinin mümkün olamayacağını belirttiler. Aynı biçimde 1945 Ağustos devriminin zaferinden sonra Vietnamlı devrimciler, 1930-31 devrimci kabarışını şöyle değerlendirdiler: *«Nghe Tinh Sovyetleri kısa sürdü, ama büyük bir anlam taşıyordu. Devrimin ülkemizden daha sonra gelişme süreci boyunca ilk belirleyici adımlar, bu Sovyetlerdi. Bu Sovyetler, Partimizin öncü müfrezesi olduğu işçi sınıfının, yönetim hakkı ve yeteneğini gösteriyorlardı. İşçi ve köylü kitlelerinin gücünü, işçi sınıfının yönetiminde işçi-köylü ittifakının gücünü gösteriyorlardı. İktidarı ele geçirmek için şiddetli devrim yolunu ve kitlelerin devrimci şiddet kullanma yöntemlerini belirtiyorlardı. Onbeş yıl sonraki genel ayaklanmanın zaferi için Partimizin yönetiminde bir genel prova oluşturuyorlardı.»*(Giap, Halk Ordusunun Kuruluşu, s:84-85)

Bütün bunların sonucunda, geçmiş kısa süreli devrimci mücadele pratiğimizin, çeşitli hata ve eksikliklerinden çıkarılacak doğru derslerle; kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfına ve halka önderlik edebilecek devrimci bir partinin yaratılması, işçi sınıfının ve halkın devrimci gücünün ortaya çıkarılması ve bu güçlerin

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

pratik deneyden geçirilmesi, düşmanın egemenliğinin sarsılması, her türlü yanlış eğilimin açığa çıkarılarak devrimci mücadelenin doğru yolunun gösterilmesi, örgütsüzlüğe ve mücadelesizliğe son vererek gelecek için güçlü bir mücadele temeli yaratmış olması gibi kazanımlarla, Kürdistan halkının ulusal kurtuluşu için devrimci halk savaşının ortaya çıkarılmasında değerli bir prova oluşturduğunu söyliyebiliriz. Kürdistan'da yükselen devrimci direnişin tek doğru devrimci değerlendirilmesi böyle iken, onu değişik biçimlerde değerlendirerek, devrimciler ve yurtsever halk kitleleri içinde maneviyat bozukluğu, devrimci mücadeleye güvensizlik ve teslimiyetçilik yaymaya çalışan her türlü küçük-burjuva eğilime karşı cevabı, yine 1905 ayaklanmasının değerlendirilmesinde aynı tür güçler için Lenin ve Stalin'in yazmış olduklarını aktararak verelim.

«Lenin şöyle diyor: «Siyasal sloganlar sorununda taraf tutmak yetmez; ayrıca bir silahlı ayaklanma (bizde halk savaşı -yazarın notu) *sorununda taraf tutmak gerekir. Buna karşı olanlar, buna hazır olmayanlar, gözünün yaşına bakmadan devrimi destekleyenler arasından atılmalı, tasını tarağını yükleyip devrim düşmanlarının, hainlerin, korkakların yanına gönderilmelidir; çünkü olayların baskısının ve çarpışma koşullarının bizi, dostu düşmandan ayırmak için, bu ilkeye göre davranmaya zorlayacağı günler yakındır. Sakin ve durgun olun demeyelim; askerler bize 'gelsin' diye 'beklemiyelim'. Hayır! Atak, yıkıcı, silahlı bir saldırı gerektiğini, böyle zamanlarda düşmana komuta eden kişilerin yok edilmesi gerektiğini, kararsız askerleri elde etmek için daha canlı bir savaş gerektiğini, evlerin damlarından bağırmalıyız.»*(V.İ. Lenin, Aktaran Marksizmde Gerilla Savaşı, s:98-99)

Ve *«silahsız zafere ulaşabilecek hangi devrim vardır»* diyor Stalin *«ve kahrolsun silahlar diyebilecek hangi devrimci vardır? Böyle konuşan hatip, büyük bir olasılıkla, devrimci değil Tolstoycudur, ve bu kim olursa olsun, devrimin ve halkın özgürlüğünün düşmanıdır.»*(J. Stalin, Aktaran Partizan Savaşı, s:164 Yar Yayınları)

Ve bütün bunlar, böylesi güçlere karşı devrimci tavrı açıklamaya yeter.

Kısa süreli devrimci direniş pratiğimiz, Kürdistan işçi sınıfının ve halkının bağımsız devrimci gücünü ortaya çıkarmış, emekçi halk kitlelerini mücadele sahnesine çekmiştir. Partimizin doğru devrimci önderliğinde ve emekçi halk yığınlarının gücüne dayanarak geliştirilen devrimci mücadeleyle, halkın devrimci gücünün ortaya çıkmasını engelleyen sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi sahte önderlikler aşılıp proleter devrimci önderlik yaratılmış, yüzyıllardan beri var olan ve bu yanlış eğilimler tarafından da devam ettirilmeye çalışılan örgütsüzlüğe ve mücadelesizliğe son verilmiş, ulusal kurtuluş hareketine yeni bir muhteva kazandırılarak yeni bir canlanma ortaya çıkarılmıştır. Düşmanın azgın saldırılarına karşı devrimci şiddet temelinde yürütülen böyle bir devrimci direniş pratiği daha ileri mücadeleler için belli ölçüde halkı eğitmiş, kendi gücüne güvenini arttırmıştır. Savaş bir toplumu dener, yaşamaya hakkı ve gücünün olup olmadığını ortaya çıkarır. Devrimci direniş pratiğimiz, Kürdistan toplumu için böyle bir sınamanın başlangıcı olmuş ve kendi seviyesinde olumlu sonuçlar vermiştir. Devrim açısından önemli bir ders de bunlardan çıkar: devrimin yolunu aydınlatabilen doğru bir önderlik halk kitlelerinin gücüne inanır ve ona dayanmayı başarırsa, ulusal kurtuluş mücadelesine kalkmaya ve devrimci savaş yürütmeye yatkın olan Kürdistan halkının desteğini alarak ileri devrimci gelişmelere yolaçabilir. Değişik bir deyimle, Kürdistan'da devrim isteyen güçler, mutlaka halka dayanmalı ve kitlelere doğru önderlik edebilmelidirler.

«Devrim, kuvvetli ve birleşmiş bir karşı-devrim doğurarak ilerler, yani düşmanı daha aşırı savunma çarelerine başvurmaya ve bu yolda daha güçlü saldırı araçları bulmaya zorlar.»(V.İ. Lenin, Aktaran Marksizmde Gerilla Savaşı, s:94) Bu doğrultuda, sömürgeci otoriteye ve aşiretçi-feodal yapıya ciddi darbeler vurup onları sarsarak gelişen devrimci ulusal kurtuluş mücadelemize karşı, Türk sömürgecileri karşı-devrimci baskı ve saldırılarını sürekli yoğunlaştırıp yeni yöntemlerle geliştirmişlerdir. Özellikle 1978'lerden itibaren sivil yönetimleri önemli ölçüde işlemez hale gelen Türk burjuvazisi, önce sınırlı sıkıyönetim uygulamasıyla orduyu devreye koymuş, faşist terörü ve gerici saldırıları arttırmış, ancak bunlarla da devrimci gelişmeyi durduramayınca 12 Eylül faşist-askeri darbesini yaparak yönetimi tümden orduya devredip azgın bir faşist diktatörlük oturtmuştur. Karşı-devrimin böyle zirveye tırmandırılmasında, Türkiye'deki devrimci-demokratik gelişmenin yanısıra Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi belirleyici rol oynamıştır.

Karşı-devrimin bu noktaya vardırılması, Türkiye ve Kürdistan'da devrimin gelişim seviyesini gösterir. Türkiye'deki devrimci mücadele ile birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi, karşı-devrimi sonuna dek, açık bir askeri-faşist diktatörlüğe kadar gitmeye zorladı. 1905 ayaklanmasını değerlendirirken Lenin şöyle diyor: *«Devrime karşı koymada gericiliği sonuna dek gitmeye zorladı; böylece, devrimin de, saldırı araçları uygulamakta sonuna dek gideceği anı, daha bir yaklaştırdı. Gericilik, barikatları, binaları, kalabalıkları bombalamaktan,* **ileri gidemez**; *ama devrim, Moskova gönüllü çarpışma birliklerinden çok daha ilerilere gidebilir, enine boyuna çok daha ilerler. Devrim Aralıktan bu yana çok ilerledi. Devrimi doğuracak buhranların temeli ölçülemeyecek kadar genişledi; artık bıçağın adamakıllı bilenmesi gerekiyor.»*(V.İ Lenin, Aynı Yapıt, s:95) Sömürgecilik, 12 Eylül'le birlikte gideceği yere kadar, işkence, kurşunlama, katliam ve bombalamalarla sürdürülen sömürgeci vahşet savaşına kadar gitti; ve daha gideceği nokta ancak bunların değişik biçimlerde ve değişik ölçülerde uygulanması olacaktır. Ama ulusal kurtuluş devrimi 12 Eylül'den beri nitelik olarak çok gelişti; onun, milyonlarca emekçi halk kitlesinin saflarına kadar genişleyeceği, halkın siyasal ve askeri şiddetiyle devrimci halk savaşı biçiminde boyutlanacağı alanları var. Ve bu günler hızla yaklaşmaktadır; tüm devrimci ve yurtseverlerin buna göre hazırlanması gerekiyor.

Partimiz önderliğinde gelişen devrimci direnişimiz, Türk sömürgeciliğinin bütün baskılarına ve yürüttüğü sömürgeci savaşa rağmen boğulup ezilmeyerek, dört yılı aşkın süredir devam etmekle Kürdistan tarihinde en uzun devrimci direniş olma özelliğini kazanmıştır. Bundan önce hakim sınıflar önderliğinde ve çeşitli biçimlerde Kürdistan'da onlarca ayaklanma ve direniş ortaya çıkmış olmasına rağmen, bu ayaklanma ve direnişler, önderliğin özelliğinden de yararlanarak sömürgeciler tarafından dış dünyadan tecrit edilerek, içerde ülke çapında boyutlanamayıp bölgesel ve yerel düzeyde kalarak, altı ay ya da bir yıl gibi kısa bir sürede yabancı egemenlik tarafından boğulmuş, ezilmişlerdir. İkinci Dünya Savaşından sonra Güney Kürdistan'da ortaya çıkan direniş hareketi, sürekli olmayıp kesintili ve aralıklarla uzun bir dönem yaşamış olmasına ve dünyaya taşmış bulunmasına rağmen, önderliğin hakim sınıfların elinde olması nedeniyle ülke içinde bütünselliğe ulaşamamış ve dışarda bölge ve dünya gericiliğiyle bağ kurmuş, bunun sonucunda ise yenilmekten kurtulamamıştır.

Ama buna karşılık Partimiz önderliğinde işçi, köylü ve yurtsever halk güçleri temelinde gelişen devrimci direniş hareketi -modern ulusal kurtuluş mücadelesi-, içerde ülke ve ulus çapında bir hareket konumuna ulaşmış, Türk sömürgeciliğinin her türlü baskı ve tecrit çemberini yırtarak dünyaya taşıp bölge devrimci ve ilerici güçleriyle bağlar kurmuş, dünya sosyalist ve ulusal kurtuluş güçleriyle dayanışma kurma olanağına kavuşarak en zor koşullar altında dahi yaşayıp gelişmiş ve böylece Kürdistan tarihine önemli ve yeni bir olay olarak geçmiştir. Kürdistan halkının tarihinde böyle yeni bir olay olması ve her türlü emperyalist ve sömürgeci baskıya karşı yaşayıp gelişmesi, onun, zafere ulaşma gücünün olduğunu gösteren açık kanıtlardan biridir.

Son olarak şunu da ekleyelim ki, devrimci direniş pratiğimiz, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu gelişmenin ancak halkın siyasal ve silahlı gücünün, devrimci şiddetinin yaratılmasıyla sağlanabileceğini ispat etmekle kalmadı, bunun için çeşitli, iyi örgütlenmiş ve planlanmış, başarılı eylem yöntemlerinin kullanılması gerektiğini de gösterdi. Amansızca sürdürülen sömürgeci savaşa karşı halkın devrimci savaşının geliştirilmesinin zorunlu olduğu bu dönemde, geçmiş eylem biçimlerinin hatalı, eksik ve geri yönlerinden doğru dersler çıkararak, Kürdistan koşullarına ve içinde bulunulan yapıya uygun yeni örgüt ve eylem biçimlerinin, daha doğrusu geçmişte başarılamayan örgüt ve eylem biçimlerinin başarıyla uygulanması gerekli ve zorunludur. Bu konuda yine Lenin'e başvurduğumuzda 1905 ayaklanması üzerine değerlendirmelerinde şunları okuruz: *«Büyük bir kitle çarpışmasının yaklaştığını hatırlayalım. Silahlı bir ayaklanma olacak bu. Mümkün olduğu kadar bir anda olmalı bu. Kitleler silahlı, kanlı, korkunç bir çarpışmaya gireceklerini bilmeli. Ölümü hor görmeliler ve zafere güvenmeliler. Düşmana şiddetle, canla başla saldırmalılar; 'savunma yok, saldır' olmalı kitlelerin sloganı; ödevleri, düşmanı amansızca yok etmek olacak; çarpışmanın örgütü hareketli ve esnek olacak; askerler arasındaki kararsız öğelerin bu yana etkin olarak katılması sağlanacak. Bu büyük çarpışmada, bilinçli işçi sınıfının partisi ödevini son kertesine kadar yapmalı. 'Moskova ayaklanmasının ortaya çıkardığı' bu taktikler gerilla savaşı taktikleridir. Böyle bir taktik için gereken örgüt, çok küçük ve hareketli birliklerdir; on kişilik, üç kişilik, hatta iki kişilik birlikler.»*(V.İ. Lenin, Aynı Yapıt, s:99-101) Rusya koşullarında daha 1906'da bu biçimde tanımlanan ve sonradan başarıyla uygulanarak zafer kazanılan örgüt ve mücadele biçimleri Kürdistan koşullarında nasıl olacaktır?

d) Ulusal Kurtuluş Devriminin Temel Mücadele Biçimi Nedir?

Aslında yeni ortaya çıkmamış olan bu konuda Partimiz tespitlerini çok önceden yapmış ve bu doğrultuda devrimci bir mücadele geliştirmiş olmasına rağmen, Türkiye ve Kürdistan'da devrimcilik iddiasıyla ortaya çıkan gurup ve örgütlerin büyük ölçüde bu soruna hiç yaklaşmamaları, yaklaşanlarınsa somut koşullara uygun ve açık bir belirleme yapamamaları, bizi yeniden bu konuyu incelemeye götürdü. Yazımızın giriş bölümünde de belirttiğimiz gibi, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadelelerin gelişebilmesi için tartışmaların ağırlıklı olarak bu sorun üzerinde yapılması gerekir. Çünkü, devrimin temel mücadele biçimi nedir? sorusuna doğru cevap verememe, Türkiye devriminin gelişmesini engelleyen, onu çıkmazlar içinde tutan ve ağır kayıplara uğratan temel etkenlerden biridir. Çünkü, azgınlaşan karşı-devrim karşısında önemli darbeler yiyen ve tümüyle ezilmek istenen Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci mücadelelerinin yaşatılması ve geliştirilmesi büyük önem taşımakta ve bir zorunluluk, proletaryaya ve halklara bağlı olan her sorumlu devrimcinin gerçekleştirmesi gereken acil ödevi olmaktadır. Çünkü Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin geldiği bu aşamada, sanki hiçbir devrimci pratik yaşanmamış ve bu işe henüz yeni başlanıyormuş gibi akılalmaz bir biçimde 'demokrasiye geri dönüleceği için bekleyelim", "önümüzdeki süreç ideolojik inşa sürecidir" ya da "önümüzdek on yıllık dönem komünist partinin inşa dönemidir" türünden saçma, halkların devrimci mücadelesi açısından çok tehlikeli, teorik açıdan devrimin doğru yolundan sapan ve gelişmeleri inkâr eden yanlış eğilimler geliştirilmeye çalışılmaktadır. Devrimin gelişebilmesi için mutlaka tecrit edilmesi, devrim alanının dışına çıkarılması gereken bu anlayışlar, ancak bu konu üzerinde yüzlerini açığa vurmaktadırlar. Bu nedenle Türkiye'de devrim yapmak iddiasında olan güçler, demokratik halk devrimi olarak belirledikleri Türkiye devrimini hangi temel mücadele biçimiyle zafere götüreceklerini, buna uygun devrimci çalışma tarzlarının ne olduğunu açıklamak zorundadırlar. Öyle ki, Kürdistan Devrimcileri en yakın müttefikleri olan Türkiye Devrimci-demokratik Hareketinin gerçek niteliğini görebilsinler.

Kürdistan'ın reformist burjuva ve küçük-burjuva milliyetçilerine gelince, bu güçler geçmişte dernek ya da dergi etrafında kümelenmiş gurupçuklar olarak böyle sorunlarla uğraşmayacaklarını söyleyip ulusal kurtuluş devriminin temel sorunundan uzak durmayı başarabildiler. Ama içinde bulunduğumuz koşullarda doğrudan sorumlu olmayan alanlarda uzun yılların partileri olduklarını açıklayan bu güçler, parti olmanın sorumluluklarını yerine getirmek zorundadırlar. Kürdistan toplumu adına yola çıktıklarına göre, o zaman devrimin temel mücadele biçiminin ne olduğunu, hangi savaşım biçimleriyle toplumu zafere götüreceklerini topluma açıklamakla yükümlüdürler.

Bu sorunu böyle dayatmakla birlikte şunu da biliyoruz: Marksizm-Leninizm hiçbir mücadele biçimini kesinlikle reddetmez, kendisini belli mücadele biçimleri ile sınırlamaz, koşulların değişmesi ve kitlelerin devrimci hareketinin gelişmesiyle yeni mücadele biçimlerinin gündeme geleceğini bilir ve bu nedenle devrimi geliştiren her türlü mücadele biçimini kabul eder, uygular. Ama Leninizmde şu da açıktır ki, devrimin belli bir aşamasında, toplumsal ve siyasal durumun somut koşullarından çıkan, devrimi zafere götürecek temel bir mücadele yöntemi vardır ve devrimci mücadelenin diğer tüm biçimleri ona bağlıdır, onu geliştirmeye hizmet eder. Ve proletarya partisinin, gerçekten proletaryanın devrimci öncüsü olabilmesi için devrimci bir teoriye sahip olması yanında, devrimin temel mücadele biçimini de doğru belirlemesi ve buna göre devrimci taktikler geliştirmesi gerekir.

Kısaca bu belirlemeleri yaptıktan sonra, konumuz hakkında reformist gurupların geçmişteki ve bugünkü durumlarını biraz daha yakından ele alalım.

Devamı Gelecek Sayıda

JI EFSERÊN DADINGAHÊ (ZABTÊN MAHKEMÊ) DOZA PKK

Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kürdistan dı Efserên Dadingahê de Bûne Malê Dirokê -3-

Dûmahika ifadê M. Hayri DURMUŞ; jı hejmara derbasbûyi ye.

Kanê qedrên çandi tıştên ku em bı cerıvinın birani, tore: birani û toreyê bı navberi hene. Û evan mırov dıkare dûr û dırêj fêmkırın bıde: lê vê gavê ez gıring nabinım.

Xusûsiyake zıman heye. Lı vê derê hûn lı ser dısekının. "Zımaneki ku jı çend zımana çêbûye çewa dıkare bê qebûlkırın" wın bı vi awayi bı kartinın. Ez vêya bı car de red dıkım. Dı holê de zımanek heye. Ano inkarıya vıya ne gotıne. Em hevdu fêm dıkın. Dı vê derê de jı bo wın çend kesên ku bı tırki nızanın, fêm bıkın, bı hezar kilometran jı dûr, jı Doğûbeyazitê (Şêrêsiyar) we leşkerek xusûsi jı bo tercumani guhdari vır kır. We ifada wi gırt. Mırovên ku bı hezar kilometran jı hev dûr çewa hevdû fam dıkın, qet pêwendiyak wan ji nebûye, zımaneki ku tıcaretek bı hereketi neketiye nav, esas jı bo qetandına vi zımani hergav herweki têkıli bıkarhatıne ji disa ev mırovana karın hevdu fêm bıkın.

DADIGERÊ SEKNÊ- Jı bo çı tu vi zımani dıki malê Kurdi. Jı %90 jı Farısi, jı %10 Ecemi, nızanım çê. Ano kijan gotınên xwe Kurdi ne ku tu bı navê zımanê Kurdi derdıxini holê?

GIRTİ- Anıha, bı mılleti, em esas bı Ecemiyan re...

DADIGERÊ SEKNÊ- Jı Erebi bıgre, jı Farısi bıgre, jı İngılizi bıgre û vêya Kurdi ye zımaneki derxe holê.

GIRTİ- Ev rewş ne wıhaye. Gellek zıman nêziki hevın. Ger tu Fıransızi, Almani û İngılizi baş dızanıbe yan bı taybeti hınek zanebûna te hebe, tê bı zanıbe ku, dema Fırensızi û Almani bêne berhev yan Almani û İngılizi bêne berhev wê bê ditın ku bınaka rêzımana wan wekheve, gellek gotın û bêje wekhevın. Ano tê bêje navbêrıyake zarava (telaffuz) bı tenê heye.

DADIGERÊ SEKNÊ- Tu dı vê xusûsiyê de lêgerê zıman bû, dı xusûsiya zıman de?

GIRTİ- Zanebûna mın heye. Nemaze ez ne zımanvanê taybetım: lê dı vê barê de zanebûna mın heye. Dı vê xusûsiyê de mın xwendıbû. Mın xebat lı ser zımanê İngılizi kırıbû. Mesela dı Universita Hacettepê de mın salekê İngılizi xwend. Ez rêzımana wê dızanım. Rêzımana Kurdi ji dızanım. Rêzımana Fıransızi ji dızanım . Lı ser Tırki ji xebata mın bûye. Rêzımana Tırki ji dızanım.

Carekê bı bıngehi dı nava rêzımana Tırki û Kurdi de navbêriyak heye. Ano esasi ya dı bıngeha saziya hevokan de, tıştên bıngehi rêzımani ye. Û dı zımanê Kurdi de rêzımanek galûgotıne. Evya ji dışıbe zımanên rojava.

DADIGERÊ SEKNÊ- Te da ber Farısi ji?

GIRTİ- Şıbandına wê ye lı gel Farısi eve: ez wêya bêjım. Kurdi bı rêzımana xwe ve dışıbe İngılizi ji, hema hema navbêriyak bıçûk heye. Jı ber ku jı gûrûba zımanê rojavaye. Ano gellek dı şıbê gûrûba zımanê rojava Kurdi bı rêzımaniya xwe ve. Lı gel Farısi nêzikiya zımanê Kurdi hin zêde ye. Jıber ku em bı mılleti ano Kurd dı heyama dirokê de lı gel Tırka jiye û hin pır lı gel Farısa jiye. Û hetta bı Farısan ve jı eyni nijadê tên, jı bervê yekê ji bı xwezayi şıbandına zımanê Farısi û Kurdi gelleke: lê evya qet tucaran Farıs û Kurd yekın yan yek nijadın, Kurdi û Farısi zımaneke, ne bahs û gotıne.

Ez vê taybetiyê naxwazım hin zêde lı ser kûr bıfıkırım; lê objektife, ronake. İnkarıya vê nemumkune, lê pêşde nehatıye, hatiye fetısandın, yan gellek gotınên xwe hatıne jıbirkırın, yan ji jı gellek zımanan gotın gırtiye. Dı vê barê de iddia mın nine. Zımaneki pır bı hêze yan pır dewlemende yan zımaneki wuhaye, ne gıringe mırov bıpesıne; lê dı holê de bahs û gotına zımaneki heye. Bı rêzımana xwe ve, bı vi hawayi bı wi hawayi ronake.

DADIGERÊ SEKNÊ- Vê gavê, em derbasbın.

GIRTİ- Xusûsiyak ma. Ez dıxwazım lı ser wê ji bısekınım.

Herweki tê gotın, Hereketa me zordari dıke, bı zor gel koçber kırıye, iddia hene. Lı ser vê rewşê hevalên mın gellek baş sekının. Ez ji dıxwazım lı ser vê iddiayê bı çend pırs û gotına bısekınım. Hevalên mın, mın tatmin nekırın. Dı vê barê de ez van ronakiyan kêm dıbinım. Jı bo vi hawayi bêjım. Gel zori koçberiyê bûye. Evya raste. Lê gel jı çı demê û vırde zori koçberiyê bûye?

Dı yek demna de bı taybeti gel mecbûri koçberiya iskan bûye. Mesela hati gotın ku, ew ew ew eşiret here wê derê. Ev dı dema sultan Hamid de bûye, dı dema cumhûriyetê de ji bûye. Gellek deman bûya. Gel zorberi koçberiyê bûye. Ano bı hawaki resmi tê jı vê derê here wê derê, hatiye gotın belki, lê esas zorberi vê rewşê bûye. Dı welatê me de bı salaye politika kedxwariyê dom dıke. Ev jı hêla imparatoriya Safevi de bûye, ev dı heyama imparatoriya Osmaniya de ji bûye. Pêre dı Rojhılata Navin de jı hêla gellek dewletan de, mesele jı hêla cumhûriyeta Tırkiyê de ji bûye û bı taybeti dı welatê me de saziya ekonomiyake bı cih hatiye pêkdan.

İddia mın ewe: dı welatê me de ekonomiya talan pêş de hatiye. Ano dı welatê me de, gerek bı cihkırına şêweyê sermaye be, gerek bı çêkırına karê rêyan be, gerek jı gellek babetan de lı her hêlê ketına hılberini be, evan hemû lı ser karûbarê kedxwari û bırına cewher û herhawa ekonomiya welatê me ye. Ger mırov bala xwe bıdê, ronake ku rêç hemû lı ser vê armancê çêbûne. Ger çawa cewherê sererd û bınerdê welatê me tê bırın, lı gor vê rewşê berçave ku rêç çêbûne. Mesela dema rê naçe Hekkari lı Cızirê nızanım dı çend şopan de asfalt dıçe.

DADIGERÊ SEKNÊ- Jı bo çı rê neçe Hekkari. Hım te Hekkari ditiye?

GIRTİ- Belê mın ditiye.

DADIGERÊ SEKNÊ- Tê çı wext çûbû?

GIRTİ- Dı demên nêzik de. Sal du sal berê ez çûbûm, Lê ger ez bêjım rê ninın, bı taybeti ne bı tenê Hekkari hemû derdorê wê ez dıbêjım, dema rê naçe gellek cihi dı çend şopan de dıçe Cızirê, rêya asfalt dıçe. Ano dı vê barê de armanca mın ewe; bı bıngehi saziya ku lı welatê me çêdıbe jı bo qedandına kaniyên ekonomi ye. Dema rewş wuhaye, helbet gel carê bıxwe zorberê koçberiyê dıbe. Hemû dewlemendiya wi bıçe, erdû axa mayi ji dı destên axan û began de ye. Dı vê rewşê de gell wê debara xwe bı çı derbas bıke? Jı xweber çûna Çûkûrova, İstanbûlê, İzmirê ta Almanya bı vi hawayi koçber bûne, bı sedhezar insanan dı hêla biyani û xûrbeti de ev gotıne. Lı deri vê ji rastiyak berçave ev:

İroj feodal-kompradorên ku pêwendi û tevgêra wan bı dewletê re zexme, hêzên mılis û çekdar jı bo gel zorberiyê koçberiyê bıke dajo ser. Bı salaye vê êrişê dewam dıkın. Dawa xwinê, gırheviyên mezheb û dini têvedıdın, gundiya bera hev dıdın dema lı hemberê hev dıbın xwini şûn de, dest dıdın ser mal û axa wan, wan zorberi koçberiyê dıkın. Ano ev ronake. Bı hezaran hinkerên mırov şani bıde hene. Evya lı Sêwerekê ji bûye, lı Hêlewanê ji bûye, Kızıltepe (Gırêsor) bûye, Batmanê, lı Doğubeyazıt (Şêrêsiyar) bûye. Lı gellek derên welatê me bûye. Bı taybeti Mehmet Bucak nızanım dı kijan demê de hemû mal û mılkê wi jı dest tê gırtın û lı hember eşireta dın herweki her tıştê xwe wendadıke, 5-10 salan şûnde disa dıbe xwediyê 30-40 gundan. Ev jı kuderê tê? Çawa çêdıbe? Çawa tê holê? Ev bı zorê hatiye pêkdan. Dı vi beşi de ya ku pêşiyê xwin rıjandiye bıtenê ne Hereketa me ye. Lı Sêwerekê Bucak, lı Hêlewanê Suleymanan, lı Batmanê Ramanan bı hêzên xwe yên çekdari xwina bı hezaran insanan rıjandıne. Gellek baş tê bira mın beri şer lı Sêwerekê dı nava me û mılisên Bucak de çebıbe, gellek gellek car dı mintıqa Bucak de şer çêdıbû. Dı demekê de 15-20 mırov jiyana xwe wendadıkırın û beri şerê me û Bucak gellek mal hatıbûn xerakırın. Ger arşiv bên tevdan wê bê ditın. Ano bı hezaran mırov bı vi hawayi hatıne kuştın jı cih û warê xwe koçberbûne û hatıne qewıtandın. Bı taybeti ez dıxwazım vê bêjım; yên zılm û zoriyê lı ser gel dımeşının, ne em'ın. Yên lı ser gel zoriyê dımeşının ev hêzên ku mın anin zıman'ın. Gel zorberi koçberiyê bûye. Bı hezaran mırovên bê guneh cih û warê xwe terkkırıne, jı ber zılm û zoriyê çûne İzmir, Manisa, Mêrsin ta Almanya. Ev ne hılberiniya Hereketa me ye û ne ji Hereketa me ev rewş derxıstiye holê.

DADIGERÊ SEKNÊ- Belê.

GIRTİ- Belê, lı hember iddiayên ku dı iddianamê de mın xwest binım zıman ev'ın. Ezê vê gavê bı bıngehi ifada xwe bıdım. Tevêbûna mın lı gel tekoşinê, bı taybeti dema ez lıva xwe (faaliyet) tinım zıman, lı hêlekê ez bıxwe jı bo jı berê de mın dı nava Hereketê de pêwisti (wezife) gırtıne, dı eyni demê de ezê pêşveçûna rewşê binım zıman. Ano mın dıvê cara dudiya sazbûna Partiyê bêjım. Lıvbaziyên xwe û partibûnê ezê tev binım zıman.

Ez bı bıngehi jı sala 1970'yi şûnde , ano dı dema xwendevaniya lisê de jı fıkrên şoreşgeri re sempatiya mın çebû. Hobûna xwendına pırtûka ji jı dema dıbıstana navin de (ortaokul) hebû, dı lisê de lı ser tıştên siyasi, ku dı wê demê de lı vê hêlê dı Tırkiyê de xebat û tevgêr hebûn - em teşwiq bûn. Ez nemaze hin pırr lı ser pırtûkên siyasi sekınim, kanalizeyi fıkrên şoreşgeri bûm. Dı dema xwendevaniya lisê de klasikên marksist-leninist xwendım. Jı xweber wê demê ez nıkarım bêjım mın hemû fêmdıkırın. Pê re ez ketım Universita Ankara Hacettepe. Dı sala 1974-75'an de ez ketım lêger û vejılandınek gıran. Disa babet babet klasikên marksist-leninist xwendım, ketım nava mıjûldariyê, tev semineran bûm û hin ronak gıhiştım vê pırsê. Komale, AYÖD hebûn mesele, ez dıçûm AYÖD. Lı wê derê seminer çêdıbûn, ez ji tevi tevgêra semineran dıbûm. Lı deri vê, dı nava komên xwendevanan de mıjûli çêdıbûn, nemaze dı sınıfa xwedegehê de axaftınên me dıbûn, dı berdestgehan (yurt) de mıjûli dıbûn. Bı vi hawayi mın Marksizm-Leninizm fêm kır. Lı deri vê rewşa beşê me, rewşa Kurdıstan û Tırkiyê, rewşa cıvakbendi ez tê gıhiştım. Lı vê derê lı beşê me û nemaze lı welatê me pêwendiyên hêzên paşverû çı dereceyê gel dımıje û xızan hıştiye, têgıhiştım. Babet babet şopên reformist û yên xwe pêşverû pêşdıdan, lı hêla dın ev hêzên ku bı salan gavek pêşde neavêtıbûn jı hêla siyasi de jı ava bırka saziyan de dımeşiyan saziya pêşewar bı vi hawayi nıkare bê guherandın, bı tevgêra şoreşekê ez bawerbûm. Ano wê demê gellek babet komên konevani (siyasi) gellek têz pêşde dıavêtın, nemaze yan bı rasti cıvak dıkare bı guhertına saziya pêşewar xelas bıbe, bawer bûn, ez ji hobûm, şewebûm, ditım, û bı konevani pêşde hatına mın fêmkırım ku bı şoreşekê wê her tıştê hal bıbe. Ano saziyên paşverûke pêşewar, xerabûna pêwendiyên paşverûk dı vi beşi de, bı taybeti Tekoşina Serxwebûna Kurdıstan dı serê mın de hin cih negırtıbû -bı gelemperi dı beş de, bı taybeti lı Tırkiyê ez bı gıringiya şoreşekê bawerbûm. Dema bı vi hawayi baweriya konevani bı mın re çêbû şûnde, ano serrastkırına gıringiya baweriya şoreşekê dema dı rehê mın de pêşve hat û dı serê mın de şûn gırt şûnde....

DADIGERÊ SEKNÊ- Şoreşek marksist?

GIRTİ- Jı xwe ber fıkrê marksistiyê gırtıbû. Dı tevgêrek marksist de şoreşek. Evya dıkare bıbe şoreşa rızgarıya netewi ji. Dıkare bıbe şoreşeke çinayeti ji Marksizm mıheqqeq şoreşeke sosyaliste ne bahs û gotıne. Fahmek marksisti heye, ideolojiyaki marksisti heye, ev ideoloji dıkare lı gellek welati pêşkêşiya hereketên rızgariyên netewi ji bıke, hereketên rızgariyên çinayeti re ji. Ano ev fahm ev ideolojiya wê sedi sed wê bıbe şoreşek sosyalist şase. Em lı dıji vê baweriyê ne. Ev, jı hêla me de hin pırr ideolojiyê Troçkista ye. Ano ideolojiyaki şopşaşi Marksizmê ye. Halbû lı gor me tıştê gıring yên gıring dı Marksizmê de dıparêze û Marksizmê jiyandın dıde lı gor hoyên welata pêkanina Marksizmê ye. İdeolojiya Marksizmê dı pêkanina rêberıya hereketên rızgariyên netewi de zor gıringe. Dı iddianamê de ev rewş şaş hatiye rêdan. Wê demê bı mın re fahmeki marksisti xweberbû, mıqeqqeq şoreşek sosyalisti gıring bû, dı hoyên welatên me de şoreşek gıringe, bawerdıbûm, lê ev hin rewşa Tekoşina Serxwebûna Kurdıstanê de hin şêwe negırtıbû. Ez dıxwazım diyarbıkım. Dema ez gıhiştım vê baweriyê û şûnde herweki mın got, herkesê bı vi awayi dıfıkırın, ano komên şoreşek pêşkêş dıkırın, wê demê tevgêra mın bı wan re bû. Lı deri komelan ji gellek tevgêr û xebat hebûn û herweki berê me lıv û hereketên wan bı Kurtçiti dıanin zıman, hêzhebûn, ano kessên xwesıpartvan (teslimiyetkar) û reformist me dıgotın hebûn. Vana dı çûna xwe de mırovên dı nava TİP' de cih gırtıbûn. DDKO (Doğu Devrimci Kültür Ocakları), mırovên dı nava wan de cih gırtıbûn ku jı sala 1974'an şûnde jı nûve de dest bı karûbarên nû kırın, bı wan re tevgêra mın çêbû. Ano kesên me bı sosyal-şovenist nav dıkırın, komên dı Tırkiyê de, bı wan re ji tevgêra mın çêbû û wê demê mesela Kurdıstanê herdem mıjûldıbûn. Hım gurûbê Kurd ku me bı xwesıpartvan û reformist dıvejılandın, hım ji gurûbên sosyal-şovenist dı Tırkiyê de, dı mesela Kurdıstanê de pır car mıjûldarbûn; rewşa diroki, rewşa şoreşê mesela rızgariya Kurdıstan, mesela wê ya dı şoreşa Tırkiyê de herdem dıhat axaftın. Mın nıkaribû ev herdû fıkran qebûl bıkıra lew ez dı nava gırheviyê de bûm. Bı taybeti komên Kurd ano yên, reformist, yên ku me bı navê sıparvan navdıdan dı şertên Kurdıstanê yên pêşewar de ranedıbûn. Dı nav karûbarê rewşeke dêlgırti, û xwediyê fameki reformistbûn. Dı bıngeha serxwebûnê de tekoşin pêşkêş nedıkırın û nedıfıkırin û fıkrên reformist berpêşdıkırın. Mesela "bere zanısti bı zımanê Kurdi bıbe, dı beşê bıngehi de gıringe zımanê Kurdi qebûl bıbe, lı Kurdıstanê jı gırseyê gel re gıringe çarenin bıderıvın" bı vi hawayi dıxebıtin. Daxwaziyên wan hebûn, lê esas ev bûn. Lıv û xebata wan jı rewşa konevani bêtır lı hêla çandi bûn. Jı bo vi hawayi mın ev tevgêra wan milliyetvan dıdit. Ano xelasiya çinên kedkar bı mılyonan, çinên kedkar lı Kurdıstanê, gundiyên xızan û rızgariya proletarya, bı rasti ne dı vê barê de bû, lew mın rast nedıdit. Lı gel vê rewşê ez jı vi fıkri têr nedıbûm û lew ez angajeyi van komanan nebûm. Mesela 1975'a de dema komelên DDKD sazbûn, herçuqasa gellek kes jêre bûn endam ji, ez nebûm endamên van komelan, jıber ku ez tatmin nedıbûm û pêwendiya mın bı van komelan re nebû. Disa komên lı Tırkiyê yên ku me sosyal-şovenist dıditın Kurdıstan û şertên objektif lı Kurdıstan bınçav dıkırın. Şoreşa Kurdıstanê ronak dıkırın, lê gıringiya tekoşina serxwebûna Kurdıstanê ne dı derıvandın. Bı rasti lı vê hêlê fıkrên mıne ku ronak bûbûn hin tunebûn. Lê jı bo wan lı vê hêlê şerteki inkarvani berepêş dıkırın ev dıgotın; "hew bıtenê Kurd hene, lê neheqiyake diroki bûye, derbasbûye. Evya êdi pırsa şoreşa Tırkiyê ye, bı bıngehi xelasiya Kurdên lı Tırkiyê bı tekoşina rızgariya çinên kedkar ve gırêdayi ye" fıkır berepêş dıkırın. Lê pırs ne weke wan dıanin holê. Ano mesele ne meselake bûbû û qediyayibû. Kurdıstaneke parvebûbûyi hebû, cıvake parvebûbûyi hebû, lı dawiyê cıvakek şûndehışti dı tariya dema kevnar de hatıbû hıştın bahs û gotınbû.

Dûmahik heye

Danezana Kongreya PKK ya II.

KONGREYA II. YA PKK ÇÊBÛ!

Bıji tekoşina lıberxwedana şoreşgera gellê me!
Bımre kedxwaritiya Tırke faşist!

Lı gor xebere hatın rojnama me, Partiya Karkerên Kurdıstan dı 20-25 ê Tebaxê de Kongreya xwe ya jıgıringiya II. çêkırıye. Dı demeke ku şerrê germi dı Rojhelata Navin de, jı hêla emperyalist û siyonistan de gıhiştiye bejnek bılınd û Kurdıstana ku dıbın hoyên gellek zor, dı bın diktatorıya Tırke faşiste kedxwar de û dı rewşeke Kurdıstan û Tırkiye tê de zor diji de herçawa lı gel hemû xebatên dıjberi PKK Kongre bı hawaki têr û bı tevêbûneke serefraz dawi aniye, me bıhist.

Pırsinên ku navnetewe û netewe lı ser mıjûldıbın û jı bo pêşvebırına şerrê rızgariyê şoreşgeri û lı ser gellek pırsan hin pır jı bo pêwendiyên cıvakbendi bıryara xwe daye PKK dı Kongra II. de. Dı Kongrê konevaniya Partiyê, xeta leşkeri û cıvakbendi bı hevkari û yekiti hat raykırın û jı bo bıjartına Komiteya Niveki (Merkez Komite) û komiteyek fıreh hatiye dawidan, xeber gıhiştın me.

Rojnama me **Serxwebûn**, beri her tıştî Kongreya jı gıringi II. ya PKK dıbın hoyên zor de bıkar ani, bı eymetek mezın dıderıvine û vêya herweki lı hemberi burjuvaziyê Tırkkê kedxware, lı hemberê hemû paşverûtiya dınyayê ji bı rengeki pêşveçûna bılındiya tekoşina şoreşger dıbine.

PKK ya ku hêza rêberiyê pêşve û dı demeke afırandına tekoşina rızgariya netewi lı Bakûr-Rojhılat-Navina Kurdıstan dı sala 1978 an de derhat, herçuqasa xwediyê demeke kurte ano çar saliye ji, dı beş de û lı hawirdorê Tırkiyê lı ser pêşveçûneke politik bı tesirek mezın bû hêzek û hemû haj û bala derdora kışand ser xwe.

Lı Kurdıstan lı hemberê her babet êrişan bı pêşveanina şerrê rızgariya netewi jı bo seknandına betalmayina dolarên dewleta Tırk PKK ya ku tesir û gıringiyake mezın gırt, bı vi rengi lı bereberi êrişên dewletan Tırk maye.

Dı Rıya Şerrê Gelan û Cepha Rızgarıya Netewi de Pêş de!

Sebeba 12 Êlûn 1980 derba ku faşistên burjuvaziyên Tırke kedxwar kırın, bı taybeti jı pêşveçûna şerrê Rızgariya Netewa Kurdıstan ku bı rêberiya PKK bû û nemaze evya jı hêla cûnta de ji tê gotın . Cuntaya ku hemû karûbarê xwe bı saziya ordiyê "lı **hemberê parvekari û xerakari**" iktidar kırıye dest xwe, bı xwe dıbêje. Lı pê 12 Êlûnê cûntaya faşist bı êrişên xwe hereketa PKK kırın hedefek mezın.

Kırınên ku dı gırtıngeha Diyarbekırê de lı ser kadro û şervanên rêber yên PKK bûn bı taybeti lı hemberê kadroyên PKK ye rêber bû. Ew xwinrêji têkiline ku kedxwarên Tırk lı hemberê PKK û lı hemberê gellê Kurd em dıkarın lı gor politika dewletê hinkerne bıcih bı derıbınin. Herweki tê zanin, jı endamên PKK yên Komiteya Niveki Mazlum Doğan M. Hayri Durmuş Kemal Pir û gellek şervan jı hêla cûnta ve dı babet wext de hatın kuştın. Gellek şoreşger û şervanên dılxwazên PKK ji, hin herçuqasa lı ser wan lêdan û hıngavtınên faşiste dımırovti domdıke ji, herdem bı dıl û cegereke gernas û mêrxasiyake hêja lıberxwe dıdın, dı nava agahiyan de ne.

Herçuqasa PKK hereketeke ku hin pır lı ber êriş û zordariyên dewleta Tırke kedxwar maye ji, jı 12 Êlûnê cûnta faşist şûnde ji PKK lı her dor hereketek hin pırr hêzên xwe parast û lı vê hêlê hazırıya xwe ya şoreşê pêşve tine, têzanin. Herweki berçaviyake lıvên şoreşgerine pêşewar jı cûnta şûnda PKK dı 1981 Tırmehê de Konferansa I. ya Partiyê kırıye û bı vê Konferansa pêkani ve, dı derheqê iddiayê tunekırına hêze xwe jı hêla cûnta ve bêguman derewin derxıst.

Lı dû Konferansa I. ya PKK, xebata berhevkırın û yekitiya enya tekoşinek hevkar bı hêzên şoreşger re û jı bo vê bı navê AFMBC û KUKK bı nıvisa platforma eniyê ku der ani, cara pêşiyê gavên ciddi avêt, têzanin. Bı rêberi û xebata PKK ya dılsoz lı Tırkiyê ji FKBDC sazbû û bı vê eniyê bû dıjbera yekem lı hemberê cûntaya faşist. Lı hêla Şerrê Rızgariya Netewa Kurdıstan û Hereketa Şoreşgera Tırkiyê gavek zor gıring hatiye avêtın û herdem pêşve dıçe têzanin, têvejılandın.

Dı tekoşina gellên Lubnan û Fılistin lı hemberê êrişên siyonist û emperyalistan dı Rojhelata-Navin de PKK ya ku roleki aktif leyist, dı êrişa siyonist a İsraile 5 ê Hezirranê de PKK hinkerne (örnek) ronak jı bo internasyonalizma proletarya daye û ev tekoşin lı hemberê emperyalizmê pırsa lıberxwedana hevkarıya hemû gelaye, dı pratika tekoşina xwe de diyar kır.

Dı seri de USA emperyalizm lı hêla beş lıhevanina planan dı 5 Heziran êrişa İsrail şûnde, hin dınava germiya cengê de PKK Kongreya xwe ya II. kır, herweki dı Konferansê de, vê carê ji dawiya planên emperyalizmê bı çı fiyasko dawi tê, diyarkır. Tekoşina ku PKK herdem pêşve aniye û hergav bı hêz bûye kû dı beş de bûye pareki gıringiya berxwedanê hew ne bıtenê jı bo dewleta Tırk, jı bo emperyalizm û paşverûtiya beş ji talûka ke mezın têzanin. Kongreya PKK ya II. ku dı nava şertên hewqas zor de pêkhat, herweki lı hêla tekoşina xwe gıringiyê dıkşine, lı hêla navnetewan ji ev ya pêşveçûnek zor gıringe. Dı Konferansa I. ya Partiyê ku dı 1981 Tırmehê de pêkani de, hemû çûn û hatına tekoşinê vejiland û lı ser kêmaniyan seknandın û dıtın bı cesareteki mezın, PKK dı Kongreya xwe ya II. de ger jı bo Tekoşina Rızgariya Netewa Kurdıstan, ger jı vejılandın û rexnekırına hêzên şoreşgerên dınyayê Rojhelata-Navin bı gıhiştina taleke bılınd, dı leystına rolê pêşveçûna şoreşa Tırkiyê û wê mıntıqê gıraniya xwe dani.

Rojnama me **Serxwebûn** tevgêra dawi û Kongrê nemaze xeberên xwedevana ku gıhiştıne me, vejılandın û komentarên wan hin pê re dı jımaran de dıweşinın, bıkaraninên jı bo bıke parê gırseyê gel çı lı ser dıkeve bine şûnê.

10 MILITANÊN ŞOREŞGER HATIN KUŞTIN!

- **10 şoreşgerên ku hatın kuştın avêtın çemê Hêzık û dema cesedan wan nehatiye naskırın şûnde hatiye derxıstın!**
- **Şoreşgerên hatıne kuştın, pırrê wan mılitanên PKK ne!**

Dı 18-20 ê Mıjdarê de lı mıntıqa Mêrdin-Şırnak-Sılopi lı berdırêjiya sinorê Tırkiyê û Iraqê dı çemê Hêzıkde herçuqasa jımara wan nê zanin, lê lı gor bıhistınê, lı nava 7-10 cesedên mılitanan dı avêde hatiye dıtın. Ev mılitanan dema ku tên kuştın, davêjın avê, lew cesedên wan neên naskırın û kijan xwediyê çı naviye, lê lı gor pêkhatına bûyerê kesên PKK ne.

Lı gel vê bûyerê dı 21-22 Mıjdar dı rojnama Hurriyetê de mesele jı hêla MİT de ronak bû, lı gor agahiya wan "**mılitan dema jı sinorê Iraqê derbasi Tırkiyê dıbın yan jı Tırkiyê derbasi Iraqê dıbın dıkevın avê û dıfetısın**" bı vi hawayi derewin derxıstın hole û dıxwazın vê bûyerê bınerd bıkın.

Lı gor xeberên gıhiştın **Serxwebûnê**, dı nava mılitanên PKK û timên kontrgerilla de bûyer bı şerreki çêdıbe. Dıjiya vê rewşê ne mumkune. Lew jıber ku dera bûyer lê çêbûye, ano çem ne gellek kûre, çemeki zor hûre. Lı nava mehên Êlûn û Mıjdarê de imkana xwe nine ku zarokek dı vi çemi de bıfetıse. Lı hêla dın pikoliyê komandoya lı ser gel dı van mehên dawiyê de roj bı roj bejn dıde û zêde dıbe, hêzên komando lı wê mıntıqê hergav êrişê dıbın ser gel, bûyeran dertinın, berran dıbarinın û lı van rojên dawiyê jı hêla gellê wi beşi de tê zanin ku ev bûyer bûyerek şerriye. Disa jı wan xeberanın lı gor me bıhist, dı nava 19 û 20 ê meha Cotmehê de dı nava hêzên komando û şoreşgeran de şer çêbûye, hınekan xwe jı çembera şer xelaskırıne. Ew kesên ku xwe jı çembera şer xelaskırıbûn şûnde, "**lı ber çemê Hêzık jı xafıl de bereberi êrişa komando tên û gellek havalên wan lı ber vi çemi tên kuştın, çendek ji jı wan wendayi ne**" tê gotın. Lı gel vê rewşê diyar e ku ev mılitanên şoreşger jı hêla komployek kontrgerilla de tên kuştın û davên avê, ancax jı mehekê şûnde laşê wan jı avê derdıxın lê nayên naskırın.

Çêbûna bûyerê bı vi hawayi raste. Jı ber ku çend bûyerê dın wek vêya berê bûbûn. Û ev azin (metod) diyare ku jı hêla kedxwarên Tırk de hergav lı hemberê partizanên PKK bûye azinek berçav. Herweki tê zanin 9 Êlûn 1982 ande lı bajarê Bozova Urfayê lı gundê Koçhisar jı hêla komando de weke vê bûyerê partizaneki PKK jı gellek lêdan û hıngavtın şûnde lı gor bırinên lı ser canê wi hatıbûn dıtın hatıbû kuştın û avêtıbûn ava çemê Ferêt. Disa 9-10 Êlûn 1979 ande lı Sêwerekê gundê Axşûn jı hêla kontrgerilla û çetê feodal eşqiya partizanên PKK Cuma Tak, Cuma Bozkoyun, Sadun Demirkoç, Ali Çat, Abdurrahman Manap tên kuştın, weke vê bûyerê cesedê wan avêtıne Ferêt û bı hawaki nenaskıri derdıkevıne holê.

Lı hêla dın beşê ku bûyer lê derdıkeve gellek bûyerê wek vê çêbûne. Mesela komando, kontrgerilla herdem lı gel zulmê dıkın, bı jımareke bılınd şoreşger û welatperwer qetıl kırıne. Herweki were birê dı 13 Tebax 1982 de partizanê PKK Suleyman Tuğcu disa lı wi beşi jı hêla hêzên komando de lı nav wan dı şereki de şûnde ronakrewan dıbe. Dı meha Cotmeh û Mıjdar de timên komando û kontrgerilla teror û êrişên ku dajon jıberxwe ser sadır dıkın û ta vê demê qedera 20 kesên welatperwer dı van bûyeranan de bı taybeti hatıne kuştın, jı hêla agahvanan de tê zanin.

Bê guman qet yek jı van bûyeranan ne jıberxwehati ye (tesadufi), dıji vê, jı hatına rewşeke konevani ye. Beş hım bı erdnigari (coğrafik), û hım ji jı ber ku sinorê 3 dewletan dı nava xwe de dıhêle, jı berya konevani û hım ji jı bo merkeza Kurdıstaneke parvebûyi, jı bo ku beşê wê yi nivek tine zıman, bı hêla gırseyi dı rewşek stratejik de tê dıtın. Jı ber vê gıringiya wê herweki lı hêla Tekoşina Rızgariya Neteweya Kurdıstan, dı bariya stratejik de jı bo tekoşina rızgariya gellên Tırkiyê pêwistiya xwe bılınde. Jı bo vi hawayi jı çûnê ta iroj hêzên welatperwer şoreşger tekoşinên xwe lı vi beşi amadekırıne û lı vêderê pêşvebırıne, û xwestıne bısipêrın vi beşi. Lı hember vê rewşê emperyalizm, kedxwarên Fars, Ereb û Tırk ji jı bo vi beşi û gellê wi jı pêwistiyên şoreşgeri derine û ber bıgıre, bı hêzên komando xwinrêjiyê bırêdıxın û tekoşin bereberi hêzên welatperwer û şoreşger danine.

Dûmahik dı rûpelê 19. da ye

inceleme ve yorum

ABD-TÜRK ORTAK SAVUNMA GURUBU; ÇEVİK KUVVETLER VE KÜRDİSTAN'DAKİ GELİŞMELER

-2-

BAŞTARAFI GEÇEN SAYIDA

NATO, gerçekte, karşılıklı saldırı durumu esas alınarak örgütlendirilmiş olan bir güçtür. Mevcut yapısıyla NATO, ülkelerin iç gelişmelerini önleyebilmekten uzaktır. Şüphesiz bu, NATO'nun, ülkelerin içişlerine karışmadığı anlamına gelmez. Aksine, başta ABD emperyalistleri olmak üzere hemen tüm NATO güçlerinin, gerek NATO içinde gerekse NATO dışındaki ülkelerin devrimci ve demokratik muhalefetinin gelişmesini önlemek veya bu tür yönetimleri alaşağı etmek için, CIA ve benzeri istihbarat güçleri ve çeşitli müdahale yöntemleriyle bu konuda yoğun ve yıkıcı bir faaliyet yürüttükleri bilinmektedir. Ancak, özellikle dünyanın stratejik alanlarında -ki günümüzde Ortadoğu ve Orta Amerika bu alanların başında gelmektedir- emperyalistler işi şansa bırakmak istememekte ve bu alanlardaki işbirlikçilerinin, kendi güçleriyle durumu kurtarmalarının mümkün olmadığını gördüklerinde açık işgal ve müdahaleyi gündeme sokmak istemektedirler.

ABD EMPERYALİSTLERİNİN BÖLGEDE HAZIRLANDIĞI AÇIK İŞGAL ve MÜDAHALE GİRİŞİMLERİNİN YOL AÇABİLECEĞİ MUHTEMEL SONUÇLAR

Yeni-sömürgeci ilişkilerle bütünüyle kendisine bağımlı kıldığı işbirlikçi burjuva yönetimler, ayakta kalabilmek için, yüzdeyüz ABD'ye dayanmak zorunda olduklarından, bu güçlerin bahsedilen zaaflardan yararlanarak, bütün stratejik alanlara kendi çıkar politikasını egemen kılmak isteyen ABD'nin bu politikası karşısında, emperyalizm yanlısı diğer burjuva güçlerin bile, muhalefete geçmek dışında başka bir yolları kalmamıştır.

ABD'nin, "Çevik Kuvvetler", "Acil Müdahale Birlikleri" vb. adı altında Ortadoğu'ya yerleştirmek istediği açık işgal ve müdahale güçlerinin, bölgede nihai olarak emperyalizmin hakimiyetini sağlamaları bir yana, bize göre bölge ilerici ve devrimci hareketlerinin ülkelerindeki devrimi yükseltmek ve aralarındaki ittifakı güçlendirmek için gerekli tüm hazırlık ve çalışmaları yaparak ve zorunlu tüm ilişki ve bağlantıları kurarak, oluşturdukları ortak plan ve programları hayata geçirmek görevleriyle karşı karşıyadırlar.

Böyle bir gelişmeyi sağlamada esas görev, demokratik halk diktatörlüklerini hedefleyerek devrimci küçük-burjuvazi ile sağlıklı bağlar kurmayı başaran, proletaryanın temsilcisi devrimci güçlere düşmektedir.

Çünkü geçmiş dönemdeki gelişmeler ve günümüz böyle gerçekleri göstermektedir ki, böyle bir stratejik halkayı kavramayan, adı isterse "komünist" olsun çeşitli küçük burjuva önderliklerin, halklarımızın yüzyüze olduğu emperyalist komplo ve imha planlarını boşa çıkarak dengeyi kendi lehlerine döndürmeleri ve kurtuluşlarını gerçekleştirmeleri mümkün değildir.

Gerek AET emperyalistlerinin ve gerekse bölgedeki reformist ve teslimiyetçi işbirlikçilerinin halkların mücadelesini sahte bir takım kanallara akıtmak için gösterdikleri çabalar ve ara yol ve yöntemler konusundaki tüm çarpıtmalarına rağmen emperyalist-kapitalist sistemin karşı karşıya bulunduğu gerçekler ve halkların mücadelesinin vardığı seviye nedeniyle günümüzde her şey, bölgemizde devrim ve karşı-devrim güçlerinin nihai hesaplaşmasının hızla yaklaşmakta olduğunu göstermektedir.

Ortadoğu halklarının böyle bir savaşta kaybedeceği değil, kazanacağı çok şeyleri olduğuna inanmaktayız. Çünkü yüzlerce yıldan beridir bu halkların bünyesini kemirmekte olan her türlü gerilik ve gericilik, ancak halkların güçlerini, savaş ortamında tazeleyip ve çelikleştirebilmeleri ile bertaraf edilebilir ve yine bu halklar için sağlıklı bir gelecek, ancak böyle bir zemin üzerinde yaratılabilir.

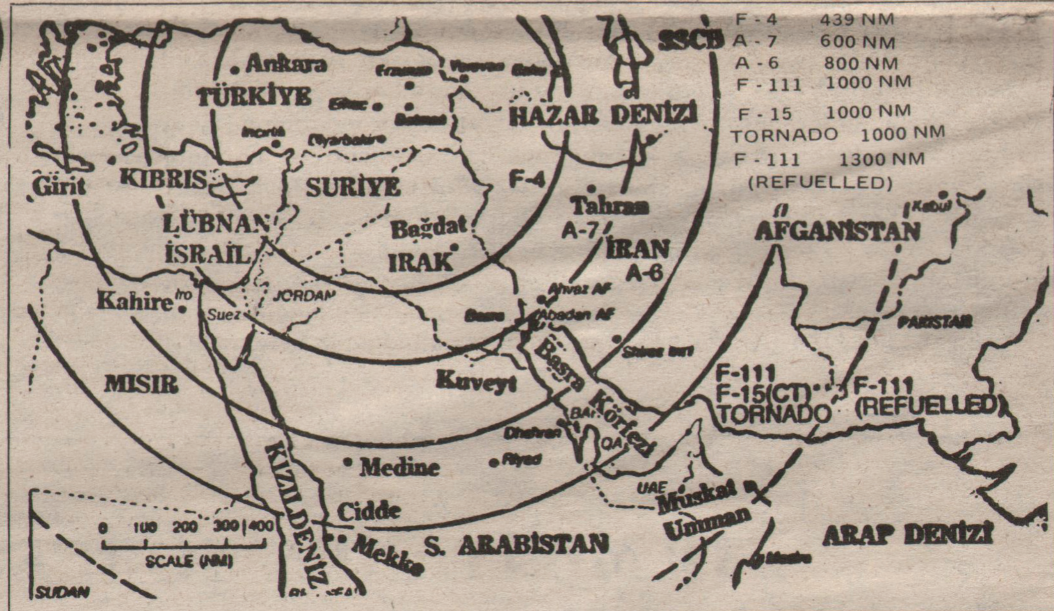
SÖMÜRGECİ FAŞİST TÜRK YÖNETİMİ, ABD'NİN POLİTİKASININ UYGULANMASINDA NASIL BİR ROL ÜSTLENMİŞTİR? ÇEVİK KUVVETLERİN KÜRDİSTAN'DA ÜSLENDİRİLMESİNİN NEDENLERİ VE SONUÇLARI

derece önemsiz bir rol oynamaktadır. Kaldı ki, devlet tarafından alınan tüm tedbirlere rağmen, kendilerinin de bizzat ifade ettiğine göre, böyle gerçek bir ihracat seferberliği olayı gerçekleşmiş ve tüm şişirme girişimlere rağmen bunda başarıya ulaşılamamıştır. Ama bu iki yıl boyunca faşist Türk cuntası, böyle bir sahte görüntünün ardında birçok karşı-devrimci politik girişimi gerçekleştirme, ABD'nin bizzat giremediği kanallara (İran-Irak) girme ve en azından, bölgede kendisine karşı ciddi bir muhalefetin doğmasını engelleme imkânı bulabilmiştir.

ABD emperyalistlerinin, yeni bölge politikalarını uygulamada sömürgeci-faşist Türk yönetimine yükledikleri gerçek rolü ise; bu rolü yetkili bir sıfatla sık sık dile getiren ve Ekim ayı başlarında İstanbul'da düzenlenen SİSAV seminerinde konuşan ABD başkanının strateji danışmanı Albert Wohlstetter, daha 1980 yılında, uluslararası bir dergide yayınlanmış önemli bir makalesinde şöyle dile getirmektedir: *«NATO'nun güney kanadının güçlendirilmesi, Basra Körfezinin korunması açısından zorunludur. Sovyetler'in körfeze inmesini engellemek açısından en elverişli konuma sahip NATO ülkesi Türkiye'dir. Körfezin savunması açısından çok büyük stratejik önemi bulunan Türkiye'nin askeri yönden modernize edilmesi ve geliştirilmesi gereklidir. NATO yönünde bu bir zorunluluktur. Türk birliklerinin Amerika tarafından geliştirilmesi ve modernize edilmesi, Amerika'da zaman zaman bir maliyet unsuru olarak görülmüştür. Ancak, Türk birliklerinin modern silahlarla donatılması Amerika politikasının temel unsurudur.»*

Albert Wohlstetter'in körfez stratejisinde Türkiye'nin konumuna ilişkin değerlendirmelerde bulunduğu "Sürvey" dergisinin bundan bir süre önce yayınlanan 25. sayısında ise bir harita yer alıyor. Bu haritada, İncirlik üssünün doğusundan kalkacağı varsayılan çeşitli tipte uçakların, uçuşlarındaki savaş menzilleri gösteriliyor.

TÜRKİYE'DE ÜSLENECEK UÇAKLARIN MENZİLİ — Yukardaki deniz mili ölçekli haritada, Türkiye'de İncirlik'in doğusunda, üslenecek uçakların Körfez savunması için uzaklıkları menzili görülüyor. Haritanın sağ üst köşesinde uçak tipleri ile deniz mil ölçüsüyle menzilleri belirtiliyor. F—111 uçaklarının karşısında yer alan (Refuelled) sözcüğüyle bu uçakların o uzaklıkta havada yakıt alabilecekleri anlatılıyor.

Şüphesiz emperyalistlerin, ilerici ve devrimci gelişmeleri önlemek amacıyla başlattıkları bu girişimler, dünya devrim güçleri açısından çok soylu bir gerçeği kanıtlarken, hızla nihaî hesaplaşmaya doğru giden bu mücadelenin beklenen bir sonucu olarak, emperyalist güçler arasındaki çelişki ve parçalanmışlığı da alabildiğine derinleştirmektedir.

Dünya devrim güçleri açısından soylu bir gerçeği kanıtlamaktadır, çünkü; emperyalistlerin gücünün zirvesini teşkil eden NATO ittifakı, halkların devrimci atılımı karşısında işlemez hale gelerek, kuklalarını halklarına karşı savunacak özel birlikler durumuna düşmüştür. Bu gerçeği böylece tesbit etmek, hiç bir zaman, emperyalizmin üstün saldırı gücü olan NATO'nun günümüzde ulaştığı örgütsel ve teknik üstünlüğü küçümsediğimiz anlamına gelmez. Ancak NATO, bahsedilen tüm üstünlüklerine rağmen, günümüzde halk hareketlerinin ulaştığı boyutlar karşısında objektif olarak bir güçsüzlüğe dönüşme ve halklarla nihaî hesaplaşmalara hazırlanma durumundadır.

İşte bu noktada ABD'nin bu süreci hızlandıran girişimlerine karşı durarak, nihaî hesaplaşmadan kaçınmak, ve başka yol ve yöntemlerle bu süreci uzatmak isteyen AET ve ABD emperyalistleri arasında, henüz açık mücadele biçimlerine bürünmemiş de olsa ve şimdilik daha çok ittifak içinde halledilmesi gereken bir sorun olarak da dursa, ciddi ayrılıklar sözkonusudur. Bu konudaki görüş ayrılıkları şu veya bu vesileyle sık sık basına yansımakta ve bahsedilen güçlerin yetkililerince dile getirilmektedir. Sürecin özelliklerinin kavranması bakımından, bu gerçeğin doğru tesbit edilmesi zorunludur. Ancak buradan hareketle, günümüzde derin ekonomik ve sosyal krizler içinde kıvranmakta olan bu emperyalist çevrelerden, özellikle emperyalizmin genel çıkarlarının sözkonusu olduğu Ortadoğu gibi alanlarda, ABD'nin açık işgal ve müdahale gibi girişimlerine karşı ciddi bir muhalefet beklemekte yanıltıcı olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu çıkmazları, kendi çıkarlarını korumada tam bir politik yöntem haline getiren ABD emperyalistleri, herkesi hayrete düşüren girişimlerini bu nedenle fazla bir engelle karşılaşmadan hızla yürürlüğe koymayı başarabilmektedirler.

daha fazla atılım yapmasına, Ortadoğu devrimci güçlerinin kendi aralarında ve sosyalist güçlerle olan ittifaklarını daha da pekiştirerek peşpeşe halk devrimlerinin gerçekleşmesine yolaçacaklardır.

Çünkü, ABD emperyalistlerinin çıplak bir zor ile ayakta tutmaya çalıştığı kukla yönetimler, halktan bütünüyle tecrit olmuş, sosyalist ülkeler karşısındaki saldırgan konumları iyice gün yüzüne çıkmıştır. Kısaca bu yönetimler, objektif durumları gereği, halkların bağımsız ve özgür gelişme talepleri önündeki engel olma konumlarıyla, tam bir hedef haline gelmişlerdir. ABD emperyalistlerinin, güçlerini dağıtarak bunun için en elverişli konuma getirdikleri Filistin sorununda bile açıkça görülmektedir ki, bu köhnemiş güçlere dayanarak bölgede her hangi bir sorunu çözmek mümkün değildir. Onların çıkarlarını bölgemize hakim kılmada başvuracakları tek yöntem zordur. Ve o da tüm halkları katliamdan geçirme mantığına dek geliştirilmiştir. Ancak, ABD emperyalistleri ve uşaklarının vardığı bu sonuç ne çağımızın gerekleri ve ne de insanlığın gelişim kuralları ile bağdaşmamaktadır.

Dünya sosyalist sistemi, gücünü her geçen gün arttırarak ilerici ve devrimci gelişimler için objektif rolünü oynamaya devam eder ve bu temelde hergün dünyanın çeşitli yörelerinde en geri halklar bile kendi özgüçlerine ve halkların enternasyonalist desteklerine dayanarak, ulusal ve sınıfsal köleliğin karanlığını delerken, ABD emperyalizminin salt askeri ve ekonomik zor uygulamaları ile, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı şanlı bir direniş içinde olan Ortadoğu halklarını tutsak edebileceğini, veya onları toptan imha edebileceğini düşünmek olanaksızdır.

Gerçeği, objektif olarak böyle tesbit etmekle birlikte, bölge ilerici ve devrimci güçleri, düşmanın gücünü küçümsemeden, onun halklarımız için tezgâhladığı oyunları gözardı etmeden, gelişmeleri adım adım izlemek ve bu gelişmelere karşı kendi tedbir ve örgütlenmeleri içinde yine hiçbir ihtimal ve yetersizliğe gözyummaksızın amansız bir mücadele içinde olmak zorundadırlar.

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin karşı-devrimci girişimleri yüzünden bugün kaderleri herzamankinden daha fazla birbirlerine bağlanmış olan Ortadoğu halk güçleri, kendi

Yukarda kısaca değindiğimiz gibi, "Çevik Kuvvetler" denilen özel müdahale birlikleri ve bu adlar altında yürütülen hazırlık çalışmaları, esas olarak, bölge halk hareketlerine karşı kukla yönetimleri ayakta tutmak ve bu güçlerin müdahalesi ile ABD emperyalistlerinin çıkarlarını bölgeye hakim kılmak için Ortadoğu ilerici ve devrimci güçlerini ve halk hareketini ezmeye yöneliktir.

ABD emperyalistlerinin en has uşakları olan sömürgeci-Türk faşistleri ile el ele Kuzey-Batı Kürdistan'da yoğunlaştırdıkları hazırlıkları, bu gerçeği tartışmasız bir biçimde doğrulamaktadır. Çünkü, bir NATO ülkesi olan Türkiye, emperyalizmin bölgeye ilişkin politikalarını, yönelim ve uygulamalarını yansıtan bir ayna gibidir.

Türkiye'deki bir burjuva uşağı bir takım çevreler tarafından **"Millî çıkarlar tarafından belirlenmiş bağımsız dış politika"** olarak lanse edilmek istenen Türkiye'nin 1980'lerden sonraki esnek Ortadoğu politikası, esasta emperyalistlerin Türkiye'ye oynatmak istedikleri rolü uygulama imkânı ve manevra alanı yaratmak amacına yönelik, bütünüyle güdümlü bir politikadır. Bu politikada Türk burjuvazisinin Ortadoğu pazarına yönelik ihracat talepleri son

Prof. Wohlstetter, bu bölümde şunları söylüyor:

«Coğrafi konumları açısından bakıldığında Türkiye'deki üsler stratejik açıdan en uygun uzaklıkta bulunmaktadır. Örneğin İncirlik'in doğusundan kalkacak F-111'ler Kafkaslar ve Hazar Denizi bölgesindeki saldırı kaynaklarına vurabilirler, ayrıca körfeze Kuzey bölgesine kadar ulaşabilirler. Menzil yakıt deposu olan F-15'ler aynı uzaklık içinde kesme ve hücum misyonları görebilirler. Türkiye'deki üsler savaş menzilleri daha kısa olan uçaklarımızın büyük bir bölümünün, saldırı kaynaklarını vurabilmeleri için bölgedeki tek olanaktır. Türkiye, Kafkaslar'daki Erivan'dan, yalnızca 200 mil uzaklıkta olan ve Hazar Denizi'ne yakın olan mükemmel üslere sahiptir.

Önemle not edilmesi gereken bir nokta da Umman Sultanlığı, Somali ve Kenya'daki üsleri NATO standartlarına getirmenin yüzlerce milyon dolara malolacağıdır. Halbuki Türkiye'deki üsler NATO standartlarındadır ve zaten NATO altyapı fonlarıyla inşa edilmişlerdir. Bu üslerin bir kısmı aynı zamanda NATO hava savunma istasyonları sistemi (Nadge) ile bağlantılıdır.»

DEVAMI GELECEK SAYIDA

DÜZELTME

"İnceleme ve Yorum" yazımızın, 1. sütunundaki 2. paragrafın 13. satırı geçen sayımızda eksik yazılmıştır. Doğrusu şöyledir;
...olan "Çevik Kuvvetler" sorunu, ABD stratejisini çizenler tarafından 1970'li yıllardan beri üzerinde çalışılan bir plandır. Emperyalizmin dünya genelinde içine girdiği ekonomik ve siyasal kriz, 70'li yılların sonlarında hem sisteminin kendi içindeki ve hem de...

şehit edilişinin 3. yıldönümü

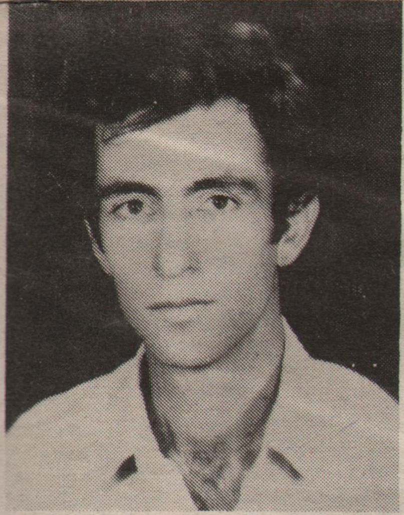
EDİP SOLMAZ'ı SAYGIYLA ANIYORUZ

Ulusal ve sosyal kurtuluşları için kavgaya atılan halkların mücadele tarihlerinde öyle olaylar vardır ki; bunlar bütün bir mücadele süreci boyunca etkisini sürekli hissettirir, gelişmelere yön verir, yol gösterir ve tarihe malolurlar. Böyle günleri yazmamak, anlatmamak ve anmamak olanaksızdır.

Uzun yıllar derin bir durgunluk, örgütsüzlük ve geriliğin yaşandığı Kürdistan'da, 1970'li yıllar, bu yapının aşıldığı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin politik örgütlenmesine kavuştuğu, geniş proleter ve köylü kitlelerinin hızla kenetlendiği, her türlü mücadele biçiminin pratikte denendiği, bu uğurda nice şehitlerin verildiği şanlı mücadele yıllarıdır.

Kürdistan halkı bu yıllarda etkisini hiç bir zaman kaybetmiyecek olan anlarla sıkça yüz yüze gelmiş, yaşamış, tarihe maletmiş ve ölümsüzleştirmiştir.

Her yıldönümünde bahsetmeden duramayacağımız bu önemli anlardan birisi de, Edip SOLMAZ yoldaşın, MİT ve feodal eşkiya çetesi Ramanlıların işbirliğiyle Ekim 1979'da alçakça katledilmesi olayıdır.

Edip SOLMAZ

Ama, Edip SOLMAZ ve Batman isimleri öylesine içiçe geçmiştir ki, ikisinden bir arada söz etmemek imkânsızdır. Çünkü, Batman halkının sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı mücadelesinde ortaya çıkardığı yüce bir değerdir O.

Zengin petrol kaynakları nedeniyle sömürgeci Türk kapitalizminin Kürdistan'daki hayat damarlarından birini oluşturan Batman, proletaryanın yoğunlaştığı bir alan olması nedeniyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından büyük öneme sahiptir. Bunun bilinciyle hareket eden Kürdistan Devrimcileri, ulusal kurtuluşçu ideolojinin Kürdistan'a henüz yeni yeni taşırıldığı dönemden başlayarak faaliyetlerini bu alanda yoğunlaştırdılar. Başta yüce komünist önder Mazlum DOĞAN olmak üzere, birçok proleter devrimcinin harcadığı çabalar sonucunda, Batman, ulusal kurtuluşçu düşüncenin önemli bir kalesi durumuna geldi.

Devrimci örgütlenmenin ilk adımlarının atılmasıyla birlikte ulusal ve sınıfsal çıkarları temelinde bilinclendirilen Batman isci-leri, azgın baskı ve sömürüye karşı seslerini yükseltmeye başladılar. Her türlü düşman anlayışa karşı kararlı bir mücadele açarak proleterler arasındaki birlik ve dayanışmanın en güzel örneklerini yarattılar. İşçi sınıfını ulusal ve sınıfsal mücadelesinden kopararak, burjuvazinin çıkarlarının uysal bir uydusu haline getirmeyi amaçlayan sarı sendikacılığa karşı önemli kazanımlar elde ederek, sendika seçimlerinde kendi öz temsilcilerini kabul ettirmeyi başardılar.

Kürdistan Devrimcilerinin öncülüğünde Hilvan halkının aşiretçi feodal çete Süleymanlara karşı yürüttüğü mücadeleyle, yıllar boyu sömürgecilere uşaklık yapan bu gerici gürûhun otoritesinin yerle bir edilmesi, genelde olduğu gibi, Batman'da da devrimci mücadele sürecini hızlandırdı. Batman proletaryası ve köylüleri devrimci önderliğin etrafında daha sıkı kenetlenerek, mücadeleyi daha güçlü seviyeye çıkardılar. Öyle ki, Batman, sömürgecilerin ve burjuva basınının en çok saldırdığı alanlardan biri durumuna geldi.

Kürdistan Devrimcilerinin Hilvan'dan sonra Siverek'te de yükselttikleri devrimci mücadele karşısında, sömürgecilerin Kürdistan'daki bir numaralı ajanı durumunda olan eşkiya başı M. Celal Bucak'ın aldığı yenilgi ise, onun konumunda olan tüm gerici güçleri korkuya boğan önemli bir gelişmeydi. Devrimci mücadelenin büyüyen seli karşısında sıranın kendilerine de geleceğini anlayan Raman aşiretinin ileri gelenleri sömürgecilerin de aktif desteğini alarak karşı-devrimci faaliyetlerini hızlandırdılar.

Ama bütün bu gerici çabalar Batman halkının ulusal kurtuluşçu saflarda örgütlenmesini durduramadı. Ve 1979 yılı mücadelenin doruğa çıktığı bir yıl oldu. Bu tarihte yapılan belediye başkanlığı seçimlerine, Kürdistan Devrimcilerinin, bağımsız aday olarak gösterdikleri Edip SOLMAZ, sömürgecilerin tüm engelleyici çabalarına rağmen, yurtsever Batman halkının ortak iradesiyle belediye başkanı seçildi.

Bu olay, Kürdistan halkının yıllardır sömürgeciliğe ve aşiretçi feodal yapıya karşı birikmiş kininin ve kendi öz yönetimine duyduğu özlemin bir sonucuydu. Yine bu olay, PKK'nin, halkın biricik umudu olduğunu ve halkla bütünleştiğinin de en canlı kanıtıydı.

1979 belediye başkanlığı seçimleri sömürgeci Türk devletinin seçim sisteminin gerçek yüzünü de açığa çıkardı. Hilvan'da yurtsever bir adayın belediye seçimlerini ezici bir oy çoğunluğuyla kazanmasına karşılık, sömürgeciler seçimi veto ederek belediye başkanının halka hizmet götürmesini engellediler. Yine Bingöl'de yurtsever bir adayın, adaylığını geçersiz saymak için sömürgeci partilerin desteğiyle MHP'li bir faşisti belediye başkanlığına getirdiler. Ama harcadıkları tüm çabalara rağmen Batman'da başarısızlığa uğradılar.

Devamı 19. savfada

CHE GUEVARA
DÜNYA HALKLARININ ENTERNASYONALİST MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!

Tarihinde akıp giderken Amerika
prangalar keserse eğer yolumuzu
Halkların gözyaşlarıyla ördükleri
bir kefen isteriz sadece
Örtsün diye gerillaların iskeletini
başka bir şey değil

Che Guevara

Asırların kokuşmuş sömürü ve baskı düzenine karşı özgür ve eşit bir gelecek uğruna verdikleri mücadelelerinde halklar bugüne kadar sayısız dayanışma örnekleri ortaya koymuşlardır. Sömürücü düzenin, varlığını devam ettirebilmek için geliştirdiği şoven ve dar milliyetçi anlayışların karşısına dostluk ve enternasyonalist dayanışmayı çıkararak kurtuluşları için tarihi önemde büyük adımlar atmışlardır.

Halklar arasındaki bu dayanışmanın en somut delilleri olan nice enternasyonalist savaşçı, onların ortak özlemlerini kendi benliklerinde duyarak kavgaya atılmış, insanlığın soylu davasında döktükleri kanlarıyla ölümsüzlüğe erişmişlerdir. Ancak, bu enternasyonalist devrim neferlerinden biri varki; enternasyonalist düşüncenin en katıksız ve çıkar gözetmez bir abidesi olarak tüm dünya halklarının beynine kazılmış kavgası, kişiliği ve ismiyle halkların dilinde bir SAVAŞ NARASINA dönüşmüştür. Tarihin tanıdığı en yüce enternasyonalist olan Ernesto CHE GUEVARA, devrimci mücadelesi boyunca ortaya koyduğu katıksız enternasyonalist anlayışı ile halkların kardeşliği ve devrimci dayanışmasının bir simgesi olmuştur. O, bencil çıkarlardan, dar milliyetçi anlayışlardan uzak mücadele anlayışı ve pratiği ile evrensel bir nitelik kazanmış ve tüm dünya halklarının mücadelelerinde örnek aldığı bir önder haline gelmiştir. Bugün enternasyonalizm denilince tüm dünya ezilen ve sömürülen halklarının aklına gelen ilk isimdir CHE. O'nun tüm yaşamı boyunca en canlı biçimde sergilediği enternasyonalist düşüncesini bir mesajında dile getirdiği şu sözlerde de berrakça görmek mümkündür; «*Altında çarpışılan bayrağın insanlığın kutsal kurtuluş hedefi halini alacağı ... gerçek bir proleter enternasyonalizmi gerekli; öyleki yalnızca bugün silahlı mücadeleye sahne olan yerleri sayarsak, Vietnam, Venezuela, Laos, Gine, Bolivya bayrağı altında ölmek, bir Amerikalı, bir Asyalı, bir Afrikalı ve hatta bir Avrupalı için aynı ölçüde arzu edilir ve onur verici birşey olsun. Bayrağı altında doğmadığımız bir ülkenin toprakları üstünde dökülen her damla kan, orada hayatta kalan kişinin daha ilerde kendi ülkesinin kurtuluş mücadelesine uygulamak için edineceği bir deney olacaktır. Ve kurtulan her halk, bir başka halkın kurtuluşu için verilecek savaşta kazanılmış bir aşamadır.*»

1928 yılında Arjantin'de doğan Ernesto Che GUEVARA genç yaşta Latin Amerika'nın birçok ülkesini dolaştı ve bu arada devrimci fikirlerle tanıştı. "Enternasyonalist savaşçı Che"nin doğuşu, O'nun Meksika'da Fidel CASTRO ve arkadaşlarıyla tanışmasıyla başlar, Meksika'da eğitim görerek "Granma" yatıyla 2 Aralık 1956 günü Küba'ya çıkarma yapan Kübalı devrimcilerin arasında Che de vardı. Daha sahile çıktıkları anda karşı devrimci güçlerin saldırısına uğrayan 82 gerilladan geriye, aralarında Che'nin de bulunduğu 10 kişi sağ kaldı. Bundan sonra bütün gücünü Küba'da devrimin zaferi için gerilla mücadelesinin örgütlenmesine adayan Che, devrimin 1959'da zafere ulaşmasının ardından Küba vatandaşı ilan edildi. Che içine girilen yeni dönemde geçmişin yıkıntıları üzerinde yeni bir düzenin, sosyalizmin inşası için çaba harcamaya başladı. Milli Banka Başkanlığı, Sanayi Bakanlığı gibi önemli görevlerde yeraldı.

Küba devriminin yarattığı kıvılcımın ateşlediği Latin Amerika halklarının devrimci mücadelesi bu dönemde yükselmeye başladı. Küba için üzerine düşen sorumluluğu yerine getirdiğine ve Latin Amerika'daki diğer halkların mücadelesine destek olma göreviyle karşı karşıya olduğuna inanan Che, 1965 Eylülünde Küba'dan ayrılarak Latin Amerika'nın bir başka ülkesine, Bolivya'ya gitti.

Bolivya'da gerilla mücadelesini örgütlemeye çalışan Che GUEVARA, yaklaşık bir yıl burada olağanüstü zor koşullar ve yokluklar içinde ama kesinlikle yılgınlığa, umutsuzluğa kapılmaksızın sonsuz bir kararlılık, cesaret ve özveri ile çalışmalarını yürüttü. Küba devrimini zafere götürmüş olan strateji ve taktiği Bolivya'da da hayata geçirmeye çalıştı. Ancak objektif koşulların olgunlaşmış olmasına karşılık, subjektif koşullardaki yetersizlikler nedeniyle zaferi sağlayacak bir mücadele gereğince örgütlendirilemedi. Che yanındaki bir avuç kararlı ve dürüst gerillayla birlikte mücadelesini sürdürürken 7 Ekim 1967 günü karşı devrimci ordu birlikleriyle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirildi ve 9 Ekim günü katledildi.

Che'nin Küba'dan sonra Bolivya'yı mücadele alanı olarak seçmesi O'nun «*İki ... üç ... daha fazla Vietnam yaratalım*» şiarında dile getirdiği düşüncelerini hayata geçirmek amacını güdüyordu. Büyük önder Fidel Castro, Che'nin öldürülmesinin ardından bu konuda şunları yazmıştı: «*Che, Bolivya'daki mücadeleyi ayrı bir olay saymıyor, onu Güney Amerika'nın öteki ülkelerine yayılmakta gecikmeyecek devrimci kurtuluş hareketinin bir parçası olarak görüyordu. O'nun amacı, Latin Amerika'nın emperyalizm tarafından köleleştirilen bütün halklarının ve Bolivya'nın kurtuluşu için mücadele etmek isteyen herkesin katılacağı ve her türlü sekterizmden arınmış bir hareket örgütlemekti.*»

Bolivya'daki devrimci girişimin başarısızlıkla sonuçlanması ve Che'nin karşı-devrimcilerce katledilmesi üzerine çeşitli güçler, O'nun gerilla mücadelesi konusundaki görüşlerinin yanlış olduğunu ve sözkonusu yenilginin de buna en büyük kanıt olduğunu ileri sürdüler. Ancak Che'nin ölümüyle fikirlerinin ve Latin Amerika'daki gerilla mücadelesinin de sona ereceğini savunanlar bu düşüncelerinde yanıldılar. O'nun ölümünden bu yana yaşanan gerçekler düşüncesinin doğruluğunun sarsılmaz birer delilidir. Dünyanın çeşitli ülkelerinde olduğu gibi Latin Amerika ülkelerinde de gerilla mücadelesi üst boyutlara sıçrayarak halklara zafer yolunu açmıştır ve açmaya devam etmektedir. Daha dün Nikaragua'da Sandinista gerillalarının zafere ulaştıkları yoldan bugün Latin Amerika'nın diğer ezilen halkları emin adımlarla ilerlemekte, El Salvador'da, Honduras'ta, Guatemala'da ve daha birçok ülkede gerilla mücadelesi adım adım zafere doğru yolalmaktadır.

Che GUEVARA'nın «*iki ... üç ... daha fazla Vietnam yaratalım*» şiarına Kürdistan'ın dağlarından, ovalarından ve işkencehanelerden ses veren Kürdistanlı devrimciler, bugün her alanda yükselttikleri direnmelerle bu şiarı hayata geçirme savaşımı vermektedirler. Che'nin engin enternasyonalist anlayışının daha doğuşunda bağrında yeşerdiği Kürdistan halkının soylu önderi PKK, bu anlayışı mücadelesinin her alanında egemen kılmıştır.

Henüz bir grup olarak ortaya çıktığı ilk dönemlerden başlayarak sayısız enternasyonalist devrimcinin saflarında yer aldığı PKK, bağrında Haki KARER ve Kemal PİR gibi Türkiye halkının en yiğit evlatlarını barındırmış olmaktan her zaman gurur duyacaktır. Böylesine değerli enternasyonalist önderlerin kanı ile besledikledi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, saflarından nice enternasyonalist savaşçı çıkarmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemde enternasyonalist dayanışmasını pratikte doruğa çıkaran PKK, Filistin halkının haklı davası uğruna birçok değerli kadrosunu şehit vermiştir. Filistin halkının verdiği soylu mücadeleye kanını katık eden enternasyonalist savaşçı Abdulkadir ÇUBUKÇU'nun ardından PKK'li sayısız yiğit savaşçı kızgın savaş ortamında halkların enternasyonalist dayanışmasının en güzel örneklerini sergilerken, yine birçoğu savaş alanında can vermiştir.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin yıllardır Türk halkı üzerinde egemen kılmaya çalıştığı azgın şoven anlayışı parçalayarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde aktif olarak yeralan birçok değerli komünist, PKK saflarında enternasyonalizmin en güzel örneklerini sergilemişlerdir. Değerli önder Haki KARER'in mirasına sahip çıkan bu enternasyonalist kahramanlardan Gürcan ÖZCAN, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna verdiği yüce kavgada, faşist Türk sömürgecilerince şehit edilerek Kürdistan halkının beyninde ve kalbinde ölümsüzlüğe erişmiştir.

Dünyada ve Kürdistan'da sayısız devrimcinin, anısına ve mücadelesine sahip çıkarak, mücadelesinin gücü yaptığı enternasyonalizmin ölümsüz simgesi Ernesto Che GUEVARA dünya halklarının özgür ve mutlu bir gelecek uğruna verdikleri kavgada yaşamaya devam edecektir.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

faşist Türk sömürgecilerinin...

Baştarafı 1. sayfada

sömürgeciliğinin şahsında, emperyalizm ve onun bölge statükosunu hedef aldığı için, başta sömürgeci-faşist Türk egemenliği olmak üzere emperyalizm ve onun yerel uşaklarından oluşan geniş bir düşman cephesinin, ardı arkası kesilmeyen saldırı, komplo ve imhalarına maruz kalmaktadır. Kuzey-Batı Kürdistan'da faşist Türk sömürgecileri tarafından uygulanmakta olan bu saldırı ve imha politikası, Bağımsızlık ve Özgürlük Hareketimizin büyük atılımlar kaydettiği 1978'lerden buyana, halkımızın önder güçlerini yoketmek amacıyla, sistemli bir biçimde uygulanmakta, direniş mücadelesinin gelişmesine bağlı olarak boyutları genişletilip derinleştirilmektedir. Özellikle iki yıldan beri askeri-faşist yönetim altında yaşanmakta olan uygulamaları, bu yönetimle çıkmazdan kurtulmayı hedefleyen ve elindeki son kozu oynayan faşist Türk burjuvazisinin, amacına ulaşmak için nasıl akılalmaz saldırı ve imha planlarına başvurduğunu sergilemesi bakımından önemlidir. Ayrıca bu, faşist Türk sömürgeciliğinin, sadece Kürdistan halkı açısından değil tüm bölge ve dünya halkları açısından, onların bağımsız ve özgür gelişmesi önünde nasıl ciddi bir engel olduğunun anlaşılması bakımından da son derece önemlidir.

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin zirvesini teşkil eden PKK'nın doğuşu ile birlikte, Türk sömürgeciliğinin ve uşaklarının halkımıza ve mücadelemize yöneltttiği baskı ve imha uygulamaları, tarihte onlarca defa sahneledikleri toplu katliamlar yanında, yeni, sistemleştirilmiş ve sürekli yöntemlerle akılalmaz boyutlara vardırılmış, bu uygulamalar sonucunda, Kürdistan yurtsever kitlesinin dörtte üçü gözaltına alınıp çeşitli baskı ve işkencelere uğratılmış, uzlaşıcı karekterde ve olsa halkımızın toplumsal örgütlenmesinin zerresine bile tahammül edemeyen sömürgeci-faşistler, bu yoldaki tüm çabaları zorla tasfiye etmeye çalışmış ve bu amaçla estirdikleri terör ortamında, başta PKK mensupları olmak üzere, yüzlerce Kürdistanlı devrimci ve yurtseveri operasyonlar ve işkence tezgâhlarında katletmişlerdir.

Türkiye devrimci-demokratik hareketinin önder güçleri de faşist Türk devletine karşı yürüttükleri devrimci-demokratik muhalefet nedeniyle bu azgın terör uygulamalarından, nasiplerini almışlardır ve almaktadırlar.

Ancak, içte ve dışta sahip olduğu tüm imkânlara, emperyalizmin kendisine sunduğu etkin desteğe ve bunlara dayanarak yürüttüğü tüm baskı ve imha uygulamalarına rağmen, faşist Türk sömürgeciliği, halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durduramamış ve onun önder gücü PKK'ı yok etmeyi başaramamıştır.

Günümüzde, hem artan ekonomik ve sosyal buhranın çığ gibi büyümekte olduğu siyasal muhalefet ve hem de askeri-faşist cuntanın emperyalizmin bölge politikasının uygulanmasında üstlendiği aktif rol nedeniyle, eskiye oranla yüzkat daha önem kazanmış bulunan devrimci ve demokratik güçlerin Kürdistan ve Türkiye sathında "temizlenmesi" olayının gerçekleşmemesi, faşist Türk sömürgecilerini, bu güçlere karşı mücadelede çoğu kez, faşist mantıksızlık dışında hiç bir mantıkla izah edilemeyen çılgın maceralara sürüklemektedir.

Bunun bir sonucu olarak, faşist Türk sömürgecileri PKK önderliğini ortadan kaldırmak için, komplo ve imha girişimlerini alabildiğine hızlandırmış bulunmaktadırlar.

İçerde ve dışarda PKK önder ve kadrolarına karşı tam bir savaş yürütmekte olan sömürgeci caniler, Diyarbakır zindanlarındaki PKK önder ve kadroları üzerinde özellikle Mart 1982'den bu yana sistemli bir imha planı uygulamakta, Ağustos 1982'ye kadarki 5 aylık süre içerisinde üçü MK üyesi olmak üzere 10'un üzerinde önder kadronun katli ile sonuçlanan bu planlarını, ele geçiremedikleri diğer PKK önder ve kadrolarını da ne yolla olursa olsun ele geçirip yok ederek tamamlamaya çalışmaktadırlar.

Bu amaçla, Partimiz Genel Sekreteri Abdullah OCALAN, önder kadroları Cemil BAYIK, Mehmet KARASUNGUR ve Kesire ÖCALAN hakkında sonderece kaba ve düzmece cinayet suçlamalarıyla İnterpole başvuran sömürgeci-askeri faşist cunta, Hareketimizin önderlerini ele geçirmek ve mücadelemizi uluslararası kamuoyundan tecrit etmek için, çok daha önceden başlattığı alçakça faaliyetlerini Temmuz 1982'de yeniden gündeme koyduğu bu girişim ile sonuçlandırmak istemektedir.

Bu durum karşısında Partimiz, sömürgeci faşist Türk devletinin hiç bir şantaj, baskı ve imha politikasına boyun eğmemiş ve direnişi temel alarak hayatın her alanında gelişmeyi hakim kılmasını bilmiş Hareketimizin şanlı geleneğine uyarak, düşmanın uluslararası planda Partimize ve halkımıza karşı kullanmak istediği silahları, sömürgeci-faşist Türk devletine çevirmek ve onun komplo ve imha girişimlerini bu alanda da sonuçsuz bırakmak için mücadeleyi yükseltmeye karar vermiştir. Bu amaçla İsveç makamlarına ve uluslararası demokratik ve ilerici kuruluşlara bizzat başvurarak olayın üzerine giden Partimiz, askeri faşist cuntanın hareketimizin şahsında tüm devrimci ve demokratik güçleri hedef alan bu girişimini, Türkiye ve Kürdistan devrimci ve demokratik hareketinin gelişimi ve tüm devrimci-demokratik, ilerici güçler için yeni kazanımlara dönüştürmeye kararlıdır. Bu nedenle Partimiz, tüm devrimci ve demokratik güçlere, askeri faşist cuntayı teşhir ve tecrit ederek komplo ve imha girişimlerini boşa çıkarmada ortak mücadele temelinde, üzerlerine düşeni yapmaları çağrısında bulunmayı zorunlu görmektedir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!

YAŞASIN PKK ÖNDERLİĞİNDEKİ KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

YAŞASIN KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

04.12.1982 PKK-MK.

D. Ali Küçük...

Baştarafı 1. sayfada

böyle, eşine ender raslanan bir tarzda sonuçlandırılması şaşırtıcı değildir. Çünkü, tarih boyunca varlığını en barbar yöntemlere dayanarak sürdüren Türk sömürgecileri, dünyada benzerine az raslanan birçok uygulamayı, adeta dünyaya meydan okurcasına Kürdistan'da gerçekleştirmiş ve hâlâ da gerçekleştirmektedirler.

Sözkonusu dava neden bu kadar sürüncemede bırakılmıştır?

Kuşkusuz, bu nedenlerin başında Ağrı'nın Kürdistan devrimi açısından taşıdığı stratejik önem ve PKK Hareketinin bu alanda kaydettiği başarılar gelmektedir.

Ağrı'nın eski bir isyan merkezi olduğu bilinmektedir. Kürdistan'ı kapitalist sömürüye açmak isteyen Türk devletinin, bu amaçla başlattığı yeni işgal harekâtına isyanla cevap veren yörelerimizden biri de Ağrı'dır. Gelişen isyan karşısında en zorlu günlerini yaşayan sömürgeciler, çetin bir mücadeleden sonra her ne kadar bu isyanı bastırmayı başardılarsa da, Kürt insanının gösterdiği cesaretin yüreklerine işlediği korkuyu söküp atmayı başaramadılar. Kadın, çocuk, genç, ihtiyar demeden toplu katliama tabi tuttukları halkın, bir gün kendilerinden işledikleri vahşetin hesabını soracakları düşüncesi, onlardaki tedirginliğin en büyük kaynağıdır. Ağrı'nın, Sovyetler Birliği ve İran'a sınır olması ise bu tedirginliği daha da arttırmaktadır.

Sömürgeciler, bu nedenle Ağrı üzerine titizlikle eğilip, özel bir politika uygulayarak uzun yıllar geniş bir ajan-muhbir ağını örgütlemeye çalışmış ve bunda kısmen de başarılı olmuşlardır.

Ama, geçmişte çekilen acıların en canlı biçimiyle hâlâ belleklerde yaşandığı Ağrı'da, bu başarının kalıcı olması beklenemezdi. Nitekim bağımsızlıkçı düşüncelerin taşırılmasından sonra kaydedilen gelişmeler bunun böyle olmadığını gösterdi. O güne kadar reformist-milliyetçi küçük burjuva akımların varlığına rağmen, bu akımları kendileri için ciddi bir tehlike olarak görmeyen sömürgeciler, Kürdistan Devrimcilerinin faaliyetlerinin yoğunlaştığı andan itibaren, yörede karşı-devrimci faaliyetlerini hızlandırdılar. İstihbarat örgütlerini ve ajan çevreleri harekete geçirerek ve bunların eliyle çeşitli komplolar tezgâhlayarak yurtsever-devrimci hareketin gelişmesini durdurmaya çalıştılar.

Yukardaki tutuklanma olayını da böyle bir komplo sonucunda gerçekleştirdiler. Yöre de aktif faaliyet yürüten devrimcileri tutuklayarak, hem onları devrimci çalışmadan menetmek, hemde devrimci gelişmeyi durdurmak istediler. Ellerinde en küçük bir kanıt olmadığı halde bu davayı yaklaşık altı yıldan bu yana benzeri az görülen bir mahkeme örneğiyle bugüne kadar getirdiler.

Ama, dışardaki çalışmalardan alıkonan devrimciler, içerde de boş durmadılar. Devrimci direnişi bu kez de cezaevlerinde örgütlendirmeye başladılar. Sayısız eylemler ve sergiledikleri yüce direnişlerle, komplolar da dahil, denenen tüm baskı ve işkence metodlarını boşa çıkararak düşmanın her girişimini yerle bir ettiler.

Bu durum düşmanı tam bir çıkmaza düşürdü. Başlangıçta Ağrı'da yürütülen mahkeme, 1978 yılında zamanın Adalet Bakanlığı'nın müdahalesiyle Samsun'a aktarıldı. Ama,Ağrı'daki gibi, Samsun'daki mahkeme heyeti de, bu direnişler karşısında davanın altında kalkamayınca, sömürgeciler, çözümü; davanın elemanlarını ayrı ayrı Afyon, Burdur, Niğde cezaevlerine dağıtmakta buldular. Aynı süreçte, mahkemeyi de tutukluların gıyabında sürdürdüler. Bu uygulamayla devrimcileri birbirinden tecrit ederek dayanaksız bırakmayı ve devrimci direnişi boğmayı amaçlamaktaydılar. Fakat, bu yol da kendileri için bir çözüm değildi. Devrimciler, eylemlerini Burdur ve Niğde cezaevlerine de taşırarak, daha büyük direnişler örgütlemeye devam ettiler. Sivil mahkemeler döneminde bir türlü haledilmeyen bu dava, cuntanın yönetime gelmesiyle birlikte, Erzurum askeri mahkemesince görülmeye başlandı. Kürdistan halkına karşı açık bir imha savaşı başlatan cunta, en küçük bir kanıta dayanmaksızın davayı bir idamla sonuçlandırdı.

İdam İşkence ve Katliamlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direniş Savaşını Durduramaz!

PKK II. Kongresi yapıldı

Baştarafı 1. sayfada

Sömürgeci Türk burjuvazisinin 12 Eylül 1980 faşist darbesini yapmasındaki en temel etkenin PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimi olduğu bizzat cunta tarafından da ifade edilmektedir. "Bölücülüğe ve yıkıcılığa" karşı ordunun yönetimi ele aldığını söyleyen cunta, 12 Eylül'den sonra da PKK Hareketini saldırılarının hedefi haline getirmiştir.

PKK'nin birçok önder kadro ve savaşçısının bulunduğu Diyarbakır cezaevindeki uygulamalar ve PKK önder kadrolarına yönelik katliamlar, Türk sömürgecilerinin PKK ve Kürt halkına yönelik politikasının açık örnekleri olarak değerlendirilmektedir. Bilindiği gibi, PKK-MK üyelerinden Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve birçok savaşçı cunta tarafından çeşitli zamanlarda katledilmiştir. PKK mensubu birçok devrimci ve savaşçının da, hâlâ üzerlerinde uygulanan insanlık dışı faşist işkencelere rağmen yüksek bir direniş örneği gösterdikleri sürekli gelen haberler arasındadır.

Sömürgeci Türk devletinin saldırılarına en çok maruz kalan bir hareket olmasına karşın,PKK'nin 12 Eylül faşist cuntası sonrasında da gücünü önemli oranda koruduğu ve her alandaki hazırlıklarını en yoğun biçimde sürdürdüğü bilinmektedir. PKK, cunta sonrası devrimci faaliyetlerinin en somut ifadesi olarak 1981 Temmuz'unda Parti 1. Konferansını yapmış, ve gerçekleştirdiği bu Konferansla, cuntanın devrimci güçleri yokettiğine ilişkin iddialarını en kesin biçimde yalanlamıştır.

PKK'nin,1. Konferansı ardından, devrimci güçleri ortak bir mücadele cephesinde birleştirmeye çalıştığı ve bunun için AFMBC ve KUKK adı altında çıkardığı cephe platform taslaklarıyla ilk ciddi adımları attığı bilinmektedir. PKK'nin de yoğun çabaları ve öncülüğüyle Türkiye'de FKBDC kurulmuş ve bu cephe cunta karşısında muhalefetin tek sesi haline gelmiştir. Türkiye devrimci hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimi açısından önemli bir adım olarak değerlendirilen FKBDC'nin sürekli güçlendiği bilinmektedir.

Ortadoğu'da emperyalist ve siyonist saldırılara karşı Filistin ve Lübnan halkının mücadelesinde de aktif bir rol oynayan PKK, İsrail'in 5 Haziran saldırısında proletarya enternasyonalizminin en açık örneklerini sunmuş, emperyalizme karşı mücadelenin,halkların ortak direnme sorunu olduğunu pratik mücadelesiyle kanıtlamıştır.

Başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgeye yönelik planlarının uygulanışı olarak 5 Haziran İsrail saldırısı sonrasında, daha savaşın sıcaklığı içinde 2. olağan Kongresini yaparak, I. Konferansında olduğu gibi, bu kez de emperyalizmin planlarının nasıl fiyaskoyla sonuçlandığını göstermiştir. Bölgede önemli bir direnme öğesi olarak sürekli güçlenen PKK'nin geliştirdiği mücadeleyle,yalnızca Türk devleti için değil, bölge gericiliği ve emperyalizm açısından da ciddi bir tehlike olduğu bilinmektedir. Böylesi koşullarda gerçekleşen PKK 2. Kongresi, kendi mücadele alanında taşıdığı önemin yanısıra uluslararası alanda da önemli bir gelişmedir. 1981-Temmuzunda gerçekleştirdiği Parti I. Konferansında mücadelenin geçmiş ve gelecek aşamalarını değerlendirerek hatalarını görmede de büyük bir cesaret örneği gösteren PKK, 2. Kongresinde gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve gerekse Ortadoğu ve dünya devrimci güçlerinin durumlarına ilişkin değerlendirme ve eleştirilerinde ulaştığı sonuçlarla, Türkiye ve bölge devrimlerinin gelişiminde oynadığı rolü ortaya koymuştur.

Gazetemiz Serxwebûn, PKK 2. Kongresine ve sonuçlarına ilişkin, özellikle de okuyucularından bize ulaşan haber, yorum ve değerlendirmeleri daha sonraki sayılarında da yayınlamayı sürdürerek, Kongrenin kazanımlarını kamuoyuna maledebilmek için üzerine düşeni yapacaktır.

Hüseyin Balkır...

Baştarafı 3. sayfada

Cunta bu politikayla nereye varmak istemektedir?

Bu olayın da ortaya koyduğu gibi, bugüne değin yüzlerce insanın kanına giren, binlercesini sakat bırakan, onbinlercesini zindanlarda çürütmeye çalışan cunta, şimdide uluslararası plana el atmakta, işbaşına geldiğinden beri Türkiye ve Kürdistan'da aralıksız sürdürdüğü devrimci avını bu alana da kaydırmak istemektedir. Bu politikasından sonuç alabilmek içinde, en ağır cezalar ve idam talebiyle yargıladığı devrimcileri "terörist" ve "adi suçlu " gibi göstermektedir. Böyle bir taktikle kendisine her alanda destek veren Avrupa emperyalistlerinin işini de kolaylaştırmakta, kamuoyundan gelebilecek muhtemel tepkilerin önünü almaya çalışmaktadır.

Bu konuda kendisine en büyük desteği ise,Federal Almanya sağlamaktadır. Bugüne kadar uyguladığı yabancılar politikasıyla kitlelerimizi zor durumda bırakan, devrimci ve demokratların siyasi iltica istemlerinin önüne en olmadık engelleri çıkarıp reddederek kendi hukuk kurallarını dahi gözardı eden Almanya hükûmeti, artık bunlarla da yetinmemekte, diğer ülkelere de müdahale edebilmektedir. Hüseyin BALKIR olayı bunun en bariz örneğidir. Hüseyin BALKIR politik bir mültecidir. Ve uluslararası yasalarla hükme bağlanarak güvence altına alınan bu hak, kendisine Fransız makamlarınca tanınmıştır. Fransa'nın verdiği politik mülteci pasaportuyla Birleşmiş Milletlere üye tüm ülkelere giriş ve çıkış hakkı vardır. Federal Alman hükûmeti buna rağmen, takındığı bu tutumla yaptıkları anlaşmaları yeri geldiğinde ihlal etmekten çekinmiyeceğini belirtmiştir. Hüseyin Balkır'ın iltica istemini kabul eden Fransız makamlarının olaya müdahalesini bile dikkate almaması ve tutumunda diretmesi ise sorunun ciddiyetini ortaya koymaktadır.

Kuşkusuz olayın açığa çıkardığı bir gerçekte Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimci ve demokratların yeni bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduklarıdır. Hüseyin Balkır olayı bu politikanın nereye vardırılacağının bir göstergesidir. Eğer cunta bunda başarılı olsaydı, bu politikanın önümüzdeki günlerde hızlandırılarak sürdürüleceği açıktı. Bunun belirtileri daha şimdiden görülmektedir. Bu durum devrimcilerin çalışma alanlarını da daraltacak ve iş yapamaz duruma düşürecektir. Faşist cuntanın ve baş destekçisi emperyalistlerin son politikayla varmak istedikleri en büyük hedefte budur.

O halde tüm demokrat ve devrimciler daha işin başındayken uygun tedbirleri alarak bu politikayı etkisizleştirmek zorundadırlar. Gereken duyarlılığı göstererek, politik mülteciliğin güvencesini ortadan kaldırmak isteyen cunta ve destekçilerinin amaçlarına ulaşmasına meydan vermemelidirler.

Tariş...

Baştarafı 3. sayfada

kondu halkının ve emekçi ailelerinin de desteğiyle fabrikaya giden tüm yollar barikatlarla kapatılmış ve direniş günlerce sürmüştü.

Direnişi ezmek isteyen faşist kolluk kuvvetleri; hazırladıkları her türlü komploya rağmen, direnişin daha da boyutlanması ve büyük bir kararlılıkla devam etmesi karşısında, bu kez dozer ve panzerlerle işçilerin üzerine yürümüşlerdi. Olay sırasında direnişçilerle kolluk kuvvetleri arasında meydana gelen çatışmada işçilerden 3 kişi katledilirken, yüzlercesi de gözaltına alınmıştı.

Bugün böyle bir direnişe katıldıklarından ötürü faşist mahkemeleri önüne çıkardığı Tariş işçilerine ağır cezalar yağdıran cunta, onların şahsında Türkiye işçi sınıfını devrimci mücadelesin koparmak istemektedir. Ama bu cezalar, Türkiye işçi sınıfının mücadele inancını pekiştirerek, direniş azmini daha da bileyecek, bağrından Tariş direnişi gibi güçlü bir direnişi çıkaran Türkiye işçi sınıfı, devrimci kavgasında yeni yeni Tarişler yaratarak sınıf düşmanlarına hakettikleri cezayı vermekte gecikmeyecektir.

WEŞANÊN SERXWEBÛN
(Serxwebûn Yayınları)

Türkçe

1. Politik Rapor	10,-DM
2. Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerinde	4,-DM
3. Toplu Yazılar – Mazlum DOĞAN	15,-DM
4. Mazlum Yoldaşın Anısı Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir (BİTTİ)	4,-DM
5. 12 Eylül Faşist Cuntası Birinci Yılını Doldururken (BİTTİ)	3,-DM
6. PKK 4. Yılını Yaşıyor	2,-DM
7. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu –Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi-Program Taslağı–	10,-DM
8. PKK – Program	3,-DM

Almanca

1. INFO I	1,5,-DM
2. INFO II	2 ,-DM
3. Kurdistan Report	2 ,-DM

Not: Çıkmış tüm Serxwebûn gazetesi sayıları posta ücreti dahil ödemeli gönderilir.

İsteme adresi: Serxwebûn Verlag u. Handels G.m.b.H. Dağıtım Servisi
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1 / B.R. Deutschland
Ödemeler için: Deutsche Bank Köln Konto Nr. 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr. 2690 16 507 (BLZ: 370 100 50)

10 militanên şoreşger...

Destpêk dı rûpelên 15 an de ye

Nemaze tıştê ku vi beşi têdıgerine pêşdehatınên jı 1970 yi ta 1980 yi bejn da; şerê İran û Irak saziya İranê yi anti-Amerika û pêşveçûna Tekoşina Rızgariya Netewa Kurdıstan saziya emperyalizm û kedxwariyê lı ser wi beşi bêzarkırıbû, lê lı paraleli van pêşveçûnan lı vi beşi emperyalizm û hêzên paşverû jı bo beş ketıbûn rewşeke talûke. Hereketa şoreşgere ku hazırıyake xwe ya gıring amadekırıbû û gıhiştıbû tenga pêşdehatınek diyari PKK, û nemazeyên destdırûvi dı vi beşi de xebata xwe diyarkırıbû, dıke bêhnek remza hêza Tekoşina Rızgariya Netewa Kurdıstan bıafırandına. Hêzeke şoreşgere ku pêşde hatıya û xwe dıde parastına vê derhatınê, herweki saha Lubnanê ya ku hêzeke tekoşina xwe wundakırıya jı hêla gıringiya jiyana kışandına tekoşina rızgariya gellê vi beşi lı holê bû. Tê zanin ku şoreşger jı bo pêşveçûnek wani derbinın holê ketın nav karûbareki gıran.

Lı gel ev hemû nemazeyên xwe lı vi beşi potansiyela şoreşgeri ya ku hat hecıqandın, tunekırına pêşveçûnên şoreşgeri û lı hember tekoşina rızgariya gellên vi beşi jı bo hêzeke dıj-şoreş pêşde binın û bıtêkılinın, jı bo emperyalizmê cûntaya Tırke faşist û paşverûtiya vi beşi politikeke hevkar dı dominın; dı beş de, CİA, MİT, SAVAK û istıxbarata Iraq ve dıxebıte. Hêzên Çewik yên USA jı bo hêzeke êrişkar anine vi beşi û bı taybeti lı dıji tekoşina rızgariya neteweyên gellên vi beşi û yê Kurdıstan wê bıkarbinın, lew bı cihkırıne; lı hawirdor û cihê vi beşi de 10 balefırgeh(havaalanı), lı vêderê her babet fırokên şerê ku hêsani dıkare dakevın û rabın, jı bo vêya pêkbinın, vêgavê dest bı xebatê kırıne. NATO, USA û cûnta Tırke faşist bıhevkariyên xwe lı vi beşi timên kontrgerilla bırêxıstıne û lıvên (faaliyet) xwe dıajon, jımara hêzên komando herdem zêde dıbe. Jı vê cihê paşverûtiya vi beşi ji jı hêla van hêzanan de bı hêzên mılis tên cıvakırdın, teng û dahfên ajan û muxbira bı hêz dıkın.

Jı hêlan van hêzanan de dı vê tevgêra şoreşgeri ber lê bê gırtın, lı gel zulm tê kırın, komplo lı dıj Hereketa PKK û şoreşgeran sazdıkın. Ev bûyera ku lı ser çemê Hêzıl çêbûye ji, komploke bı vi rengi amade bûye û jı hêlên mılis û ajanan de fêde hatiye gırtın lew kontrgerilla bıkarani. Ancaxev bûyer ne bûyerek lıhevhatiye, jı bo partizanên PKK bı hawaki zanin hatiye hazırkırın. Lewra xeta lıberxwedana şoreşgeriya PKK û hêza wê ya hereketa gırseyên gel dıxırê, jı bo potansiyela rızgarixwaziya netewa bılındiya Kurdıstan ve bûye yek û rê jı pêşveçûna şoreşgeri re wê gıring veke, wê hêzên xwesıparvan, ajan û muxbir cuda bıke, û bı vana ji namine lı ber guhertınên gıring û diyare wê bıbe bıngeha pêşveçûnê. Bı vê rewşê PKK jıbo emperyalizm, kedxwariya Tırke faşist û paşverûtiya beş talûkake gıran û ciddi şani dıde. Jı bo ev hemû hêzanan rê û destûrê nedın pêşveçûnek wani û ber lı lıvbaziyên PKK bıgrın, wê komployên bı vi rengi dı demên tên de hin zû bıkın, pırbıkın û bıkar binın, evya jı vê bûyera dawiyê carek dın diyare.

Herçuqasa lı gel tevgêra em vê re westiyan ji, em navên şoreşgerên ronakrewan ho nebûn û dı derheqê vê bûyerê de herçuqasa hin baş nebûne xwedi zaninê ji, bûyer bıxwaze nexwaze weke diktatoriya Batista û hemberê kedxwarıya USA jı bo cıvakbendiya tekoşina rızgariya gellê xwe û çina proletaryayê Kuba bırêxe şoreşgerên Kubayê yên ku çûn welatê xwe weke vê komployê lı komployan rasthatıbûn, bı bira me tine. Lê herçuqas lı rasthatına komployan hêzên xwe jı şeşan pênc wundakırın ji şoreşgerên Kubayi ku dı şer de xwe xılaskırın, tekoşina biranina ronakrewanan kırın bıngeh û jıxwere kırın hêz û pêgıhiştıne armanca xwe, tekoşina şoreşê gıhiştıne bırın serefraziyê û gıhiştın baweriya xwe. Wê şoreşger û gellê Kurdıstanê ji tekoşina biranina partizanên gernase dı komployek wani de ronakrewan bûne, jı xwe re bıkın bıngeh û hêz. Jı bo bûna hatınê bı vi hawayi qet lıva tu dıjmıni wê bernegre, serefrazi ya gellê me ye.

Edip SOLMAZ...

Baştarafı 17. sayfada

Edip SOLMAZ'ın şahsında Batman'da uğradıkları bu yenilgiyi hazmedemeyen sömürgeciler, yeni oyunlar tezgahlamaya başladılar. MİT ve feodal eşkiya çetesi Ramanlılar eliyle hazırladıkları bir komploda 12 Kasım 1979 günü Edip yoldaşı hunharca katlettiler.

Edip SOLMAZ'a sıkılan kurşunlar halkın özgür iradesine, bağımsızlığa duyduğu derin özlemine sıkılmış kurşunlardı. Ve bu olay; sömürgecilerin yenilgilerinin itirafı, önünde diz çökmek zorunda kaldıkları halkın iradesinden duydukları korkunun ifadesiydi. Çunkü, Edip SOLMAZ'ın belediye başkanlığına geldikten sonra halkın sorunlarına çözüm getirebilmek, ihtiyaçlarını sağlamak için harcadığı bitmez tükenmez çaba, halk kitlelerini derinden etkilemiş, devrimcilere duyulan sevgi ve güvenin daha da pekişmesine yolaçmıştı. Yalnızca Batman'da değil, diğer yörelerde de etkisini duyuran bu olay, sömürgeciler için bir korku ve tedirginlik kaynağıydı.

Edip yoldaşın ölümü başta Batman olmak üzere, Kürdistan çapında geniş yankılar uyandırdı. Mücadele en geniş kitleleri hızla saflarına çekti. Bu mücadele karşısında teşhir olan feodal çete, cinayetlerini kadın ve çocukları katletmeye kadar vardırdı. Şikeftan köyünde oturan yurtsever bir aileye yolladıkları bombalı bir paket, üçü kadın diğerleri çocuk olmak üzere altı kişinin ölümüne yolaçtı. Fakat bu saldırılar halkı yıldırmak bir yana, mücadele azmini daha da bileyerek PKK'nin saflarında daha büyük bir güçle mücadele etmeleri sonucunu doğurdu.

Edip SOLMAZ, 1952 yılında Diyarbakır'a bağlı Bismil ilçesinin "Geramemo" köyünde doğdu. Ankara Harb Okulu'nu bitirip assubay olan Edip yoldaş, orduda görev yaptığı dönemde ulusal kurtuluşçu ideolojiye sempati duymaya başlayarak, 1978 yılında Kürdistan Devrimcileri safında yeraldı. 1979 seçimlerinde bağımsız aday olarak Batman belediye başkanlığına seçildi. Seçilmesinde, Batman halkının, PKK'nin ideolojisi ve önderliğine duyduğu güvenin temel etken olmasının yanısıra, Edip SOLMAZ'ın kişiliğinin de payı vardır. Sonderece alçakgönüllü, proleter bir kişiliğe sahipti. Her türlü küçük-burjuva anlayıştan arınmış, halka engin bir sevgiyle bağlı olan ve kendisini kitlelere kabul ettirmesini bilen bir devrimciydi. Seçimlere adaylığını koyarken sömürgeciler ve ajanlarının hedefi haline geleceğinin bilincindeydi. Görevde kaldığı çok kısa zaman zarfında halkın sorunlarına çözüm getirebilmek, için sonsuz bir özveriyle çalıştı. Bütün bu çabalarıyla halkın büyük sevgi ve güvenini kazandı. Öldürüldüğünde yediden yetmişe tüm Batman halkı cenaze törenine katılarak sömürgeciliğe ve feodal çetelere duyduğu kin ve nefretini haykırdı. O'nun katledilmesi Batman halkının olduğu kadar, tüm Kürdistan halkının da devrimci önderleri PKK etrafında daha da kararlı bir tarzda kenetlenmesine yolaçtı.

Yaşamı,mücadelesi ve kişiliğiyle örnek bir devrimci olan Edip SOLMAZ, ulusal kurtuluş direniş savaşımızda yaşıyor,yaşayacaktır.

Yaşasın Kürdistan halkının sömürgeciliğe ve feodal zorbalığa karşı soylu mücadelesi!

10 devrimci militan...

Baştarafı 1. sayfada

inancının daha da güçlendiğini bilmektedirler. Nitekim, 4 yılı aşkın bir süredir, düşmanın uyguladığı her türlü imha planını, her alanda yürüttüğü kararlı direnişiyle yırtmayı başaran PKK'ın; yeni dönemin özelliklerine uygun olarak yükseltiği direniş mücadelesi de halk kitleleri tarafından büyük destek görmektedir. Bunu bilen sömürgeci güçler, Kürdistan'daki her gelişmeyi büyük bir dikkatle izleyen Kürdistan halkının bu yeni gelişmeden haberdar olmasını engellemek için, böylesine iğrenç, adi ve gülünç bir yalana baş vurmak zorunda kalmışlardır.

Yöntem yeni değildir

Bu tür olaylar geçmişte de olmuştur, ve bu yöntem PKK partizanlarına karşı Türk sömürgecilerinin sürekli başvurduğu bir yöntem haline gelmiştir. Bilindiği gibi, 9 Eylül 1982'de Urfa-Bozova'nın Koçhisar köyü civarında komando birliklerince yakalanan PKK partizanı Adnan ZİNCİRKIRAN da, yapılan ağır işkenceler sonucu katledildikten sonra cesedi Fırat nehrine atılmıştı. Yine 9-10 Eylül 1979'da Siverek'in Axşun köyünde MİT'in desteğindeki feodal eşkiya çeteleri tarafından kurşunlanarak katledilen PKK partizanları Cuma TAK, Cuma BOZKOYUN, Sadun DEMİRKOÇ, Ali ÇAT, Abdurahman MANAP'ın cesetleri de aynı şekilde Fırat'a atılmış, ve tanınmaz bir durumda bulunmuştu.

Ayrıca olayın meydana geldiği yöre bu tür olayların çokça geliştiği, komando birliklerinin ve kontr-gerilla timlerinin halka sürekli zulüm ettiği, çok sayıda devrimci ve yurtseveri katlettiği bir alan durumundadır. Hatırlanacağı üzere, 13 Ağustos 1982 günü PKK partizanı Süleyman TUĞCU yine aynı yörede komando birlikleriyle girdiği silahlı çatışma sonrası şehit düşmüştü. Ekim-Kasım aylarında komando birliklerinin ve kontrgerilla timlerinin sürdürdüğü azgın terör ortamında meydana gelen birçok çatışmada ise bugüne kadar 20'ye yakın yurtseverin katledildiği bizzat bu olaylara tanık olanlar tarafından belirtilmektedir.

Kuşkusuz bunların hiç biri tesadüfi olaylar değil, tersine, yörenin taşıdığı siyasi önemin bir sonucudur. Yöre hem coğrafik olarak, hem üç devletin sınırlarını içine alması nedenleriyle siyasal olarak ve hem de parçalanmış Kürdistan'ın merkezini, en iç kesimlerini oluşturması nedeniyle kitlesel olarak stratejik bir alanda bulunmaktadır. Bu öneminden ötürü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından olduğu kadar, Türkiye, Irak ve İran halklarının kurtuluş mücadeleleri açısından da stratejik bir konuma sahiptir. Bu nedenle geçmişten bu yana çeşitli devrimci yurtsever güçler mücadelelerini bu alana dayandırmak ve gelişmek istemişlerdir. Buna karşılık emperyalizm, Türk, Arap ve Fars sömürgecileri de bu alanın halk devrimlerine hizmet eder bir hale gelmesini önleyebilmek için yurtsever devrimci güçlere yönelik çeşitli komplo ve katliamlar tezgahlamışlardır.

Özellikle yöreyi yakından ilgilendiren 1970'li yılardaki gelişmelerin 1980'de varmış olduğu boyutlar; İran-Irak savaşı, İran yönetiminin anti-Amerikancı tavrı ve Kürdistan halkının gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi emperyalist ve sömürgeci denetimi zayıflatmış, bu gelişmelere paralel olarak bu yöre de emperyalizm ve bölge gericiliği için tehlikeli bir alan durumuna gelmiştir. Belli bir gelişim seviyesine ulaşan ve ileri gitmek için önemli hazırlıklar yapmış olan devrimci hareketin (PKK), bu çalışmalarını yörenin elverişli özellikleriyle birleştirmesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin güçlü bir hamle yapması sonucunu doğuracaktır. Gelişmiş bir devrimci mücadelenin bu alana dayanarak ortaya çıkmasının, Lübnan sahası gibi bir mücadele üssünü kaybetmiş olan bölge halklarının kurtuluş mücadeleleri açısından taşıdığı hayatî önem ortadadır. Devrimcilerin böyle bir gelişmeyi ortaya çıkarabilmek için yoğun çabalar harcadıkları bilinmektedir.

Bütün bu özelliklerinden dolayı yörenin taşıdığı devrimci potansiyelin ezilmesi, devrimci gelişmenin yokedilmesi ve bölge halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı kullanılacak bir karşı-devrim üssü haline getirilmesi için emperyalizm, faşist Türk cuntası ve bölge gericiliği ortak bir politika izlemekte; yörede, CİA, MİT, SAVAK ve Irak istihbaratı birlikte çalışmaktadır. Kürdistan ve bölge halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı bir saldırı kuvveti olarak bölgeye getirilen ABD Çevik Kuvvetleri bu alana yerleştirilmiş; yöre ve çevresinde bulunan 10 hava alanını, her türlü savaş uçağının rahatça inip kalkabileceği bir duruma getirmek için çalışmalara başlanmıştır NATO, ABD ve faşist Türk cuntasının işbirliğiyle yörede kontrgerilla timleri yaygın olarak faaliyet yürütmekte, komando birliklerinin sayısı arttırılmaktadır. Ayrıca yöre gericiliği de bu güçler tarafından milis kuvveti olarak örgütlenmeye çalışılmakta, ajan-muhbir ağının geliştirilmesine hız verildi.

Bu güçler vasıtasıyla devrimci çalışma engellenmek istenilmekte, halka zulmedilmekte, devrimcilere ve devrimci harekete (PKK) yönelik komplolar tezgahlanmaktadır. Hêzık çayı üzerinde meydana gelen bu olayın da düzenlenmiş bir komplo olduğu, milis ve ajan güçlerden de yararlanılarak kontrgerilla timlerince gerçekleştirildiği ortadadır. Ancak olay sıradan bir komplo da değil, PKK partizanları için bilinçli bir tarzda hazırlanmış bir komplodur. Çünkü PKK'nın devrimci direniş çizgisi ve halk kitlelerini harekete geçirme gücü, Kürdistan'ın engin ulusal kurtuluşçu potansiyeliyle birleştiğinde çok önemli devrimci gelişmeye yol açacağı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine en güçlü hamleyi yaptırarak yenilmez bir hareket durumuna getireceği, gerici ajan ve işbirlikçi yapıyı dağıtacağı, bunlarla da kalmayarak bölgede de önemli değişme ve gelişmelere neden olacağı açıktır. Bu durumuyla PKK, emperyalizm, faşist-Türk sömürgeciliği ve bölge gericiliği için en ciddi tehlikeyi oluşturmaktadır. Bütün bu güçlerin, böyle bir gelişmeye izin vermemek ve PKK'nın faaliyetlerini engellemek için, bu tür komploları önümüzdeki dönem daha da hızlandıracakları ve sıkça gerçekleştirmek isteyecekleri bu olayla bir kez daha açığa çıkmıştır.

Harcadığımız çabalara rağmen, şehit düşen devrimcilerın isimlerini öğrenememiş ve olay hakkında henüz yeterli bir bilgiye sahip olamamış da olsak, olay, ister istemez Batista diktatörlüğüne ve ABD'nin yeni sömürgeciliğine karşı, Küba işçi sınıfının ve halkının kurtuluş mücadelesini örgütlemek üzere ülkelerine giden Kübalı devrimcilerin karşılaştıkları komployu anımsatıyor. Ama düştükleri komploda güçlerinin altıda beşini kaybetmiş olmalarına rağmen, çatışmada kurtulan Kübalı devrimciler, şehitlerinin anılarını mücadelelerinin temeli ve gücü haline getirerek amaçlarına ulaşmışlar, devrim mücadelesini zafere götürerek inançlarını gerçekleştirmişlerdir. Kürdistan halkı ve devrimcileri de, benzer bir dönemde ortaya çıkan böyle bir komploda şehit düşen bu yiğit partizanların anılarını mücadelesinin temeli ve gücü yapacaktır. Geleceğin bu biçimde olmasını hiçbir düşman faaliyeti önleyemeyecek, zafer halkımızın olacaktır.

Manisa Cezaevi...

Baştarafı 2. sayfada

vahşi uygulamalar ve bütün bunlara karşı soylu başkaldırılar Manisa cezaevinde de hergün yaşanan gerçekler halini almıştır. Cezaevindeki tutuklu devrimciler üzerinde baskı ve işkencelere hız veren sömürgeciler, özellikle Kürtlük ve Kürdistan gerçeğinden duyduğu korku ve hiddetle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin buradaki sempatizanlarına karşı da azgın bir saldırı politikası gütmektedir. Son günlerde ise bu baskı ve işkencelerin dozu iyice arttırılmıştır. Tutuklular sürekli maruz kaldıkları fiziki işkencelerin yanısıra psikolojik olarak da yıpratılmaya çalışılmaktadır. Devrimciler sürekli küfür ve hakaretlerle psikolojik baskı altında tutulmaktadırlar. Kendilerine çöp atma, odun, kömür taşıma vb. angaryalar yüklenmekte, faşistler ve gericiler ise tüm bu uygulamaların dışında tutulmaktadırlar. Ayrıca, havalandırma süresi çok yetersizdir ve çeşitli bahanelerle bu hakları sürekli gaspedilmektedir. Yaşam için en zaruri ihtiyaçlar bile yeterince karşılanmamakta, banyo olanağı kısıtlanmaktadır. Bütün bu sağlıksız koşullar ve baskılarla devrimciler, fiziki ve psikolojik olarak yıpratılmaya ve teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Cezaevindeki devrimcilere yönelik baskılar ziyaretçileri üzerinde de hayata geçirilmekte, bayan ziyaretçilere sarkıntılık yapılarak onurları ayaklar altına alınmaktadır. Cezaevi yönetimi böylece, ziyaretçileri yıldırıp gelmelerini engelleyerek içerdeki devrimcileri dayanaksız bırakıp teslim almayı amaçlamaktadır.

Devrimci tutuklulara uygulanan baskı ve işkenceler bizzat cezaevi müdüründen gardiyanlara varıncaya kadar bir çok yönetici ve cezaevi görevlisi tarafından yapılmakta ve yönlendirilmektedir.

Bugüne kadar sayısız değerli önderin, demokratın ve yurtseverin kanına giren bu gözü dönmüş canileri Türkiye ve Kürdistan halklarının tanımasını istiyoruz. Bunlar;

1) **Rüştü Kaplan:** Urfalı. Cezaevi müdürüdür. Bütün baskı ve işkence emirlerini kendisi vermekte ve bizzat katılmaktadır.

2) **Halil Barto:** Başgardiyan. 55-60 yaşlarında. Yıllardır işkencelere katılan ve özellikle geçmiş yıllarda bayan tutuklulara insanlıkdışı uygulamalar yapan bir işkencecidir.

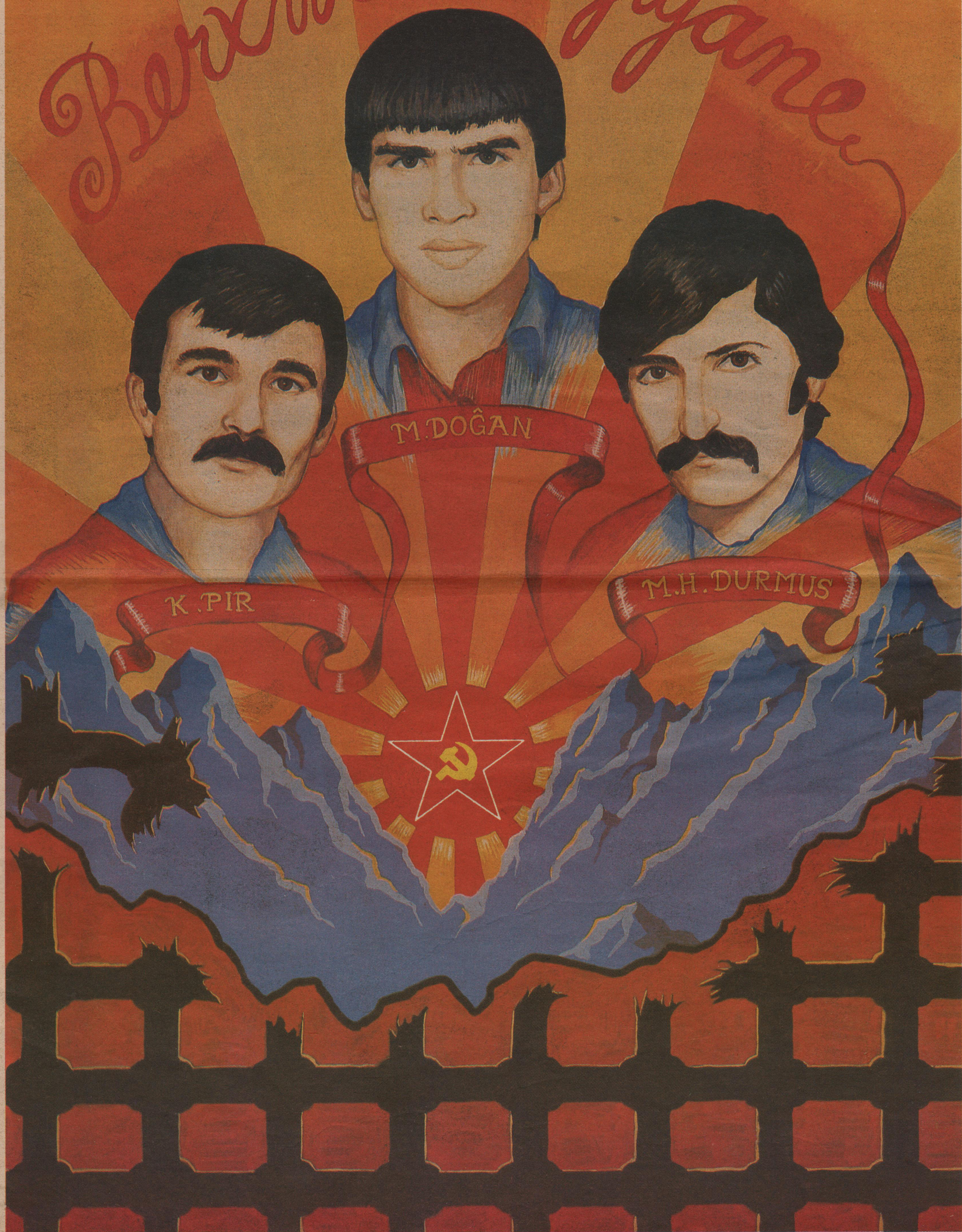
3) **Naim Güngör:** 32 yaşında faşist bir gardiyan. Siyasi alanda eğitilmiştir.

4) **Ali Ertan:** 32-35 yaşlarında. Erzurumlu. Kürt halkına düşman, azılı bir faşist.

5) **Zarif Araba ve Hüseyin Güler.**

İnsanlık düşmanı canavarlar bilmelidirler ki; baskı, zulüm ve işkence yapan ve yaptıranlar hiçbir zaman cezasız kalmamıştır. Halklarımız, en yiğit evlatlarına ve önderlerine zulmedenleri asla unutmayacak, dökülen kanların ve çekilen acıların hesabını er veya geç mutlaka soracaktır.

Turgutlu'dan bir yurtsever

Berxwedan Jiyane
M.DOĞAN
K.PIR
M.H.DURMUS